

МЕРИ БАЛОУ

Съблазнителката
ХАРИЕТ

1

МЕРИ БАЛОУ

СЪБЛАЗНИТЕЛКАТА ХАРИЕТ

Превод: Иван Красналиев

chitanka.info

Младата и невинна Хариет Поуп, едно провинциално момиче, е посочена с пръст от Съдбата и се превръща в красивата и богатата лейди Хариет Уингхам. За да остане скоро вдовица и да почне да се оглежда за съпруг и баща на детето си. А лекомисленият лорд, който навремето почти отнема нейната чест, сега е херцог Тенби. Още при първата им среща проблясва някаква искра. На любовта ли? На обикновеното плътско желание ли? А Хариет не може да му устои...

ГЛАВА ПЪРВА

— Хариет, скъпа! — Лейди Форбс сложи ръце на гърдите и изгледа с възхищение младата си приятелка. — Изглеждаш чудесно. Всички ще са луди по теб до края на вечерта. Нали, Клайв? Няма ли да е така?

Сър Клайв Форбс се обърна от бюфета, където наливаше питиетата, и погледна към дамата, която току-що бе влязла в хола и се бе изчервила от притеснение.

— Изглеждаш много красива, Хариет — кимна той, усмихвайки се любезно, докато прекосяваше стаята, за да ѝ подаде питието. — Но като си помисля, не помня някога да не е било така.

— Благодаря. — Хариет, лейди Уингъм, се засмя малко нервно и взе предложената ѝ чаша. — Все още се чувствам малко странно, облечена в тези светли цветове след цяла година в черно. Още по-странно е, че нося нещо толкова... оскъдно — тя погледна надолу към почти голите си гърди и рамене. — Но ме увериха, че този модел е последния вик на модата.

— Дори и да не беше — изрече сър Клайв галантно, — ти бързо щеше да го направиш, Хариет.

— Трябва да ми имаш доверие — намеси се лейди Форбс. — Не ти ли обещах, когато най-накрая склони да дойдеш в града за сезона, да те вкарам в крак с модата. Не че поех тежка задача. Ти все още си прекрасна като момиче, въпреки че вече трябва да си на...

— Двадесет и осем — уточни Хариет и направи гримаса. — Смешна възраст, на която да влизам във висшето общество.

— Но все още си чудесна — каза лейди Форбс. — Освен това вдовиците са винаги интригуващи. Особено, когато са млади и красиви.

— И богати — добави сър Клайв и намигна.

— И това помага — съгласи се лейди Форбс. — Моля те, седни, скъпи. Ние подранихме, но Робин сигурно скоро ще дойде. Ще ти

хареса като кавалер. Той добре разбира, че за теб Лондон и сезонът са новост и че си дошла тук, за да се срещнеш с джентълмени.

— О, не е така... — запротестира Хариет.

— Нека си го кажем направо — приятелката ѝ вдигна ръка, за да я прекъсне. — Разбира се, че е така, скъпа. Ти си млада и си вдовица вече повече от година. Годфри, мир на праха му, не беше нито млад, нито енергичен човек.

— Аз го обичах — промълви Хариет тихо и седна, внимавайки да не измачка дантелите на балната си рокля.

— Това беше очевидно — каза сър Клайв внимателно. — Ти беше изключително мила с него. Но Годфри вече не е между нас. Той щеше да бъде първият, който би поискал да се радваш на удоволствията на живота.

— Да, така е — съгласи се Хариет. — Но не търся отчаяно негов заместник. Имам Сюзън, все пак.

— Дъщерите не могат да заместят липсата на съпруг — постанови лейди Форбс. — Освен това Сюзън има нужда от баща.

— Идва някой — намеси се сър Клайв. — Трябва да е Робин. Хариет, скъпа, виждам, че те притеснихме. Пристигна само преди седмица и си на път да посетиш първия си бал в Лондон, а ние вече говорим как ще си намериш съпруг. Това, което искаме да те посъветваме, е да се забавляваш. Без съмнение ще го направиш. Няма да ти липсват партньори.

В този момент икономът влезе в хола и съобщи за пристигането на мистър Робин Хемънд. Хариет се изправи и направи реверанс, когато той ѝ бе представен. Не го бе срещала преди. Беше кестеняв джентълмен със свежо лице, приблизително на нейната възраст. Елегантно облечената му фигура показваше признаци на напълняване. Робин бе братовчед на Аманда и любезно се бе съгласил да придружи Хариет на бала на лейди Авинглей.

Той се поклони и огледа с възхищение бледосинята ѝ бална рокля, ушита специално за случая.

— Виждаш ли, Робин? — започна лейди Форбс безцеремонно, когато съпругът ѝ му подаде питие. — Казах ти, че е красавица, нали?

— Разбира се, Аманда — съгласи се мистър Хемънд и се изчерви.

След петнадесет минути четиримата бяха в каретата на сър Клайв на път за къщата на граф Авинглей на Бъркли скуеър. Хариет потрепваше под шала си отчасти от вечерния хлад, отчасти от напрежение. Все още не можеше да повярва, че четиригодишният ѝ брак с Годфри ѝ бе отворил вратите към такива изискани кръгове. Бяха живели толкова скромно и тихо в Бат, че тя едва осъзнаваше значимостта на факта, че той бе барон. И до неговата смърт, петнадесет месеца преди това, тя бе напълно неосведомена, че той е бил много богат мъж. Макар че, разбира се, той винаги беше много щедър към нея. Непрекъснато бе настоявал тя да има красиви и модерни дрехи. Беше оставил щедра зестра на дъщеря им. Всичко останало бе завещал на Хариет.

Без дори да бе напълно наясно с това, Хариет все пак се бе издигнала в обществото. Баща ѝ, макар и джентълмен, беше обикновен провинциален свещеник. След неговата ранна смърт майка ѝ разполагаше с пари колкото да живее пестеливо в Бат. Хариет, от своя страна, бе принудена да приеме работа като компаньонка, макар да бе много щастлива със своята работодателка. Клара бе повече приятел, отколкото работодател. Но тяхната връзка приключи след женитбата на Клара и бременността ѝ — присъствието на Хариет бе станало безпредметно, въпреки че Клара по всякакъв начин я бе увещавала да остане. Но имаше и друга причина да напусне...

— Както изглежда пристигаме в подходящо време — каза мистър Хемънд, като наведе глава към прозореца и погледна напред. — Сигурно има пет карети пред нашата.

— Тогава трябва да сме търпеливи — изрече сър Клайв. — Струва ми се, че този бал ще бъде най-посетения от началото на сезона.

— Обикновено е така — съгласи се жена му.

Хариет потръпна отново и трябваше с усилие на волята да накара зъбите си да престанат да тракат. Не бе в Лондон за първи път. Мистър Съливан, съпругът на Клара, ги бе довел веднъж на кратко посещение и им бе показал всички забележителности. А един паметен ден ги бе завел и на театър. При повечето от техните разходки, един негов приятел кавалерстваше на Хариет. Лорд Арчибалд Вини — висок, рус, красив, чаровен. Хариет преглътна и си припомни какво наивно и трогателно момиче бе тогава, макар да беше на двадесет и

две години. Когато той започна да ѝ прави предложение, тя, въпреки че бе нащрек, все пак бе помислила, че ѝ предлага брак. Аристократ, наследник на херцогство, предлагащ женитба на млада наивна компаньонка! Хариет почувства неудобство от своето минало. Той ѝ предлагаше много великодушно *carte blanche*.

Най-сетне каретата им се изравни с отворените врати на резиденцията Авинглей. Изчакаха докато лакеят спусна стълбичката на каретата. Сър Клайв подаде ръка на съпругата си и ѝ помогна да слезе на тротоара, а след това мистър Хемънд помогна на Хариет. Тя погледна стъпалата, водещи към ярко осветения коридор. Изглеждаше препълнен от лакеи с ливреи и разкошно облечени гости. Изведнъж тя вече не се чувстваше натруфена. В края на краищата нямаше да бие на очи. Но стомахът ѝ се сви и тя прие с благодарност предложената от мистър Хемънд ръка. На внушителната възраст от двадесет и осем години Хариет посещаваше своя първи бал в Лондон и се чувстваше възбудена и притеснена като момиче.

Лорд Арчибалд Вини, помисли си тя, оглеждайки се нервно, когато влязоха в претъпканата зала и лейди Форбс я поведе към стаята за дамите. Дали е в Лондон? Ще присъства ли на бала на лейди Авинглей? Дали е женен? Не бе чувала нищо за него откакто Клара се бе завърнала в Лондон от къщата си в провинцията преди шест години и бе изпратила по спешност Хариет у дома, в Бат, за да не се вижда с него и да не се поддава на изкушението да приеме неговите предложения. Клара знаеше за сляпото ѝ увлечение и никога не бе споменавала Арчибалд в писмата си, макар да пишеше често. Но Хариет трябваше да се съгласи, въпреки че би било далеч по-лесно да отрече истината, че до голяма степен той бе причината да приеме предложението на Аманда да прекара няколко месеца в Лондон по време на сезона, след като годината на траур за Годфри бе изминала.

Звучеше смешно. Беше смешно. След шест години тя все още се вълнуваше и изпълваше с копнеж само при мисълта за него. Бе дошла в Лондон да се забавлява, да осъществи една своя моминска мечта, която съвсем доскоро изглеждаше неосъществима. Дошла бе да пазарува и да прави посещения, да общува и да танцува. Да изживее младостта, която бе преминала някак си скучно. Бе дошла, защото бе вдовица и беше разбрала, че скучното вдовство не дава чувството за сигурност и не носи задоволство, които доста по-скучният брак ѝ бе

донесъл. Бе дошла, защото Годфри бе мъртъв и нищо не можеше да го върне, макар тя да бе оплаквала горчиво неговата загуба. Бе дошла, защото Сюзън щеше да се радва на промяната в обстановката и да се наслади на някои от удоволствията на градския живот. И разбира се, защото можеше — макар да не бе сигурно — отново да зърне лорд Арчибалд Вини.

— Не — каза лейди Форбс с въздишка и усмивка, обръщайки се от огледалото, пред което току-що бе оправила косата си и деколтето на роклята си, — няма нищо, което можеш да направиш, за да изглеждаш по-добре, Хариет, скъпа. Човек не може да премине границата на съвършенството. О, да можех да бъда млада и красива отново! Макар че винаги съм била само едното от двете — изсмя се тя тихо. — Харесва ли ти Робин? Доста е скучен, трябва да призная, но съм много привързана към него.

— Той е много мил — погледна я Хариет. Мистър Хемънд бе положил усилия да разговаря с нея и да ѝ помогне да се чувства по-добре, както в дома на сър Клайв, така и в каретата. — Чувствам се като недодялано момиче, Аманда.

— Въобще не възнамерявам да споря с теб — изрече строго лейди Форбс, — но мога да те уверя, че въобще не изглеждаш недодялана, Хариет. Ще бъдеш приета много добре, помни ми думите!

Щеше да се окаже много права. Аманда Форбс бе само съпруга на баронет и като такава бе доста ниско в социалната стълбица, поне що се отнася до висшето общество, но баща ѝ бе виконт, титла, която брат ѝ бе наследил и бе достатъчно предвидлива да завързва и поддържа влиятелни познанства. Тя и сър Клайв бяха посещавали всяка година Бат и бяха приятели на лорд Уингъм. Лейди Форбс се бе привързала към младата и красива жена на барона и сега се бе отдала на намерението си да направи вдовицата му популярна, а и да ѝ намери подходящ съпруг. Не можеше да се надява да привлече някой с ранг над барон, разбира се, защото въпреки богатството и титлата си, Хариет не бе родена благородничка. Но сигурно имаше десетки необвързани и напълно подходящи джентълмени, които биха били радостни да се свържат с такова богатство, красота и чар — макар Хариет да имаше дете.

Така че лейди Форбс бе много заета да осигури джентълмени, които да са готови да бъдат представени на Хариет и да танцуват с нея.

И, разбира се, тя трябваше да пристигне с кавалер, тъй като не бе младо неомъжено момиче, а зряла жена и вдовица.

Сега лейди Форбс погледна с почти завистливо одобрение своята по-млада приятелка и протеже, когато се обърнаха да излязат от дамската стая и да се присъединят към своите кавалери в редицата на чакащите да бъдат представени. Беше напълно сигурна, че Хариет ще се справи много добре.

Преди първия танц с мистър Хемънд, Хариет се чувстваше възбудена и щастлива. Четирима джентълмени бяха помолили Аманда да бъдат представени и трима от тях бяха ангажирали Хариет за следващите танци. Дори никой друг да не я поканеше, вече си бе осигурила четири танца през вечерта, с четирима различни джентълмени. Страхът, който подозираше, че изпитват всички жени по време на първия си бал — че само ще стоят подпрени на стените — бе погребан още преди да са започнали танците.

Хариет се усмихна на мистър Хемънд, когато той я поведе за първия танц и се помоли да не забрави стъпките на танца от притеснение. Но не трябваше да мисли за такива неща. Не танцуваше за пръв път. Годфри често я бе водил на приеми в Бат и винаги я бе окуражавал да танцува, макар неговото слабо сърце да не му позволяваше той самият да ѝ кавалерства.

Ще се забавлява, помисли тя решително. От сега нататък, до края на сезона, когато щеше да се върне вкъщи със Сюзън, щеше да се отдаде на удоволствия — макар няколкото бързи погледа към залата да я убедиха, че той не е тук. Тя и не очакваше друго. А и бе по-добре, че го няма. Не можеше да очаква нищо друго, освен мъка, ако го видеше отново.

Бяха минали шест години. Без съмнение той вече се бе оженил. Беше глупаво, но след шест години тя все още изпитваше болка. Господи, през това време се бе омъжила и бе станала майка! Не трябва да мисли за него. През тези години бе свикнала да си спомня за него, ако въобще си го спомняше, като за горчиво — сладък спомен. Би било добре да продължи така.

Музиката започна и Хариет откри, че краката ѝ се движат грациозно и леко в стъпките на танца. Отвърна на усмивката на мистър Хемънд. Беше наистина много приятна усмивка, която ѝ вдъхна кураж. Аманда ѝ бе избрала много добър кавалер.

— Не мога — отговори с въздишка херцогът на Тенби на своя приятел, когато той го попита дали ще отидат направо в стаята за игра на карти. Изкачваха се по стълбите на резиденцията на лорд Авинглей. Пътят им бе чист, тъй като преднамерено бяха дошли късно, за да избегнат навалищата. — Сериозно съм решил да отида да пазарувам жена.

Лорд Брус Инграм го погледна с известен интерес и се засмя.

— Заканваш се да правиш това от четири или пет години, Арчи — каза той. — Наистина ли дойде времето?

— Дойде — отговори херцогът. — По Коледа баба ми намери за уместно да информира цялата фамилия, че това може да е последната й Коледа, тъй като през август ще навърши осемдесет години. Като правило тя винаги държи да се увери, че присъствам, когато подхване този разговор. А насаме ми напомни за обета, който е дала пред смъртния одър на дядо ми преди шест години — да не умира, докато аз не се ожения и жена ми не роди първото ни момче.

Лорд Брус направи съчувствена гримаса.

— Единственият начин, по който мога да й помогна да спази обета си преди следващата Коледа — продължи херцогът, — е да замъкна някое сладко същество до олтара и след това незабавно да започна да работя по въпроса за наследника. — Той се прозя зад украсената си с дантели ръка.

— Трябва да призная, че идеята е донякъде привлекателна — отбеляза лорд Брус, обръщайки се със своя приятел на върха на стълбите по посока на балната зала. — На този свят могат да се вършат и по-малко интересни работи.

Негова светлост се намръщи, недоволен от лекомисления му тон.

— Не е толкова лесно да се втурнеш към олтара с някое младо сладко същество — започна той, — тъй като не всяко младо сладко същество ще свърши работа, Брус. Още от детството ми е внушавано, че само жени с подобаващо висок ранг ще са подходящи за херцогини. С други думи, нищо под графска дъщеря. И защо ли дъщерите на виконтите и надолу често са толкова привлекателни и красиви, докато дъщерите на графовете и нагоре са неизменно обратното!

Лорд Брус се засмя.

— А — възкликна той. — Пропуснали сме представянето. Да благодарим на Господа и за това.

— И без съмнение сме пропуснали също първите два или три танца — добави с въздишка херцогът. — Дадох обещание на баба си. Обещах, че ще се ожения преди септември и че жена ми ще забременее преди следващата Коледа. При тези обстоятелства старото момиче се задължи да остане живо дотогава и да се увери, че няма да направя непростимата faux pas^[1] да придобия първо момиче.

— Сезонът бе открит само преди седмица — напомни лорд Брус. — Не си ли се разбързал много, Арчи?

— Ти мислиш така. — Херцогът говореше навъсено и надменно. — Отлагах твърде дълго. Но тази вечер съм сериозен, Брус. Колко време, предполагаш, ще мине, докато фактът стане общоизвестен?

— Десет минути — предположи приятелят му с усмивка. — Не се появяваш толкова често в балните зали. Новината ще се разчуе веднага щом поканиш някоя дама на танц. Всички мамчета ще изпаднат в екстаз.

Херцогът се намръщи, когато двамата се изправиха на прага на залата и се огледаха наоколо. Вече бе забелязан. Почувства много погледи върху себе си и срещна някои от тях, като продължи да се оглежда с престорено безразличие. Подръпна шнура на монокъла си, макар да не го повдигна към окото си. Без съмнение и Брус получаваше своя дял от погледите, тъй като и той не беше малка брачна награда и бе също толкова непозната гледка на пазара за съпрузи. Но негова светлост, херцогът на Тенби, дори за момент не повярва, че той самият не е главния обект на интерес. Устните му се изкривиха от отвращение.

Нямаше никакво желание да се жени. Преди да наследи титлата си се бе убеждавал, че няма смисъл да мисли за женитба, тъй като все още беше наследник на херцогство. След това, когато дядо му почина, се бе убеждавал, че двадесет и шест години са твърде млада възраст и че трябва да почака, докато стане поне на тридесет. Вече бе на тридесет и две и беше престанал да си търси извинения. Бе се опитал да не мисли за брак. Или за противното задължение да прави наследници.

Само веднъж в живота си сериозно се бе замислял за женитба. Доста налудничаво — единствената причина за това бе, че момичето

бе непреклонно и отказваше да легне с него като любовница, а той много желаше да легне с нея. Тогава си бе мислил, че това е любов. После бе разбрал, че е било само страст. Но тогава бе стигнал опасно близо до брака. Дядо му бе умрял точно навреме. Беше се накарал да тръгне след момичето и да му предложи брак, когато бе повикан при, както се оказа, смъртния одър на дядо си. До времето, когато всичко отмина — и погребението, и всички ангажменти по траура, и докато свикне с новото си положение като херцог на Тенби и глава на семейството, той се бе излекувал от лудостта си. За всеобщо добро. Баба му и майка му и всичките лели, чичовци и братовчеди щяха вкупом да получат сърдечен удар, ако се бе оженил за толкова нископоставено момиче. И ако бе направил нещо толкова плебейско — да се ожени по любов.

— Ето я дъщерята на Кингсли — посочи с поглед лорд Брус. — Току-що слязла от училищната скамейка маркиза — кобилка, Арчи. Какво повече можеш да искаш? Малко трудно е обаче да се каже за коя част на коня повече напомня.

Херцогът позволи на очите си да спрат за момент върху въпросното младо момиче.

— Нелюбезно, Брус — отговори той. — Но, често казано, мисълта да дефлорирам едно дете ме кара да потръпвам. Сигурно рано е напуснала училището.

— Момичето на Барторп тогава — продължи лорд Брус малко по-късно. — Дъщеря на граф. Можеш да си позволиш да паднеш до там, Арчи. Това е третият й сезон, разбира се. Човек започва да се пита какво ли не му е наред на момичето.

— Може би нищо повече от факта, че е различна от другите — каза херцогът, обръщайки поглед към лейди Филис Рийдър, дъщеря на графа на Барторп. — Или може би обича да привлича вниманието. Без съмнение тя беше гвоздеа на последните два сезона.

— По-добре е да се ожени тази година, преди да е остаряла — подхвърли лорд Брус. — Не може да очаква цял живот да е обект на внимание. Не изглежда зле, Арчи.

— Хм — промърмори херцогът. — И добре възпитана. Бил съм в нейна компания един или два пъти. Бих могъл да направя и по-лош избор, предполагам. Баба ще бъде на седмото небе. Лейди Филис е

една от десетте жени в списъка, които имат нейното безусловно одобрение.

— Добре, тогава — засмя се приятелят му от все сърце. — Какво чакаш, Арч? Определено очакват да направим нещо. Всички искат да видят дали ще влезеш в балната зала и ще танцуваш или просто ги дразниш и ще се обърнеш и изчезнеш в игралната зала за останалата част от вечерта.

Херцогът докосна шнура на монокъла си и сви устни.

— Само ако животът бе толкова лесен — избъбри той. — Ще се поклоня на лейди Филис и на графинята. И ще поканя момичето на танц, ако нямам късмет да е ангажирана. Един момент, Брус. Дай ми време да се окопая.

Той огледа отново залата, без желание да помръдне. Знаеше, че щом веднъж стъпи вътре и се поклони на някоя неомъжена дама под тридесет години, ще е направил една безвъзвратна стъпка. Слухът, че херцогът на Тенби най-накрая търси херцогиня, ще се разпространи дори преди да е направил тази стъпка и този поклон. Присъстваха няколко жени, които той не познаваше. Новият сезон бе довел няколко нови лица в града, както ставаше винаги. Някои от тях бяха дори красиви. Може би трябваше да разбере кой точно е в града, преди да се впусне в нещо, което може да бъде изтълкувано като ухажване на определена жена.

Тази например, помисли си той, и очите му се спряха върху една млада жена, която току-що свърши танца си и се усмихваше с приятен и непредвзет ентузиазъм на двама следващи кавалери, които се приближиха към нея в един и същ момент. Дребна, стройна като момиче, изискана, русокоса, облечена в изключителна бледосиня рокля с дантели. Тя му напомни за...

Херцогът на Тенби пусна шнура на монокъла, за да сграбчи инкрустираната със скъпоценни камъни рамка и да го вдигне към окото си. Жената — или момичето — бе извърнала главата си така, че успя да види само меките и блестящи къдрици на косата ѝ, гладката кожа на гърба над дълбоко изрязаната рокля и загатнатите стройни форми под широките ѝ гънки. Възхитително! Изчака я да обърне главата си, забравил за момент факта, че самият той е внимателно наблюдаван.

И тогава тя обърна главата си и той изведнъж видя цялото ѝ лице — тя се усмихваше на един от своите бъдещи партньори с блестящи очи.

Херцогът пусна монокъла си и без да каже дума, се обърна и бързо излезе от балната зала. Лорд Брус Инграм се появи до него след няколко секунди. Смееше се.

— Успя ли вече да се уплашиш, Арчи? — попита той. — Знаеш ли, сякаш съм чувал някъде, че е позволено да танцуваш с дама и без да си длъжен да ѝ направиш предложение на следващата сутрин. Разбира се, можеш просто да се опълчиш на баба си и да ѝ наредиш да живее през следващите десет години, ако иска да види наследника ти. В края на краищата ти си глава на семейството, Арч. Твоя работа е да даваш нареждания, не нейна.

— Ще ми направиш ли една услуга, Брус? — попита херцогът със странно развълнуван глас. — Върви да играеш карти. Ще се видим по-късно.

Лорд Брус отметна глава назад и весело и гръмогласно се изсмя, привличайки любопитните и доста неодобрителни погледи на хората, които стояха на площадката пред балната зала.

— Притеснявам те, Арч — каза той. — Но ще направя каквото искаш, стари приятелю. Трябва да призная, че и аз се чувствам малко нервен, стоейки така в балната зала. — Той потупа приятеля си по гърба. — Не търси твърде дълго. Чувал съм, че на човек могат да му излязат и пришки по краката. — Той изчезна по посока на игралната зала.

Негова светлост не му обърна повече никакво внимание. Трябва да съм сбъркал, помисли си той. Беше му много позната. Забелязал бе това още щом очите му се спряха на нейните. Същият цвят. Същата дребна стройна фигура. Същото лице. Различно бе само това, че лицето на тази жена бе засмяно и оживено. Не точно, че тя флиртуваше, но определено това бе лице на жена, която знаеше, че е красива и привлекателна. Хариет Поуп никога не бе изглеждала така. Спокойно! Херцогът спря да крачи и затвори за миг очи. Тя се бе изчервявала лесно и много очарователно. Забавлявал се бе, нарочно и съзнателно карайки я да се изчервява.

Не, разбира се, жената в балната зала не беше Хариет. Хариет бе прислужница, компаньонка. Компаньонка на съпругата на Фреди,

докато тя бе в дома на родителите си в Бат. Преди шест години. Той преднамерено не бе питал за нея нито Фреди, нито жена му. Не бе пожелал да знае. Жената в балната зала не беше платена компаньонка. Ако беше такава, то тя щеше да бъде облечена далеч по-семпло и щеше да седи скромно в сенките заедно с другите придружителки.

Съвсем естествено бе да се сети за единствената жена, с която някога сериозно бе възнамерявал да се свърже, когато мислеше за обещанието, което бе дал на баба си — да си намери съпруга през следващите няколко месеца.

Хариет! Жената, която видя в залата, го накара да побегне като момче и сърцето му да запрепуска лудо. Сякаш тогава, преди толкова много години, наистина е бил влюбен в нея. Сякаш това не е било само страст и желание да проникне в тялото на момичето. Макар че още тогава тя не бе момиче. Шест години по-късно тя не можеше повече да прилича на тази жена в балната зала. Насили се да я погледне още веднъж. Хариет Поуп би трябвало да приближава тридесетте.

Той отново тръгна бавно и небрежно към вратата.

Но този път не му бе позволено да стои сам и да наблюдава на спокойствие хората в залата. Домакинята се появи до него почти веднага, щом той се изправи до вратата. Усмихна му се любезно и се извини, че не го е поздравила при пристигането му.

— Не че не те забелязах, Тенби — започна тя. — Кой не би забелязал такъв рус бог? Особено когато той изглежда толкова изискан в черно. И когато отгоре на това е херцог. — Тя го потупа по ръката с ветрилото си. — Не ми казвай, че ще удостоиш моята бална зала с честта да танцуваш в нея. Няма да мога да понеса такъв успех.

Херцогът ѝ се усмихна.

— Толкова безнадежден случай ли съм, Кло? — попита той. — Коя е дамата в бледосиньо, моля? — Кимна леко по посока към дамата, която не бе успял да види отново.

— Лейди Уингъм — отговори графинята. — Съпругата на барон Уингъм. Тук е за сезона. Има известен успех тази вечер.

— Представи ме, Кло, ако обичаш — помоли той, — преди танците да са започнали отново.

— Мисля, че има още малко време, преди да започнат — кимна тя, хващайки го под ръка. — Чудя се дали лейди Уингъм осъзнава

каква рядка чест ще ѝ бъде оказана. Без съмнение всички дами в залата ще позеленеят от завист, Тенби.

Негова светлост не я слушаше. Тя отново се бе обърнала и говореше на трети джентълмен. Наистина много приличаше на Хариет. Когато се приближиха и лейди Авинглей се обърна към нея по име, тя вдигна поглед към тях.

Усмихвайки се, Хариет Поуп го погледна в очите и след това се вторачи в тях, без да се усмихва. И след това се изчерви.

---

[1] Погрешна стъпка — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Като момиче тя бе мечтала да танцува на истински бал и да бъде център на внимание и възхищение, да бъде ухажвана и водена във вихъра на танците от елегантни джентълмени. Съвсем нормални момичешки мечти, макар възпитанието, което бе получила като дъщеря на свещеник, да я бе учило, че е грешно да имаш такива мечти. От една страна, човек не трябва да си губи времето и да мечтае за невъзможното. От друга страна, бе грешно да се копнее за толкова лекомислени и суетни неща.

Когато тя порасна, мечтите не бяха напълно забравени, макар вече да бе разбрала, че това са само мечти, че никога нямаше да станат действителност. Когато баща ѝ почина, майка ѝ остана бедна вдовица. Самата Хариет трябваше да стане прислужница. При все това мечтите останаха. Какво ли би могло да се случи, ако бе Пепеляшка и ако приказките можеха да станат реалност? Но бе твърде разумна и практична млада жена, за да повярва, че такива неща могат наистина да са възможни. С изключение на времето, разбира се, в Лондон, когато няколко пъти бе имала опияняващо красив кавалер и когато веднъж съвсем за кратко — всъщност на два пъти — бе позволила на мечтите си да се превърнат в болезнена надежда. Той ѝ бе направил предложение два пъти — веднъж в Лондон и веднъж в Ебъри корт, домът на Клара в Кент. Два пъти той ѝ бе предложил да стане негова любовница.

Мечтите се бяха закотвили здраво в реалността, когато Годфри ѝ предложи брак след смъртта на майка ѝ, чийто добър приятел беше от много години. Хариет се бе омъжила за него без колебание, въпреки че той бе на петдесет и шест години, а тя на двадесет и три. Той можеше да ѝ предложи сигурност, както емоционална така и финансова. Беше се омъжила за него, защото не искаше да остане платена компаньонка или гувернантка и защото винаги бе внимателен с нея. И защото би мислила, че сърцето ѝ е мъртво, ако не я болеше толкова много и толкова често. Беше неочаквано щастлива с Годфри. Той бе добър с нея

и тя с всички сили се опитваше да бъде добра с него. Но мечтите бяха умрели. Това бе реалността — брак с болнав мъж, много по-възрастен от нея и доста еднообразен и скучен живот в Бат.

Но сега мечтата се бе върнала и внезапно и зашеметяващо се превръщаше в реалност. Не бе останала без кавалери на бала на лейди Авинглей. Имаше партньори за всеки танц и дори избор на партньори за всеки танц след първия. Доста джентълмени дойдоха, за да ѝ бъдат представени, като Хариет подозираше, че някои от тях изненадаха дори и Аманда. Допускаше, че някои от джентълмените идваха, защото Аманда и Клайв бяха уредили това — за всеки случай, ако има опасност да остане без кавалери. Всички джентълмени, с които танцува, разговаряха любезно с нея. Някои от тях ѝ правеха комплименти — за косата, роклята, умението ѝ да танцува, очите ѝ, усмивката ѝ. Двама от тях споменаха за други събития в обществото, които щяха да се състоят през идващите седмици, и я попитаха дали ще присъства. А един попита дали може да се отбие у лейди Форбс на следващия ден.

Всичко бе невероятно прекрасно. Хариет знаеше, че е глупаво да се вълнува толкова много. В края на краищата това бе само бал. Да разговаряш учтиво и да правиш комплименти на дамите е част от това, което джентълмените правят по баловете. Но понякога, реши тя много рано вечерта, е чудесно да се отдадеш на безразсъдството. Имаше толкова малко от него в нейния живот! И така тя не направи нищо, за да скрие своята наслада, макар да знаеше, че е модно в компания да изглеждаш отегчен. Знаеше, че бузите ѝ сигурно са зачервени, а очите ѝ блестящи и че устните ѝ се усмихват. Не я бе грижа.

Тя свърши кадрила с мистър Кършоу и се усмихна на него и на мистър Хемънд, на когото мистър Кършоу я върна. Мистър Хемънд я очакваше, за да ѝ представи сър Филип Графтън, който се поклонил учтиво и помоли за следващия танц. Тя разговаряше с двамата по време на петте или десетте минути между танците, когато се обърна да поздрави мистър Селуей, на когото Клайв я бе представил по-рано.

Щеше да бъде много лесно да повярва, мислеше си Хариет, че има голям успех, че наистина е превзела обществото за една вечер. На деликатната възраст двадесет и осем. И то вдовица. И майка на четиригодишна дъщеря. Мисълта я развесели и тя се засмя весело на някакво остроумие на мистър Селуей. Погледът му, прикован в устата

й, стана дори още по-одобрителен. Годфри винаги бе казвал, че тя има хубави зъби.

Мистър Селуей започна да разказва нещо друго. Тя предполагаше, че ще я покани за по-следващия танц. Но той бе прекъснат от женски глас — гласът на лейди Авинглей — който я викаше по име. Няколко пъти преди това тяхната домакиня й бе представяла джентълмени. Хариет се обърна с усмивка. Лейди Авинглей и този път водеше някакъв джентълмен, висок и забележително елегантен, облечен доста различно от всички други присъстващи мъже с черно палто и бричове до коленете. Хариет хвърли бегъл поглед към лицето му, преди да се обърне учтиво към лейди Авинглей. Макар че всъщност не се обърна.

Той имаше много руса и гъста коса. Лицето му бе красиво, аристократично, с тънки устни и сребристосиви очи. Тези очи винаги я бяха очаровали. Предполагаше, че когато не ги гледа, те са светлосиви. Но когато гледаше в тях, те можеха да бъдат описани само като сребристосиви или сребърни. Обикновено те я гледаха весело или иронично. Сега бяха озадачени, но не се отместаха от нейните.

Последния път, когато го бе видяла — най-последния, — той яздеше по целия път от Лондон до Ебъри корт, за да направи за втори път своето предложение. След нейния отказ я бе целунал и си бе тръгнал. Тя бе останала изправена, без да мърда от мястото си доста дълго време, броейки преднамерено бавно минутите, докато не се увери, че той е изминал достатъчно разстояние, за да не я чуе и че не би могла да се затича след него, да го моли да я вземе със себе си, в каквото и да е любовно гнездо, което той би стъкмил за нея.

Внезапно той се поклони, оставяйки я да се чувства объркана и учудена колко ли дълго се бяха гледали един друг. Тя бе наясно, че бе престанала да се усмихва, но не бе в състояние да се усмихне отново. Чувстваше, че лицето й гори.

— А, не съм сбъркал — промълви той с тих, приятен глас, който събуди спомените й. — Лейди Уингъм и аз сме стари познати, Кло. Когато я видях за последен път, тя бе мис Хариет Поуп.

Хариет направи реверанс с крака, които сякаш всеки момент щяха да откажат да й се подчиняват. Едва сега започваше да разбира, че всичко това бе истина. Наистина се случваше. Гледаше го отново.

Сякаш беше вчера. Той почти не се бе променил. Нито бе остарял. Нито пък бе станал по-малко красив.

— Милорд — промърмори тя.

— Хайде, лейди Уингъм — каза той и очите му блеснаха присмехулно, както винаги преди, — трябва да бъде ваша светлост, нали знаете. Подозирам, че не сте чули Кло. — Той си играеше с шнура на монокъла си.

— Негова светлост херцогът на Тенби, лейди Уингъм — представи ги лейди Авинглей и Хариет осъзна, че думите бяха изречени за втори път. Почувства отново, че лицето ѝ гори.

— Моля за извинение, ваша светлост — избъбри тя, като сграбчи ветрилото, което висеше на шнур от китката ѝ, отвори го и повя пред лицето си, за да се освежи. Усмихна се и се опита да си възвърне бодрото и весело настроение. Трябваше ѝ време, за да се съвземе. Херцогът на Тенби се покланяше и уверяваше лейди Авинглей, че да, той, разбира се, познавал другите джентълмени.

— Лейди Уингъм — попита той след това, — ще ме удостоите ли с честта да танцувате с мен?

— Следващият танц е обещан на сър Филип Графтън — отговори тя, гледайки над рамото му двойките, които заемаха местата си в средата на залата.

— А по-следващият е за мен, Тенби — намеси се мистър Селуей. Хариет не му противоречи, макар че, строго погледнато, не бе обещавала това.

Херцогът погледна лейди Авинглей.

— Кога ще е следващият валс, Кло? — попита той. — Ще има валсове, предполагам?

— Преди вечеря, Тенби — отговори тя. — Ако ще танцуваш, е добре да го направиш тогава, защото всички ще могат да седнат и да се съвземат. Шокът ще е голям.

Сребърните очи се обърнаха отново към Хариет, когато сър Филип Графтън протегна ръка към нейната.

— Валсът преди вечерята, лейди Уингъм — каза той. — Ще го танцувате ли с мен? — Звучеше повече като заповед, отколкото като молба.

— Благодаря ви, ваша светлост — смънка тя и сложи ръка в ръката на сър Филип и бе поведена в танца. Сърцето ѝ сякаш бе

скочило в гърлото и биеше там двойно по-бързо.

— Репутацията ми ще се вдигне — каза сър Филип, смеейки се.
— Да измъкнеш дама изпод носа на Тенби не е малко постижение.

— Не знаех, че е херцог — смотолеви Хариет объркано.

— Обществото го чака няколко години с известно нетърпение да покаже интерес към дъщерите им — продължи да се усмихва сър Филип. — Той избягва балните зали, сякаш зад вратите им върлува чумата. Никой не го е виждал да танцува. Човек се чуди дали въобще се е научил. Може би ще се разхожда по краката ви, лейди Уингъм. — Той все още се смееше.

Или аз по неговите, помисли си Хариет. Тя се огледа бързо наоколо, но херцогът на Тенби бе изчезнал. Сякаш никога не се бе появявал. Сякаш си бе въобразила всичко това, глупава жена — че я бе избрал и поканил за танц, имайки репутацията на човек, който никога не влиза в балните зали и не танцува. Но тя не си го бе въобразила. Сърцето ѝ нямаше да бие толкова лудо, ако бе така. И сър Филип нямаше да се смее и да изрича тези неща, ако всичко това бе само въображение.

Херцогът на Тенби. Тя никога не бе чувала за титлата на дядо му. Не бе разбрала и че дядо му е починал. Негова светлост. Беше странно да мисли за него с друго име. Сякаш това не бе той. Сякаш си въобразяваше, че това е той. Сякаш херцогът, на когото току-що бе представена, просто приличаше на него и нейното въображение се бе развихрило. Само че той бе казал на лейди Авинглей, че те са стари познати, че той я е познавал като Хариет Поуп.

— Ще ви завиждат всички дами на бала — продължаваше сър Филип. — От днес нататък ще ви завиждат всички жени в Лондон.

— Колко нелепо — смути се тя. — Просто защото той ще танцува с мен? И вие танцувате с мен, сър и мистър Кършоу, и мистър Хемънд и други джентълмени танцуваха с мен. Каква е разликата, моля?

Той се засмя отново.

— Никой от нас не е херцог на Тенби, мадам.

В началото помисли, че си въобразява всичко това. Но докато танцуваха и започнаха да разговарят за други неща, очите ѝ случайно се срещаха с очите на други танцуващи двойки и с тези на по-възрастни дами, които не танцуваха, а стояха или седяха в

периферията на балната зала. Където да погледнеше, тя виждаше очи, монокли или лорнети, насочени директно към нея. След време разбра, че не си въобразява.

Лорд Арчибалд Вини бе станал херцог на Тенби. Млад, неженен, неуловим, той бе станал и обект на брачни възжелания. И откакто бе наследил титлата си, очевидно за първи път стъпваше в бална зала и канеше дама на танц. Нея. Хариет. Тя се чудеше как хората, чийто интерес изглежда бе събудила, биха реагирали, ако разберяха, че преди шест години тя можеше да напусне работата си на компаньонка за доста по-изгодното място на любовница на лорд Вини. Чудеше се колко ли скоро щеше да му омръзне, ако бе приела и колко ли щедро би я възнаградил, когато решеше да я отпрати.

Чудеше се дали по някакъв начин той щеше да поднови предложението си и вътрешностите ѝ се обърнаха при тази мисъл.

Когато сър Филип я върна на Аманда и мистър Хемънд в края на танца, имаше не по-малко от четирима джентълмени, които чакаха да ѝ бъдат представени, а още двама се приближиха, преди мистър Селуей да обяви своя танц.

— Ти стана звездата на вечерта, скъпа — прошепна в ухото ѝ лейди Форбс, когато нямаше кой да ги чуе. — Направо си блестяща. Тенби те покани на танц. Това е рядка чест.

Проклятие! Тя бе по-хубава отвсякога. Нямаше право да бъде все още толкова хубава на нейната възраст. Херцогът на Тенби седеше зад стола на лорд Брус Инграм в залата за игра на карти, в небрежна поза и със свити устни. Брус се канеше да направи грешка — катастрофална, ако залогът бе по-висок. Но това беше нещо обичайно. Едно от нещата, които негова светлост внимателно избягваше, когато играе карти, бе да партнира на Инграм.

Той все още беше зашеметен от срещата и от това, че наистина бе тя. Като малък призрак от неговото минало. Когато бе мислил за нея, винаги бе допускал, че тя живее тих и благочестив, труден живот, отблъсквайки ухажванията на влюбени работодатели, както бе отблъснала и него, използвайки добродетелта си като броня. Тя го бе желала. Знаеше го. Дори го бе признала на тяхната последна среща, но бе добавила със сладка тържественост, която винаги повишаваше

температурата му с няколко градуса, че изкушението не е грях, грях е само отстъпването пред изкушението.

Той се канеше да се ожени за нея, когато дядо му се разболя сериозно. Или, във всеки случай, поне да ѝ предложи брак. Може би тя щеше да откаже. Той се канеше да ѝ предложи брак, защото брачното легло изглежда бе единствения шанс да я склони да легне с него. И защото беше влюбен в нея и я желаше страстно.

През годините, когато се сещаше за нея, той се чудеше защо е бил готов да направи нещо толкова импулсивно и обратно на всичко, което фамилията и възпитанието му очакваха от него. Когато споменът за нея избледня и се замъгли, тя започна да му изглежда съвсем обикновена. Тиха, сладка малка срамежливка. Нито едно от тези качества не го привличаха в другите жени. Беше разбрал, че е бил готов да предложи брак просто защото бе очаквал да легне бързо и лесно с мис Хариет Поуп и защото се бе почувствал обиден, че е отхвърлен от една обикновена прислужница.

Но той се заблуждаваше. Хариет Поуп притежаваше всички тези качества, за които си спомняше, но той обикновено намираще общата сума от качествата ѝ по-привлекателна, отколкото те му въздействаха поотделно. Сега разбра с известно учудване, че наистина е бил влюбен в нея.

Той трепна, когато лорд Брус Инграм направи очакваната фатална грешка.

Не бе желал само да притежава тялото ѝ, въпреки че това определено бе така. Беше имал нужда да я притежава и да бъде притежаван от нея. Осъзнаването на това го разтърси. Никога не се бе чувствал така с някоя друга любовница нито преди, нито след тази връзка. Не изпитваше това към Бриджит, неговата сегашна любовница. Посещаваше Бриджит, за да задоволи страстта си. Само това. Не го интересуваше личността в тялото на Бриджит.

— По дяволите! — изруга лорд Брус, бутайки назад стола си и изправяйки се на крака. — Не мога да разбера защо играя, Тенби. Нямам късмет.

Херцогът се въздържа да коментира факта, че невинаги късметът или липсата му са виновни за загубите на игралната маса.

— Трябва да намериш някой прислужник да напълни наново чашата ти — каза той.

Лорд Брус кимна и даде знак на един лакей.

— Значи в края на краищата не намери смелост да отидеш на пазар, Тенби? — каза той. — Много надежди са били разбити, когато си излязъл от балната зала. Искаш ли да играеш?

— Познаваш ли някой си лорд Уингъм? — попита неочаквано херцогът.

Лорд Брус се замисли за момент.

— Не мисля — смръщи вежди той. — Защо питаш?

— Ще танцувам валса преди вечерята с неговата съпруга — осведоми херцогът.

Лорд Брус се усмихна.

— Направил си върховно усилие, все пак, стари приятелю! И си открил, че първата жена, която си забелязал, не е пазарен артикул? Лош късмет, Тенби. Трябва да носят пера с различен цвят в косите си или нещо такова, не мислиш ли? Жълто за омъжените, червено за самотните, розово за омъжените, но достъпни, синьо за самотните, но безинтересни. Това би дало на мъжа спортния шанс да не става магаре.

Херцогът не му обърна внимание. Чудеше се кой е Уингъм, от колко дълго е омъжена за него, колко я интересува той. Дали е красив дявол, по дяволите? Името му звучеше елегантно. Дали е един от бившите ѝ работодатели, който също бе открил, че мис Хариет Поуп ще легне само в брачно легло? Дали това бе търсила винаги? Годажен пръстен в замяна на добродетел? Дали бе очаквала това и от него? В онези дни е била много близо до своето желание, за Бога...

Но няма смисъл да трупа гняв срещу нея, помисли си той. Всяка жена търси брак, нали? Това бе добродетелта — пазарна стока, която жената разменя за съпруг. Хариет я бе продала на Уингъм, какъвто и дявол да е той. Чудеше се дали тя е щастлива, дали смята, че е направила добра размяна. Изглеждаше доста щастлива, докато не го видя.

Проклятие, изглеждаше прекрасна, когато се изчерви. Преди той не можеше да устои на желанието да я кара да се изчервява. Едва ли това сега бе по-трудно, отколкото преди шест години. Колко дълго трябваше да чака за последния танц?

— Можеш да пробиеш дупка там, ако продължиш да гледаш така втрещено и свирепо, Арч — сепна го лорд Брус.

Херцогът го погледна намръщено и след това отново се вторачи в килима.

— Трябва да е прекрасна — продължи лорд Брус. — Но не по-привлекателна от Бриджит навярно? И сигурно не е по-надарена от нея в някои отношения? Невъзможно е, Арчи...

— Говориш за дама — отговори херцогът. Гласът му бе надменно аристократичен, а едната му ръка си играеше с шнура на монокъла. — И за съпругата на един джентълмен, Брус.

Лорд Брус се изкикоти, без да се притесни особено от забележката.

— Тя е прекрасна — каза той. — Трябва да я видя, Арч, момчето ми. Дори с цената на това, че ще трябва да вляза в оня зверилник за втори път тази вечер. Последният валс. И след това вечерята. По-добре е някой да предупреди Уингъм, който и да е той, бедния дявол. Но знаеш ли, той може би е някой свиреп гигант, на който въобще не му пука от херцогски титли. Може би наистина ще се намъкнеш в бърлогата на лъва, Арчи.

— Не възнамерявам да похищavam жената насред залата — отвърна херцогът с високомерие, което би сплашило доста хора.

Приятелят му само се ухили.

— В някой уединен ъгъл тогава — допусна той. — С повече вкус, Арчи. По-добре е да не закъсняваш. Сигурно приближава време за вечеря, ако не ме лъже стомахът. Обикновено не ме лъже.

Проклятие, помисли херцогът, пускайки шнура на монокъла си и тръгна към балната зала. Чувстваше се нервен! Развълнуван от това, че ще се върне там и ще танцува с нея. С Хариет Поуп, малкото момиче, което бе работило за съпругата на Фреди. С жената, която сега бе омъжена за друг, и която сега не се интересуваше от него, освен като леко носталгичен спомен.

Много е вероятно, мислеше той, влизането в балната зала да го прави нервен. Имаше чувството, че, правейки това, ще промени целия познат и удобен начин на живот. Въпреки че, може би, това вече бе станало. Вече бе влязъл в балната зала и бе намерил Хариет там. Вече бе притеснен и вече се чувстваше в непознати води.

Повдигна рамене, когато приближи балната зала, с Брус до себе си, концентрира се и се опита да изглежда надменен и леко отегчен. Тази маска го бе пазила добре през изминалите години. Веднага

забеляза, че Хариет бе в средата на кръг от обожатели, зачервена и смееща се. Държеше се доста по-различно, отколкото преди.

— Коя е? — попита лорд Брус.

— Пред лейди Мюър — отговори херцогът, отмествайки очи от нея. Очевидно танцът току-що бе свършил и следваше валсът преди вечеря. — Със своите ухажори.

Лорд Брус Инграм млъкна за няколко секунди.

— Да. Прекрасна е — промълви той. — И дори повече. Определено повече. Горката Бриджит. Чувам погребален звън. Бият ли камбаните? Или милейди е добродетелна съпруга, как мислиш? Колко досадно за теб, ако е, Арч. Моите съболезнования, стари приятелю.

— По-добре да ида и да я поканя — промърмори херцогът и тръгвайки, почувства как привлича вниманието. Добре, той ще танцува валс с нея и ще вечеря с нея, ако незнайният лорд Уингъм няма нищо против. И след това ще отиде при Бриджит, за да я дари с една нечакана нощ на усърдна работа, да легне с призрака, с който трябваше да легне преди шест години.

Тя усети приближаването му. Той го усети, макар да бе полуобърната. Видя как тя се изчерви още повече и усмивката ѝ стана малко скована, докато слушаше Робин Хемънд. Зачуди се с какво чувство си бе спомняла за него през годините, ако си го е спомняла въобще. Със срам? С негодувание? Със съжаление? С безразличие? Чудеше се дали сравняваше спомените си за него със сегашните си чувства към съпруга си.

— Лейди Уингъм — той се поклони, когато тя и свитата ѝ се обърнаха към него. Имаше чувството, че е на сцена и цялата зала наблюдава малката драма, която се разиграва. — Моят танц, надявам се?

— Благодаря ви — очите ѝ бяха зелени.

Цветът им бе нещо от нейната външност, което не можеше да си спомни ясно. Макар че, гледайки сега в тях, се питаше как е могъл да ги забрави. Имаха толкова отличително зелен оттенък. Бяха големи, смущаващи и може би безразсъдно прями. Може би това бе причината, поради която бе забравил цвета им. По някакъв начин очите на Хариет привличаха наблюдаващия отвъд техния цвят и форма, вътре в самата жена. Тя изглежда нямаше бариери, каквито имаха почти всички хора от неговото обкръжение. Друга от нейните несъмнено привлекателни

черти. Човек веднага се чувстваше сигурен в нейно присъствие. Поне той. И сега отново се почувства така.

Ръката ѝ леко докосваше неговата. Върховете на пръстите ѝ докосваха дантелите на маншетите, които отчасти покриваха ръцете му, и се допираха до кожата му. Имаше нещо определено еротично в нейното докосване, макар да бе сигурен, че дузини пъти преди и други жени бяха докосвали ръката му. Той я поведе към средата на залата. Върхът на главата ѝ едва достигаше до брадичката му. В спомените му тя изглеждаше дори още по-дребна. Може би момичешката стройност на тялото ѝ създаваше впечатлението за тази крехкост. Ухаеше на някакъв привлекателен парфюм, но когато се опита да го разпознае, той му се стори само обикновен сапун.

Тя се обърна към него, когато той спря и се загледа в яката му, която неговият камериер бе вързал по-рано тази вечер с голямо умение и гордост. Музиката прозвуча почти веднага. Тя повдигна ръцете си и отпусна много леко едната върху рамото му. Той я чувстваше като любовно докосване върху гола кожа. Повдигна вежди при тази представа. Сложи ръка на кръста ѝ и усети неговата крехкост, топлина, позната извивка на гърба ѝ. Дланта ѝ докосна неговата и той обхвана ръката ѝ със своята. Задвижиха се в ритъма на музиката.

— Е, Хариет — изрече той нежно, — срещнахме се отново, моя изчервяваща се чаровнице. — Старите думи, които бе свикнал да използва. Не бе имал намерение да ги казва сега.

Миглите ѝ се повдигнаха и очите ѝ погледнаха в неговите.

— Да, милорд — отговори тя. Сърцето му правеше странни неща, когато се появи очакваната червенина. — Да, ваша светлост.

ГЛАВА ТРЕТА

Чувстваше се като момиче, току-що излязло от училищната стая, попаднало за първи път в компанията на млад мъж, за първи път забелязано от някого. Краката ѝ трепереха, останала бе без дъх и не знаеше какво да говори. Жена на двадесет и осем години, напомни си тя. Вдовица. Познаваше много мъже като приятели и познати. Познаваше един мъж като любовник. Повдигна отново очи към неговите.

Сребро. Те бяха от чисто сребро. И я наблюдаваха. Подигравателната усмивка се таеше някъде не много дълбоко под повърхността им.

— Толкова ли е трудно да осъзнаеш, че станах важна личност? — попита той. — Дядо ми почина скоро след като ти ме отпрати от Ебъри корт.

— Съжалявам — отговори тя.

— Че той умря или че ме отпрати? — попита той.

— Че той е починал — отвърна тя. — Привързан ли бяхте към него?

— В семейството винаги сме били близки помежду си — отвърна той. — И сега аз съм глава на това семейство. Отговорността е изцяло моя — за баба ми, майка ми, чичовци и лели, и безбройните братовчеди. Съжалявала ли си някога, че ме отпрати?

Да. За неин срам, да. Съжаляваше тогава и болезнено съжаляваше седмици и месеци след това. Съжаляваше дори след като се бе омъжила за Годфри и той донякъде я бе изненадал, като успя да направи от това истински брак. И си бе мислила какво ли би било...

— Не, разбира се, че не — отговори тя.

Той ѝ се усмихваше.

— Поколеба се доста дълго и позволи на бузите ти да се появи малко повече цвят — отбеляза той. — Аз съжалявах, че ме отпрати, Хариет. И съм готов да убивам от ревност. Къде е той? В залата ли е?

— Кой? — погледнато тя озадачено.

— Лорд Уингъм. Твоят съпруг.

Той не знаеше. Очевидно знаеше за нея толкова малко, колкото и тя за него. Дали поради същата причина, запита се тя. Не, разбира се, че не. Каква причина би имал той да си спомня за нея и преднамерено да избягва да търси някакви новини за нея?

— Годфри? — каза тя. — Той почина преди петнадесет месеца.

— Аа — възкликна той. — Значи ти си веселата вдовица. И дойде да превземеш обществото и да се забавляваш лудо през сезона.

Така изречена, истината прозвуча доста цинично, а Хариет изглеждаше доста безсърдечна.

— Обичах го — отрони тя.

Очите му пребродиха лицето ѝ. Когато проговори, гласът му бе почти нежен.

— Наистина ли, Хариет? — попита той. — Някакъв нещастен случай ли ти го отне?

— Беше с болно сърце — отговори тя. — Намерихме го мъртъв в леглото му една сутрин...

Камериерът му и тя. Камериерът бе разтревожен от това, че лежеше неподвижен в леглото, че не отговаря на въпроса му дали да дръпне завесите от прозореца и на дискретното му покашляне, с което обикновено известяваше пристигането на водата за бръснене. Камериерът я бе повикал, изплашен да провери по-внимателно самичък какво става. Годфри бе вече студен, когато тя го докосна. Беше мъртъв от няколко часа.

— Аа — каза херцогът.

Знаеше, че той сигурно си задаваше този въпрос. Но, разбира се, нямаше да го зададе на глас.

— Той бе на шестдесет години. Сърцето му от години бе слабо.

Веднага щом го каза, и той продължи да я гледа, докато тя гледаше покрай него, тя осъзна, че гласът ѝ е звучал предизвикателно. Сигурно си мислеше, че се е омъжила за възрастен, болен човек заради неговите пари и положение. Сигурно си мислеше, че тя се прави, че не разбира. Малко повече от година след неговата смърт тя е тук, в Лондон, и се забавлява на един от най-големите балове на сезона. Трябва да има някаква истина в неговото предположение. Донякъде. Тя не би се оженила за Годфри, ако не го харесваше и ако не вярваше в сърцето си, че би могла да бъде добра съпруга.

Погледна отново херцога на Тенби, предизвиквайки го с очи така, както и с гласа си.

— Аз го обичах — повтори тя. — Той беше добър с мен.

— Радвам се и на двата факта — изрече той нежно. — Не съм казвал друго, Хариет.

— Не, но си го помислихте. Помислихте, че съм отказала вашето много щедро предложение, защото то не бе почтено, а след това съм отишла в Бат и съм се погрижила по-добре за себе си, омъжвайки се за богат мъж, който не се очаква да живее дълго.

Откъде идваха думите и идеите? Почувства се слисана и покрусена. Не беше необходимо да се оправдава за каквото и да било пред херцога на Тенби.

— Така ли мисля? — очите му се подиграваха отново. — Колко неджентълменско от моя страна! Съжалявам за загубата ти, Хариет. Трябва да ти е било много мъчно. Но съм радостен, че започваш да оставяш това зад гърба си. Предполагам, че си дошла да се забавляваш през сезона! И забавляваш ли се? Преди да танцуваш с мен, изглеждаше така, сякаш се забавляваш истински. Помрачих ли радостта ти?

— Разбира се, че не. — Очите ѝ се плъзнаха към яката му. Сигурно камериерът му бе много сръчен. Годфри винаги носеше своята завързана съвсем семпло.

— По дяволите! — изруга той внезапно и ръката му около кръста ѝ се стегна и я привлече за миг към себе си, преди да я пусне отново на обичайното разстояние. — Избягнахме неминуемо сблъскване. Бигсби върти партньорката си с необуздан ентузиазъм.

Хариет погледна през рамо и видя, че това наистина е така. Тялото и разумът ѝ реагираха със закъснение. Бе почувствала очертанието на цялото му твърдо, мускулесто тяло през тънката материя и дантелите на роклята си. Повдигна, без да иска очи към неговите.

— Аа, Хариет — възкликна той. — Хариет!

Тя сведе очи и изведнъж осъзна, че наоколо има и други хора — въртящите се двойки, групичките гости, стоящи или седящи до стената, които наблюдаваха танцуващите или разговаряха. Тя и херцогът бяха наблюдавани, усещаше това. Той бе наблюдаван.

— Къде си отседнала? — попита той.

— В дома на сър Клайв Форбс.

— Форбс? Да, сещам се. Мога ли да те посетя там, Хариет?

Защо? За да я измъчва? Да убие времето с нея? Но имаше ли значение защо? Беше дошла в града с надеждата да го види отново, нали? В такъв случай получаваше повече, отколкото се бе надявала. Беше го видяла по време на първото си появяване в обществото, той ѝ бе отделил от вниманието си и искаше да я посети в дома на Аманда. Защо се колебаеше? От страх да не бъде наранена отново? Абсурден страх. Сега беше зряла и опитна жена. Може да бъде наранена само ако избере да бъде наранена.

— Можеш да правиш ужасни неща с моето самоуважение, Хариет — каза той. — Отново ли ще ми откажеш? Всичко, за което помолих, е разрешение да те посетя.

— Ще съм щастлива да ви приема, ваша светлост.

— Наистина ли — усмихна се той. — Щастлива ли, Хариет? Ти въобще не си щастлива, че ме виждаш, нали? Презираш ли ме? Защото съм мъж, който има любовници? Едва ли ще успееш да намериш човек, когото да уважаваш в тази бална зала, ако имаш такива високи изисквания, скъпа моя.

Хариет се изчерви и усмивката му стана по-широка.

— Никога не съм виждал жена да се изчервява така очарователно като теб — каза той. — Думите ми разгневиха ли те? Съжалявам. Съжалявам и че това е последния танц. Все пак бихме могли да бъдем заедно по време на вечерята. Ела. — Той се поклони, когато музиката свърши и предложи ръката си. — Нека да напълня чинията ти, а ти ще ми разкажеш всичко за вълнуващия живот в Бат. Там живееше с лорд Уингъм, нали?

— Да — отговори тя и постави ръката си в неговата. — Въобще не беше вълнуващо. Но винаги съм се чувствала удобно.

Той се засмя.

— Удобно! — възкликна херцогът. — Бедната Хариет! Надявам се, че си по-гладна от мен. По-склонен съм да те изведа на терасата и да те нахраня с чист въздух, лунна светлина и целувки, но за нещастие ние сме твърде внимателно наблюдавани. Знаеш ли, че много рядко танцувам?

Хариет предположи, че думите му бяха толкова оскърбителни и произнесени толкова високо единствено, за да се изчерви. Но дори и да

бе така, те я накараха отново да почувства слабост в коленете. Лунна светлина и целувки. Помнеше целувката му. Той разтвори устните си, когато я целуна. Годфри никога не правеше така, макар че обичаше да я целува често.

— Наистина ли? — попита тя. — Танците не ви ли доставят удоволствие?

— Доставят ми огромно удоволствие, когато танцувам с жена, с която искам да стана близък — отговори той. — Дори се забавлявам, като я пазя от необузданите танцьори. Това, което не ми харесва, е, че когато танцувам, всички мислят, че пазарувам на брачния пазар. За това се организират баловете по време на сезона, Хариет. Между другото, за това ли си тук? Не, не отговаряй. Ако е истина, едва ли ще си признаеш, нали? Аз, от своя страна, ще си призная. С тътрещи се крака и с огромна неохота се подчинявам пред загрижеността на моето семейство тази година. Те смятат, че на напредналата възраст от тридесет и две години не мога повече да отлагам въпроса за моя наследник и осигуряването на приемствеността. Напълно достатъчно е да мръдна вежда, нали?

Хариет започна да се изчервява.

— И така, аз се появих тук тази вечер, за да видя какви дъщери на графове, херцози или маркизи са на разположение. Не мога да падна по-ниско. Баба ми не би могла да отиде доволна в гроба, ако направя такова нещо. Но се разсеях като те видях. Предполагам, че трябва да положа определени усилия след вечерята и да направя каквото мога по въпроса. Роднините ми по майчина линия очакват чести писма и изпадат в депресия, когато нямам какво да докладвам по брачните въпроси. Те ще аплодират до безкрай новината, че съм танцувал с някоя графска дъщеря на бала на Кло.

Хариет разбра намека. За шест години бе научила доста неща. Не беше нужно толкова подробно да ѝ говори за това. Както и преди, интересуваше го само едно. Покани я на танц и сигурно няма да покани друга. Може дори да я посети в Аманда, ако не промени намерението си. Но тя трябва ясно да разбере какво точно го интересува в нея. И тя го разбра. Нямаше нужда дори да го загатва.

— Това, което наистина искам да направя, Хариет, е да отида вкъщи, да легна и да си спомням за нашия валс и за онова почти сблъскване.

Наистина бе безсрамен.

— Често си спомнях твоите изчервявания — продължи той, когато стана ясно, че тя няма да отговори. — Това, което не си спомнях, Хариет, е лекото свиване на устните, което ги съпровожда. Не разбра ли преди шест години, че аз бях измамник? Нима го разбираш едва сега?

Може би. Тя го погледна.

— Кога възнамерявате да се жените?

Херцогът направи гримаса и след това се засмя.

— До септември — отговори той. — Обещах на баба си, че няма да е по-късно от септември. Обещах също, че до Коледа... Няма значение. Краят на това изречение щеше да те накара да се изчервиш. Този път ще ти спестя това.

Че до Коледа неговият наследник ще бъде успешно заченат. Трябваше да се ожени, да изпълни задълженията си и да е в състояние да се върне при любовницата си до това време през следващата година. Той се засмя тихо и каза:

— Ти сама завърши изречението. Срамота, Хариет. Искаш ли да те настаня до Хемънд и неговата дама и да ти донеса чиния?

— Да, моля — отговори тя.

Мистър Хемънд ѝ се усмихна и я представи на мис Грейнджър. Хариет гледаше херцога на Тенби, който се отпрати към масата със закуски, взе две чинии в едната си ръка и започна да избира от лакомствата. Спомни се как го видя за първи път в Бат на венчавката на Клара и си помисли, че той е най-блестящият мъж, който някога е срещала. Фреди, съпругът на Клара, бе невероятно красив, разбира се, но по някакъв чувствен начин. Не харесваше особено Фредерик Съливан, защото разбра, че е обикновен сладководен зестрогонец. Но лорд Арчибалд Вини...

Спомни си как мистър Лесли Съливан, братът на Фреди, ѝ го представи след венчавката. Беше изненадана, че той въобще я е забелязал, нея, една обикновена компаньонка. Спомни си начина, по който тези забележителни сребърни очи се спряха оценяващо върху нея и удоволствието, което изпита въпреки първоначалното раздражение. Още от самото начало тя нямаше никакви шансове за успех. Няма ги и сега. Той търсеше съпруга, жена с подходящо потекло.

Хариет решително обърна очи и се заслуша в разговора, който започнаха мистър Хемънд и мис Грейнджър.

Дори след като любимият кон на херцога на Тенби бе оседлан, доведен и той го изведе от къщата си на Сейнт Джеймс ескуайър, все още не знаеше къде отива. Към Уайтс кльб? Но сутринта вече бе ходил там, за да прочете вестниците и да размени новини и клюки с познати. Беше доста хубав ден, за да прекара следобеда затворен в клуба. Да пояди в парка? Малко късен час да прави това само за да подиша въздух и да се поупражнява и още твърде рано за часа, когато паркът щеше да се изпълни с джентълмени, с които да разговаря, и дами, които да оглежда. Към Бриджит? Дори не се обсъди сериозно тази идея. Само при мисълта да прекара останалата част от следобеда в нейния претъпкан и парфюмиран будоар, леко му се догади. Освен това бе при нея цялата нощ, по-точно това, което бе останало от нощта след бала у Авинглей, и не се бе забавлявал особено. Беше разбрал, че иска да си отиде в леглото вкъщи, за да мечтае за нежното, красиво тяло, което бе притиснал до своето за момент по време на последния танц.

Да се отбие у Барторп тогава? Това бе намерението му, когато нареди да оседлят коня. Беше танцувал с лейди Филис след вечерята снощи и бе открил, че освен че е красива и любезна, тя можеше и да води разговор, макар и не много задълбочен. Човек не може да очаква чак толкова много от предполагаемата си съпруга, все пак. Майка ѝ и баща ѝ също бяха откровено заинтригувани. Но това е проблемът, помисли си херцогът намръщено. Ако се отбиеше у Барторп днес, следобеда след бала, щяха да започнат приказките. Особено след като сутринта бе изпратил малък букет цветя. Можеше да се окаже притиснат в ъгъла, без да е сигурен, че желае това.

Не, помисли си той, завивайки толкова рязко, че конят му изпръхтя и пое в посока обратна на тази, която щеше да го отведе в къщата на граф Барторп. Ще отложи това посещение за друг ден. Може би утре. Няма да го отлага много дълго, защото можеше и да загуби кураж. Би изглеждал много нетърпелив, ако се появеше там днес. Всъщност, той въобще не беше нетърпелив. Само примирен.

Разбра накъде отива. Точно така. През цялото време дълбоко в себе си е знаел. Както е знаел и невероятната истина, която бе осъзнал, докато танцуваше с нея предната вечер. Обичал я бе преди шест години. Тази любов не му бе позволила да се интересува истински, от която и да е друга жена през изминалите години. Обичаше я и сега. Истинска лудост, но нищо не можеше да се направи. Беше влюбен в нея. Разбира се, не можеше да мисли за брак. И не можеше да флиртува с нея. Тя бе добродетелна жена, която твърдеше, че е обичала мъж по-възрастен от нея с повече от тридесет години, страдащ от болно сърце. И вероятно наистина го бе обичала. Хариет не би се оженила за пари, макар да бе повярвала, че той мисли така.

Скромна и добродетелна жена. Беше невероятно, че може да е влюбен в такава жена. Самите думи, скромна и добродетелна, го накараха да потръпне. Може и да бе прав относно причината за нейното идване в града. Дошла бе, за да си намери втори съпруг. Още една причина, поради която не можеше да флиртува с нея. Тя заслужаваше любов и брак. Нямаше да бъде щастлива без това. Щеше да бъде отчаяна и нещастна, ако бе отстъпила пред изкушението да стане негова платена любовница преди шест години, разбра той сега. Беше доволен, че му бе отказала.

Лъжец, каза си той с иронична усмивка, когато наближи дома на сър Клайв Форбс и се зачуди как ще бъде посрещнат.

Когато следобед Хариет и Сюзън се върнаха от разходка в парка, тя разбра от икономата, че е изпуснала мистър Хемънд, който се бе отбил да изкаже уваженията си и си бе тръгнал след половин час, без да я дочака и че мистър Кършоу е в хола с лейди Форбс. Хариет отведе дъщеря си в детската стая на горния етаж и забърза за своята стая, за да подреди косата и да измие ръцете си. Бягала бе по тревата, играейки на топка със Сюзън, и изглеждаше малко разрошена.

Все пак той не дойде, помисли си тя, докато стоеше пред огледалото. Доволна от това как изглежда, пое към салона. Или не е бил сериозен, или е променил намерението си. Както и да е, така е по-добре. Нямаше бъдеще в това познанство. Усмихна се на мистър Кършоу и му благодари за цветята, които ѝ бе изпратил сутринта. Прие чаша чай от Аманда и седна. Беше получила два букета сутринта и

дватамата джентълмени я посетиха следобеда. По всичко личеше, че животът на богатата вдовица е по-вълнуващ, отколкото животът на разорената мис Хариет Поуп, помисли си тя печално.

Вратата на хола се отвори отново и икономът на сър Клайв съобщи за херцога на Тенби. Да, доста по-вълнуващ, наистина.

— Как сте, мадам? — попита той, покланяйки се на лейди Форбс и поднасяйки ръката ѝ към устните си. — Лейди Уингъм? — Поклони се отново и спря за момент очите си върху лицето ѝ. — Кършоу?

Когато всички седнаха, веднага се оформиха две двойки — херцогът разговаряше с лейди Форбс, а мистър Кършоу с Хариет. Може би не бе дошъл да види нея, помисли си Хариет, след като изминаха пет минути. Може би е дошъл заради Аманда, макар Хариет да се чудеше защо ще го прави. Може би това бе само посещение на учтивост, нали така бе казал той миналата вечер. Беше танцувал с лейди Филис Рийдър след вечерята и Хариет глупаво бе ревнувала, въпреки че тя имаше кавалери за всеки танц и дори трябваше да откаже няколко покани, защото просто нямаше достатъчно танци.

— Хубав пролетен следобед — включи се мистър Кършоу, гледайки през прозорците. — Твърде хубав, за да се прахоса вкъщи.

— И аз мисля така, Кършоу — каза херцогът, повишавайки глас и намесвайки се за първи път в техния разговор. — Дойдох да ви поканя да се поразходим в парка, лейди Уингъм.

Мистър Кършоу, забеляза тя, изглеждаше определено раздразнен. Разбра, че той бе имал намерение да я покани на разходка. Херцогът също го бе разбрал и го бе изпреварил доста чевръсто. Можеш да си позволиш такива неща, ако си херцог и те минават безнаказано.

Замисли се дали да не откаже предложението му, но тогава, разбира се, трябваше да откаже и на мистър Кършоу, ако той я поканеше. А тя искаше да се поразходи в Хайд парк. Това се правеше в следобедите през сезона. А и в парка бе толкова приятно, когато малко по-рано бе там със Сюзън. Въпреки всичко искаше да се съгласи.

Когато го погледна, той изглеждаше развеселен. Беше почувствал нейното колебание. Тя се питаше защо бе дошъл и защо щеше да я извежда на разходка, след като предната вечер бе дал достатъчно ясно да се разбере, че до края на сезона или най-късно до края на септември трябва да приключи с деликатната си задача. Разбира се, тя знаеше защо. Глупаво бе да се преструва, че не знае.

— Ще бъде много приятно, ваша светлост — отговори тя.

Той се изправи.

— Тогава ще отида вкъщи за кабриолета — каза — и ще се върна след половин час, мадам.

Поклони се на лейди Форбс и мистър Кършоу и излезе от стаята. Мистър Кършоу, който бе тук по-дълго от него, разбира се, се почувства задължен също да си тръгне.

— Може би ще се разходите с мен някой друг следобед, лейди Уингъм — каза той.

— С удоволствие, сър — отговори тя с усмивка. Той бе приятен млад мъж, тих и любезен, изглеждаше добре, макар и не чак красив, на нейна възраст или може би година или две по-млад. Лейди Форбс й бе казала предната вечер, че е наследник на богатство, но не и на титла. И изглежда за града не бе тайна, че си търси съпруга.

— Едва ли можеш да направиш по-добър избор, скъпа Хариет — бе добавила лейди Форбс, — но, разбира се, не трябва да вземаш бързи решения. Бих предсказала, че ще имаш поне дузина сериозни ухажори преди сезонът да свърши. Можеш да си позволиш да чакаш да се появи някой много специален джентълмен. И той ще дойде. Ти имаш дарбата да внушаваш преданост, също и дарбата да даряваш любов.

Бяха в спалнята на Хариет след бала и очите на лейди Форбс се бяха навлажнили.

— Колко сантиментална ставам на стари години — беше избъбрила тя, макар да бе само в началото на петдесетте. — Но не мога да забравя как Годфри се ожени за теб, след като упорито остана самотен толкова дълго, и прекара остатъка от живота си, обожавайки те. И скъпата малка Сюзън, разбира се. Тя бе голяма радост в старите му години. Макар той да не бе чак толкова стар, нали? Бедният Годфри...

Когато мистър Кършоу си тръгна, Хариет се запъти към стълбите, за да се подготви за разходката.

— Нямах нищо против да отида? — попита тя лейди Форбс. — Можеш да дойдеш с нас, Аманда. Наистина денят е прекрасен. Почти като летен, само дето въздухът е по-свеж.

— Свежият въздух и разходките никога, не са били моето разбиране за удоволствие — отговори лейди Форбс. — Не, скъпа моя, трябва да излизаш винаги, когато имаш възможност, без да се

тревожиш за мен. За това си тук, нали? Да се забавляваш, да се срещаш с хора. Да си намериш този специален джентълмен. Макар че съм малко раздразнена, че мистър Кършоу бе изместен толкова невъзпитано от Тенби. И съм малко разтревожена от неговото ухажване, Хариет, въпреки че е ласкателно и със сигурност доказва, че си приета от обществото. Ти сама се убеди в това снощи, нали? Какво ли е решил Тенби?

— Срегнах го, когато бях с Клара Съливан — обясни Хариет. — Преди шест години. Той е близък приятел на мистър Съливан. Вярвам, че е любезност заради старото познанство.

— Ако мислиш така — смръщи вежди лейди Форбс, — трябва наистина да си много наивна. Ти си изключително красива млада жена, Хариет, и всеки негов поглед към тебе показва, че той оценява това. Той няма да се ожени много под своя ранг, нали знаеш. Семейство Вини винаги са били много високопоставени.

— Искаш да кажеш, че той няма да се ожени за дъщерята на един беден провинциален свещеник? — попита Хариет със смях. — Дори след като се е издигнала, омъжвайки се за барон? Зная, Аманда. Не трябва да се притесняваш за мен. Не съм чак толкова наивна. Той танцува с мен миналата вечер. Ще ме изведе на разходка днес следобед. Означава ли това нещо? Няма да умра от разочарование, когато утре той не пристигне с предложение за женитба.

— Не, предполагам, че не. Надявам се, че той не мисли, че ти си типичната вдовица.

— Типичната вдовица? — повдигна Хариет веждите си.

— Ако може така да се каже — отговори лейди Форбс. — Изглежда е общоприето, че вдовиците се радват на доста по-голяма свобода, отколкото неомъжените момичета или омъжените жени. Те имат по-малко да губят, отколкото момичетата, ако разбираш какво искам да кажа, скъпа моя. И не дължат вярност на никой мъж.

— Значи от вдовиците се очаква да имат любовни връзки? — попита Хариет.

— Е, може би не се очаква — би отбой лейди Форбс. — Нека да кажем, че се смята, че повечето от тях имат. И това не се счита за чак толкова скандално, ако се прави дискретно.

— Докато хората не знаят със сигурност — каза Хариет, — те продължават да се отнасят с вдовиците с дължимото уважение?

— Разбира се — кимна лейди Форбс. — Ти не си от този вид вдовици, Хариет. Наистина мисля така. Наистина не мога да си представя, че ти... Но се надявам, че Тенби разбира това. Ако ли не, то е чудесно, че ти не си от този тип жени, скъпа, защото съм сигурна, че Тенби е мъж, който лесно разбива женските сърца. Той е изключително привлекателен млад мъж. Дори аз, която съм достатъчно възрастна, за да му бъда майка, мога да оценя това. Какъв цвят бе казала, че имат очите му?

— Сребърен — отговори Хариет.

— Нека да те направи известна, скъпа — отсъди лейди Форбс. — Но не му позволявай да разбие сърцето ти. Глупаво е да се тревожа, нали? — Тя се присегна и стисна ръката на Хариет, преди тя да избяга в спалнята си. — Ти си много разумна млада жена, въпреки нежното ти сърце. Не трябва да позволяваш на някой като Тенби да ти завърти главата.

Хариет се усмихна доста безрадостно, когато влезе в стаята си.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Трябваше да я поглежда от време на време, за да си напомня, че тя вече не е младо момиче. Беше нежна и стройна и изглеждаше забележително красива в роклята си от муселин с цвят на иглика, шал и украсена с цветя сламена шапка. Уингъм трябва да ѝ е оставил доста добро състояние, реши той. И предишната вечер, и сега тя бе облечена модерно и с вкус. Спомни си дрехите, които носеше като компаньонка на Клара Съливан — твърде еднообразни и семпли, макар че не помрачаваха чара ѝ.

— Никога не съм се возила на кабриолет — каза тя като извинение за това, че го хвана за ръкава, когато завиха на ъгъла и го пусна почти мигновено. — Струва ми се далеч по-опасно, отколкото изглежда отстрани.

— Дръж се непременно — каза той. — Макар че не бих те изложил на опасност, Хариет. Имам репутация на джентълмен.

При всяка друга жена, докосването като обяснение за женската слабост и широко отворените очи биха изглеждали като кокетство и доста неуместни за възрастта. Би се почувствал отвратен. Но при всяка друга жена думите и постъпките щяха да бъдат заучени и целящи да предизвикат неговата галантност. Но Хариет не хитруваше. Почувства прилив на неочаквана нежност към нея, когато обърна кабриолета към Хайд парк и лицето ѝ засия от вълнение. Повечето млади дами незабавно биха си придали отегчен вид.

— Предполагам, че това е първото ти посещение в Парка! — попита той.

— О, не — отговори тя — Всъщност бях тук по-рано днес, разхождах се. Но това е първият път, когато го посещавам в такъв оживен час. Колко прекрасно изглежда всичко...

Сезонът и хубавото време бяха довели изисканото общество в парка. Конете, карети от всякакъв вид, пешеходци — всички струпани на алеите, така че потокът се движеше не по-бързо от охлюв. Но никой не идваше в Хайд парк в пет часа следобед, за да бърза. Хората идваха, за

да общуват. За първи път откакто доста нелюбезно се бе намесил в разговора на Кършоу и Хариет, херцогът се замисли как ли ще изтълкува обществото появяването му с лейди Уингъм щом танцуването с нея предната вечер бе предизвикало несъмнена сензация. Щяха да допуснат, че той започва връзка с нея. Кой знае защо, това го раздразни.

— Трябва да се усмихваш и да си готова да обсъждаш времето до безкрайност, Хариет — каза той. — Трябва да се подготвиш за едночасова съсипваща скука.

Тя се засмя.

— Забравяте, че живея в Бат — каза тя. — Аз съм експерт в обсъждането на времето. И как може да е скучно да си част от всичко това? — Тя се огледа с блестящи, щастливи очи и вдигна тънката си, облечена в жълто ръка.

Той също се огледа, опитвайки се да види всичко така, както вероятно тя го виждаше. Беше живяла дълго в провинцията, в Бат. След това за кратко в Ебъри корт със семейство Съливан, но в качеството си на прислужница. След това бе омъжена за възрастен мъж с болно сърце. Била е в траур една година. Може би съвсем доскоро. Гледайки с нови очи на парка и хората, които се тълпяха, той разбираше, че сцената оказва определено въздействие. Много от привилегиите на този живот той приемаше като даденост.

Нямаше шанс за по-нататъшни лични разговори. Те станаха част от тълпата и херцогът знаеше, че появяването му в балната зала на Авинглей предната вечер наистина се бе превърнало в нещо, което трудно можеше да промени. Джентълмени, приятели и познати се взираха преценяващо в Хариет, докосваха шапките си, кимаха и се усмихваха. Други, които ѝ бяха представени на бала и дори бяха танцували с нея, приближаваха конете, кабриолетите или каретите си достатъчно близо до тях, за да поднесат почитанията си. Няколко приятелки на лейди Форбс наредиха на кочияшите да карат успоредно с тях, за да могат да я поздравят. Всички го гледаха и с различна степен на проникателност правеха най-различни предположения. Не бе обичайно да видиш херцогът на Тенби в оживен час да се разхожда с млада благородна дама в парка.

Той се чудеше дали Хариет разбира какъв ослепителен успех е появяването ѝ в обществото. И колко опасно може да е за нейната

репутация, ако името ѝ бъде свързано с неговото. Докосна периферията на шапката си за Дан Уилкс, графът на Биикънсууд, чиято открита карета мина покрай тях. И щеше да отmine, ако графинята нямаше други намерения.

— Хариет Поуп? — възкликна тя. — Това е Хариет, нали?

— Лейди Уингъм, Джулия — подчерта съпругът ѝ. — Как сте, мадам? Арчи?

— О, добър ден, ваша светлост — поздрави графинята усмихната. — Съжалявам, Хариет, че те поздравих със старото ти име. Съжалявам за съпруга ти. Клара ни разказа всичко, и това че си тук. Търсихме те, нали, Даниел?

Графът се засмя.

— Камък не оставихме необърнат — усмихна се той.

— Шут — засмя се. — Наистина изглеждаш чудесно, Хариет. Радвам се, че най-накрая те открихме.

Херцогът си спомни, че графът бе братовчед на Фреди Съливан. Той и графинята сигурно познаваха Хариет от времето, когато работеше за съпругата на Фреди.

— Колко се радвам да ви видя — усмихна се Хариет топло. — Мислех, че не познавам никого в града, но бях приятно изненадана. Не бяхте на бала на лейди Авинглей снощи?

Графинята се засмя.

— Аз не бях — каза тя, обърна глава и се усмихна на съпруга си. — Не танцувам този сезон, нали, Даниел? Много е досадно.

Херцогът се развесели, когато забеляза, че дамата му се изчерви, когато очите ѝ схванаха това, което той бе забелязал веднага. Под широката и с внимателно подредени волани дреха, графинята на Биикънсууд бе в доста напреднала бременност.

— Ще те посетя — завърши графинята. — Може ли? Когато сме в Лондон, Даниел винаги се чувства задължен да прави джентълменски неща и прекарва сутрините в Уайт или в някое друго мъжко убежище. Очаква се аз да правя дамски неща и да съм в леглото до обяд. Можеш ли да си представиш нещо по-уморително, Хариет, и по-несправедливо за нашия пол? Вместо това ще те посетя. Къде си отседнала?

Минута или две по-късно те продължиха, но херцогът вече достатъчно я бе делил с други. Веднага щом това бе възможно, той

изтегли двуколката от главната алея и я подкара по една по-усамотена пътека.

— Не излъга, когато каза, че имаш опит, Хариет — засмя се той. — Обсъди времето с поне десет души, но нито веднъж не повтори едно и също нещо. Забавляваш ли се?

— Да, разбира се — отвърна тя. — Благодарна съм ви, че ме доведохте тук, ваша светлост.

— Не е необходимо да ми благодариш — погледна я косо той. — Щеше да дойдеш при всички случаи, нали? С Кършоу.

— Не сте много любезен.

— Каж ми — продължи той, като се обърна, за да я погледне по-внимателно — предпочиташ ли да си тук с мен, Хариет?

— Не е там работата — отговори тя.

— Защо? — попита той. — Каква е ползата да бъдеш херцог, ако не можеш да ползваш предимствата на ранга си от време на време.

— Не е учтиво — отговори тя.

— Но ти не каза — напомни й той, — че предпочиташ да се разхождаш с Кършоу.

Тя го погледна и се изчерви. Той й се ухили, чудейки се дали тя има въобще представа за треперенето в стомаха му, когато се изчервява.

— Вие танцувахте с лейди Филис Рийдър снощи — каза тя. — Графска дъщеря. Баба ви ще бъде доволна.

— Ще бъде на седмото небе — уточни той. — Танцът с лейди Филис не ми донесе такова удоволствие като нашия валс, Хариет.

— Трябваше да се сетя — каза тя, — че щяхте да се забавлявате повече, ако бяхте извели на разходка нея, ваша светлост.

— Наистина ли? Човек трябва да бъде много внимателен, когато има дори намек за възможна брачна ситуация, Хариет. Знаеш ли какво би си помислило обществото, ако снощи съм танцувал с едно момиче и днес следобед го изведа на разходка в парка? Утре сутринта всички ще разгръщат вестниците и ще търсят съобщение за годеж.

— Нима не сте готов за съобщението? — попита тя. — Макар да трябва да бъде направено, както и съобщението за женитбата, преди септември?

— Ще съм готов. И двете трябва да станат. Но нека да си поема дъх, Хариет. Бракът е много сериозно нещо. Не мислиш ли така?

— Да — отговори тя. Няколко минути разглежда дланите на облечените си с ръкавици ръце, преди отново да ги отпусне в скута си.

— Но за теб той не продължи много дълго, нали? — изглежда я сериозно той. — Колко години бе женена?

— Малко повече от четири години — отговори.

— Липсва ли ти той, Хариет — попита херцогът и я погледна с любопитство.

— През цялото време — промълви тя тихо. — Понякога бракът може да те възнагради така, както и не си мечтал, ако встъпиш в него с много вяра. Може би вие също ще разберете това, ваша светлост.

С лейди Филис? Съмняваше се. Но наистина започна да мисли, че е дяволски лош късмет Хариет да е в града точно сега. Беше толкова решен да стисне зъби и да изпълни дълга си тази пролет. И все още бе решен. Всъщност дори бе имал намерение да напусне Бриджит преди края на сезона, тъй като му се струваше проява на доста лош вкус да ухажва годеница и да ляга с любовница по едно и също време. Но пристигането на Хариет бе объркало всичко. Той я желаше. И по някакъв начин това желание се различаваше от желанието, което му бе познато от толкова отдавна. Това не бе само желание да събори метресата на леглото и да проникне в тялото ѝ. Беше нещо повече. Но той бе в непознати води. Не знаеше какво е това.

— А какви са плановете ти? — попита той. — За да се омъжиш ли дойде в града, Хариет?

— Не. — Очите и се разшириха и бузите ѝ се зачервиха.

— Въобще не бих се срамувал — каза той. — Жените, повече от мъжете, уверени съм, чувстват необходимост от сигурността на брака. И Лондон по време на сезона е най-големият брачен пазар. Снощната вечер и днешният следобед трябва да са те убедили, че ти си всеобщ център на внимание.

— Колко глупаво — засмя се тя.

— Но е вярно — усмихна се и той. — Няма да ти липсват кавалери нито сутрин, нито следобед, нито вечер през останалата част от сезона, Хариет. Това е сигурно предсказание. Също така няма да ти липсват и ухажори. Какво търсиш? Красиви черти и фигура? Стабилен характер? Богатство? Младост? Възраст? Ще можеш да избираш.

И може би мъжът, който ще я спечели, ще се пържи в най-горещата яма на ада, помисли си той безмилостно.

— Нищо от това — отговори тя. Той се усмихна, разбирайки, че тя е много смутена и че наистина е дошла, за да търси заместник на Уингъм. — Не търся съпруг.

— Тогава любовник? — попита той само заради удоволствието да види очакваната червенина да залива лицето ѝ. — За това ли дойде, Хариет? *Affaire de coeur*^[1]? В това също няма нищо срамно. Мъжът ти е починал преди повече от година.

Разбираше, че е непростимо оскърбителен. Дори се зачуди изведнъж дали болният лорд Уингъм е бил способен да консумира техния брак. Може би дразнеше една девственица. Помисли, че тя няма да отговори. Беше изненадан и малко стреснат, когато видя, че долната ѝ устна потреперва. Бе ударил нерв, който не бе имал намерение дори да докосва.

— Той ми липсва — изхлипа тя почти шепнешком.

Добре, поне един от неговите незададени въпроси получи отговор. Тя и Уингъм са имали сексуална връзка. Такава, която ѝ липсваше. Той спря конете и се обърна към нея.

— Съжалявам — промълви той. — Не исках да те наскърбявам.

— Не ме наранихте — тя премести погледа си върху връзката му. — Не зная защо танцувахте с мен и ме изведохте на разходка, ваша светлост, особено след като разбрахте, че бих могла да имам друг придружител. Но мисля, че не трябваше да правите и двете неща. Мисля, че трябваше да бъдете с лейди Филис Рийдър или някоя друга подходяща дама, която може да бъде ваша годеница.

— Знаеш много добре защо, Хариет. — Когато очите ѝ се сведоха дори още повече, той хвана брадичката ѝ с ръка и повдигна лицето ѝ. — По същата причина, заради която ти ми дари онзи танц и прие тази покана.

Той я целуна, разтвори устните си върху нейните така, че да може да я чувства и да я вкуси. Нейните устни се свиха, след това се разтрепериха и след това се притиснаха към неговите. Внезапно той се почувства така, сякаш някой внезапно бе запалил огън около тях и в сгорещения въздух не бе останал никакъв кислород. Вдигна глава и пусна брадичката.

— За това — каза той. — Не си загубила нищо от чара си, моя малка срамежливке. Напротив.

— Отведете ме вкъщи — помоли тя.

Но в гласа ѝ нямаше и следа от негодуванието, което той очакваше. Само спокойно достойнство.

О, Хариет...

— Да — съгласи се той. — Мисля, че е по-добре. Говори ми. Обсъждай времето.

Тя не каза нищо. Върнаха се до дома на сър Клайв Форбс в мълчание. Не бе гневно мълчание, дори не бе неловко мълчание. Само мълчание, което потвърждаваше факта, че кратката целувка бе казала много повече, отколкото двамата имаха време да разберат и осмислят.

Той я смъкна от високата седалка, когато пристигнаха, усещайки нейната крехкост и женственост.

— Хариет — промълви той.

Но тя вече се усмихваше и протягаше ръка към него.

— Благодаря ви, ваша светлост. Наистина беше много приятно. Много сте внимателен.

А! Тя бе издигнала каменна стена помежду им. Той взе пример от нея и се поклони, преди да вдигне ръката ѝ до устните си.

— Удоволствието беше мое, мадам — отвърна. — Убеден съм, че днес следобед бях обект на завист от всички други джентълмени в парка.

Тя се обърна, без да се усмихне или изчерви и влезе в къщата. Той стоеше със стиснати устни, гледайки мрачно вратата, която прислужникът бе затворил след нея. Хариет бе права. Това трябва да е краят. Краят на нещо, което в действителност никога не бе започвало.

Всеки ден бе посвоему вълнуващ. Сутрините прекарваше със Сюзън. Хариет играеше с нея и ѝ четеше в къщата или я извеждаше да играе в парка, да храни лебедите в Серпентината^[2] или да разглеждат Лондонската кула и други забележителности, подходящи за развлечение на малко дете. Животът би бил много тъжен без дъщеря ѝ, мислеше тя и много често я наблюдаваше, търсейки напразно в лицето ѝ чертите на Годфри. Сюзън приличаше само на майка си — същата златисторуса коса и зелени очи, за които Годфри винаги говореше с гордост и възхищение. Но макар да не можеше да го види в тяхното дете, тя се отнасяше с любов към най-скъпия подарък, който си бяха направили.

Понякога ходеше да пазарува с Аманда или да сменя книгите си в библиотеката. От време на време лейди Биикънсууд, която настояваше да я нарича Джулия, я посещаваше и след като стана ясно, че се харесват, те понякога ходеха заедно в парка с децата си — петгодишната дъщеря и тригодишния син на Джулия и Сюзън.

— Чудесно изпълних задълженията си — каза Джулия първия път, когато изведоха заедно децата. — Син и дъщеря, макар и в обратен ред, и сега още едно дете за по-голяма сигурност, ако е момче. Макар че Даниел бе много сърдит на себе си, когато му занесох новината, че съм отново бременна. Той е на мнение, че жените трябва да бъдат принуждавани да изпълняват тази специфична задача не повече от два пъти в живота си — дори и ако първите две деца са момичета. Твърди, че цялата работа около създаването на наследници е много глупава. Беше ли лорд Уингъм разочарован, че няма син?

— О, не — отговори Хариет. — Той толкова искаше дъщеря, че се ужасявах да не родя момче. И искаше тя да прилича на мен.

— Желанието му наистина се е изпълнило — кимна Джулия. — Наистина искам Анабел да надрасне склонността си да се разпорежда с Джеймс. Само я погледни. Добре, че Даниел не е тук. Щеше да я наплеска и след това щеше да ми каже колко много прилича на мен. Знаеш ли, той ме ненавиждаше искрено, когато бяхме деца. Бях — би могло да се нарече и така — мъжкарана. И Даниел ще ти каже, че бях съвсем наясно с това. — Тя се засмя и забърза напред толкова бързо, колкото можеше, имайки предвид състоянието ѝ, за да се скара на дъщеря си и да окуражи мекушавия си син да се изправи сам.

Следобедите минаваха в посещения с Аманда или в посрещането и компанията на някои от учудващо големия брой джентълмени, които проявяваха интерес към нея. Мистър Кършоу ѝ предложи брак, след като я познаваше само от седмица и му бе внимателно отказано. Сър Филип Графтън подхвърли идеята, че могат да стигнат до някакво взаимноизгодно споразумение, което не включваше брак и му бе отказано доста по-твърдо. Другите джентълмени показваха различна степен на пламенност. Някои показваха не повече от удоволствие от нейната компания. Но след няколко седмици Хариет можеше да назове шестима, ако се броеше и сър Хенри Нюмън, който бе по-възрастен, отколкото щеше да бъде Годфри, на които, ако решеше, би могла да внуши мисълта за брак. Всичко това бе много ласкателно и много

приятно. Много очарователно всъщност за жена, която помнеше как се бе чувствала като Хариет Поуп.

Почти всяка вечер излизаше — на бал, парти, концерт, театър или опера, в приятна градина. Почти забрави какво е да прекараш спокойна вечер вкъщи с книга или с бродерия в ръка. За щастие през повечето вечери тези развлечения започваха достатъчно късно, така че тя успяваше сама да сложи Сюън в леглото, да поиграе с нея и да ѝ прочете вечерната приказка.

Често виждаше херцога на Тенби. Той я отбягваше. Разбира се, понякога, на парти или в парка, той се приближаваше към нея, за да разменят любезности и често обсъждаше времето с присмехулни искри в очите. Обществото единодушно приемаше факта, че най-сетне той избираше годеница и че най-вероятно тя щеше да е лейди Филис Рийдър. Танцуваше с нея по веднъж на всеки бал, почти не се разхождаше с друг в парка и веднъж я придружи в театъра. Изглежда отдаваше дължимото на фамилията и ранга си. Баба му щеше да бъде щастлива.

Херцогът помрачаваше радостта на Хариет. Когато бе в полезрението ѝ — а това бе често — тя не можеше да се концентрира върху никой друг. Той бе изключително красив мъж, разбира се, но не бе само това. Имаше и други красиви мъже, някои от тях бяха в това, което Клайв се забавляваше да нарича нейния двор. Той бе привлекателен. Където и да отидеше, всички погледи, не само нейният, бяха вперени в него. И не само заради ранга и титлата му. Но, разбира се, тя му обръщаше внимание повече от който и да било друг. Винаги го бе обичала и все още го обичаше.

Тя плака една вечер, когато си призна това. Ако то бе вярно, значи го бе обичала по време на брака си с Годфри. Но тя решително избърса очите си. Любовта ѝ към лорд Арчибалд Вини не бе намалила чувствата ѝ към Годфри. Към него бе изпитвала различна любов, дълбока и всеотдайна привързаност, и винаги му бе вярна, макар да се бе омъжила за него с наранено и отчаяно сърце.

Беше радостна, че херцогът бе приел нейния мълчалив отказ след разходката им в парка. Тя бе смутена от неговото открито признание, че ще избере подходяща съпруга през следващите няколко месеца. Признание, което той бе направил, когато я бе избрал за обект на вниманието си и дори не се бе опитал да скрие възхищението в

очите си. Беше очевидно какъв бе неговият интерес към нея. Ако тя не бе обект за съпруга, какво друго можеше да бъде? Риторичен въпрос. Постъпките му даваха отговор, дори ако тя бе толкова глупава, че да се нуждае от отговор. Той я бе целунал по устата на място, където можеха да бъдат видени и да предизвикат скандал.

Разбира се, тя го бе излъгала. Наистина бе дошла в града с надеждата да си намери съпруг. Но не по някакъв пресметлив начин. Никога нямаше да се ожени за някой само заради женитбата или само защото е богат. Не се нуждаеше от богатство. Нейното ѝ бе повече от достатъчно. Би се оженила само по любов. Или поне заради дълбоки чувства. Вече бе доказала на себе си, че чувствата са достатъчни за успешен брак.

Не знаеше доколко той бе сериозен, когато предположи, че е дошла, за да търси любовник. Винаги му бе харесвало да я измъчва и дразни, да я притеснява, колкото е възможно повече. Но предателски внезапно неговото предположение, имайки предвид и това, което Аманда ѝ бе казала за вдовиците, ѝ се стори привлекателно. Въпреки че бузите ѝ пламваха само при мисълта за това, не можеше да забрави как бе поразена, когато той ѝ напомни, че Годфри бе починал преди повече от година. Бе разбрала с ужасяваща сила, колко много ѝ бе липсвал. Той. И това също. В действителност, тя не бе очаквала то да се случи в брака ѝ. Когато разбра, че все пак то ще се случи, бе помислила, че просто ще трябва да го понесе. Но Годфри винаги бе обожавал тялото ѝ. И в леглото той се бе държал с нея нежно и с уважение. След това искаше то да се случва по-често от обичайното един път седмично. Бе ѝ харесвало. Това я бе карало да се чувства обичана. Сега копнееше за поне един път седмично.

Мисълта, че една любовна връзка би могла да ѝ изглежда привлекателна, я разтревожи. И затова бе много благодарна на херцога на Тенби, задето я отбягваше след онзи следобед. Защото не беше сигурна как би реагирала, ако той не правеше това. Доста шокиращо признание. Още по-шокиращ бе фактът, че не бе съвсем сигурна дали е честна пред себе си, твърдейки, че е радостна, задето той я отбягва. На бала на лейди Майдър вече бе сигурна. Сигурна, че не е била честна със себе си.

Мистър Шоу бе отишъл да ѝ донесе чаша лимонада и се бе улисал в дълъг разговор с друг джентълмен до масата с питиетата. Тя

не бе много жадна. Малко свеж въздух би ѝ се отразил дори по-добре. Херцогът на Тенби току-що бе свършил обичайния си танц с лейди Филис и Хариет се бе опитала да се убеди, че не е потисната и не ревнува. Не искаше той да я види да стои сама. Човек не може да се усмихва много искрено, когато е сам. През изминалите седмици тя бе правила всичко възможно той винаги да я вижда усмихната и забавляваща се, без него. Въпреки че, разбира се, тя се бе забавлявала.

Хариет се запъти през френския прозорец към балкона. Понеже там бе пълно с двойки, тя слезе по стъпалата на малката, но много тъмна морава. Облегна се на колоната на балкона, затвори очи и дълбоко пое приятно хладния въздух.

Не видя как той слезе по стълбите след минута и застана мълчаливо пред нея. Но разбра, че е там. Всеки нерв в тялото ѝ крещеше, че това е той.

Беше любопитна среща. И двамата мълчаха. И двамата известно време стояха неподвижни. След това той се наведе напред, докато устните им се срещнаха. Беше сърдечна, лека прегръдка. За кратко. После ръцете им се протегнаха в един и същи момент, телата им се притиснаха едно в друго и устните им се разтвориха. Действителността се натрапи на Хариет едва когато езикът му, проучвайки устните ѝ и меката плът зад тях, внезапно стана по-дързък и настойчив в исканията си да проникне по-дълбоко в устата ѝ. Тя изстена от шока, но се притисна още по-силно в него.

След това тя отново бе сама, облегнала се на колоната, а той отново стоеше мълчаливо пред нея. Очите ѝ, свикнали с тъмнината, можеха да различат чертите му.

— Това трябва да бъде решено, Хариет — изрече той тихо, почти шепнешком. — Това е нещо между нас. Утре. Ще дойдеш ли на разходка с мен? Не в парка. А в Кю^[3]. Утре следобед? — Тонът му предполагаше това да е покана. Но всъщност бе повече заповед, отколкото покана.

— Да — прошепна тя.

Той остана още няколко мига, след това се обърна и отдалечи.

Това трябва да бъде решено, това е нещо между нас.

Тя затвори очи и опря глава на колоната. Знаеше как, ще бъде решено, ако използва неговите думи.

А според нея? Какви бяха нейните условия?

Не знаеше. Но беше много уплашена. И много развълнувана. И странно спокойна. Нещо, което бе започнало и не бе свършило за нея през тези шест години, щеше да бъде решено утре. И за него също. Очевидно, това, което се бе случило или не се бе случило, го бе засегнало също така дълбоко, макар тогава тя да не бе разбрала това. Щеше да бъде решено утре.

Ако той ѝ предложеше и тя откажеше отново, нищо нямаше да бъде решено, нали? Ако откажеше. А би ли отказала? Самата мисъл, че не би могла, би трябвало да я ужаси, но не стана така. Тя я развълнува. И — да — ужаси я също.

Мина доста време, преди Хариет да се върне в балната зала.

---

[1] *Affaire de coeur* — сърдечна връзка. ↑

[2] Езеро в Хайд парк, създадено през 1730 г. — Б.пр. ↑

[3] Кю Гардънс — така обикновено се нарича Кралската ботаническа градина в Западен Лондон ↑

ГЛАВА ПЕТА

Ако не се бе наложило камериерът му да го събуди, когато донесе топлата вода за бръснене в спалнята, херцогът на Тенби би се заклел, че не е мигнал цялата нощ. Бе крачил напред — назад часове наред, отначало в библиотеката, а след това в спалнята си. След това дълго бе лежал с ръце под главата, вторачен в извезания балдахин над главата си.

От най-ранното си детство знаеше, че един ден ще бъде херцог. По време на юношеството си бе осъзнал това много по-добре. Беше на единадесет години, когато почина баща му. Само животът на дядо му стоеше между него и титлата. Той бе възпитаван от дядо си и баба си, при които той и майка му живееха след смъртта на баща му.

Не се бе бунтувал. Поне не явно. Не и за важните неща. Винаги бе знаел какви са задълженията му и бе готов да ги приеме, когато дойде времето. Не че жадуваше за това. Обичал бе дядо си. Вярно е, че бе отлагал изпълнението на едно от своите първостепенни задължения. Но дядо му не се бе оженил до тридесет и четири годишна възраст. Баща му — на тридесет и шест. Така че изчакването до тридесет и две не изглеждаше чак толкова дълго отлагане на задължението, въпреки често изразяваното безпокойство на майка му и баба му.

Мисълта за брак не му бе приятна. Все още не. Но така или иначе се появи през сезона напълно готов да си намери годеница. Годеница, с която роднините му да могат да се гордеят. Херцог на Тенби никога не се бе женил за по-малко от графска дъщеря. Повечето от херцозите се бяха справяли значително по-добре. Майка му бе дъщеря на херцог.

Не харесваше особено лейди Филис Рийдър. Но и не изпитваше отвращение към нея и само това имаше значение. Не се очакваше мъж с неговото положение да се ожени по любов. Женитбите на родителите му, баба му и дядо му не са били по любов. Беше предприел всички необходими стъпки от началото на сезона, избирайки я редовно за обект на внимание, без ухажването да е такова, че да доведе до

прибързано решение. По никакъв начин не желаше да стигне до положение, от което да няма връщане назад, макар без съмнение да бе породил очаквания както в семейството на момичето, така и в обществото. Можеше да се очаква, че с течение на времето, вероятно преди края на сезона, ще направи предложение и годежът ще бъде обявен. Венчавката щеше да се състои през лятото. До Коледа тя трябваше да носи детето му.

Само ако Хариет не бе дошла, мислеше той отново и отново, докато крачеше. Тя усложни всичко. Тя бе постоянно в мислите му, почти като досаден зъбобол. И това, че я виждаше почти навсякъде, където отидеше, му напомняше, че не обича лейди Филис и че обича друга жена. Не можеше и не избягваше местата, където тя можеше да бъде. Сериозно бе опитал да бъде разумен и да се държи с нея като с всяка друга позната привлекателна жена. Съзнателно не избягваше нито да я среща, нито да разговаря с нея. Близостта би могла да подхрани безразличие, мъчеше се да се убеди той.

Но близостта бе породила само влошаване на положението и копнеж. Беше приключил с Бриджит и я бе отпратил, не само за да бъде честен с лейди Филис, както бе възнамерявал, но и защото вече не можеше да понася мисълта, че ще отиде при нея. Срещите с Хариет се превърнаха в мъчение. Невъзможно бе да разбере дали и тя изпитва напрежение, когато го вижда. Винаги бе заобиколена от група ухажори и винаги се усмихваше или смееше. Изглежда истински се забавляваше през сезона.

Но на бала на лейди Майдър изкушението го бе победило и той не бе в състояние повече да му се противопоставя. Сам без партньори — не танцуваше повече от един танц на вечер с лейди Филис и никога не се задържаше след това около нея — той наблюдаваше какво става с Хариет. Нейният партньор бе отишъл да ѝ донесе питие и бе задържан от някой, който искаше да разговаря с него. Тя остана сама, нещо необичайно за нея. Той се опитваше да преодолее силното желание да тръгне към нея. Не искаше да бъде сам с нея. Тогава тя бе погледнала с очевиден копнеж към френските прозорци и бе излязла на балкона — сама.

Той бе тръгнал бавно след нея. Не беше обичайно една дама да излиза сама навън. Не бе там. Бе сигурен, че не се е завърнала в балната зала. Трябва да бе слязла по стъпалата към тъмната градина.

Той също слезе на моравата. И там бе намерил отговора на един въпрос, който от дълго време го мъчеше. Тя се бе облегла на колоната в тъмнината, очевидно наслаждавайки се на свежия въздух. Ако не чувстваше нищо към него, ако не изпитваше нищо от напрежението, което той изпитваше от няколко седмици, тя би казала нещо, би започнала някакъв разговор. Вместо това тя бе останала тиха и неподвижна, в очакване.

Господи, но той не бе планирал какво ще прави! Беше излязъл след нея дори без надежда за открадната целувка. През онзи следобед в Хайд парк беше проумял голямата опасност от целувките. Ако само бе продумала нещо, или ако той бе казал нещо, сигурно нищо нямаше да се случи. Но се бе случило. И то нещо повече от открадната целувка в тъмна градина. Много повече.

Това го караше да крачи и да лежи буден през по-голямата част от нощта. И думите, които ѝ бе казал след това, думи, които бяха толкова неочаквани, колкото и прегръдката. Щеше да я заведе в Кю. Щяха да уредят това, което бе между тях, каквото и да бе то.

Имаше само един начин това да стане. Не, може би два. Можеше да ѝ каже, че ще напусне Лондон. Можеше да отиде вкъщи и да осведоми баба си, че трябва да изчака до следващата пролет, за да си избере годеница. Или може би щеше да уреди празненство през лятото и да покани подходящо избрани млади дами и техните семейства. Макар че мразеше мисълта да ухажва някоя млада дама под заинтригуваните погледи на майка си и баба си. И да прави намеренията си толкова очевидни, че да не му остане никакъв път назад.

Не, наистина имаше само една възможност да уреди това, което бе между него и Хариет. Не можеше да ѝ предложи картбланш, както бе направил преди шест години. Тя бе добродетелна и уважавана дама. Щеше да откаже и сега, както бе отказала и тогава. Освен това, той не я искаше като любовница. Идеята изглеждаше малко подла. Той я желаше...

Със сигурност щеше да бъде истински ужас, докато се разбере със семейството си. Хариет беше дама, но произходът и миналото ѝ по никакъв начин не позволяваха да стане съпруга на херцога на Тенби. Дори е била принудена да приеме изискана работа за няколко години,

преди да се омъжи изгодно. Дори фактът, че е вдовица, бе против нея. Само девойка можеше да бъде негова съпруга.

Докато се обръсна, облече и разходи коня си в галоп из парка, херцогът на Тенби реши, че за първи път в живота си ще бъде бунтовник. Определено изборът на годеница трябваше да бъде само негов собствен избор. Несъмнено можеше да се ожени, за когото иска, при условие, че няма да доведе в семейството жена, която да го опозори. Хариет едва ли би го опозорила. Майка му и баба му щяха да я обикнат веднага след като я опознаят.

Въобразяваше си и мечтаеше, разбираше това. Никога нямаше да одобряват избора или решението му да се ожени по любов. Зае се със закуската си. Решението бе взето, макар то да го правеше неприветлив и загрижен. Дори нещастен. Щеше да се ожени за нея. За първи път в живота си щеше да сложи личните си предпочитания пред дълга. Щеше да направи предложението си в Кю, този следобед. Беше радостен, че е уредил срещата за днес. Ако бе за утре или в някой от следващите дни, може би щеше да се откаже. Искаше всичко това да свърши. Искаше всичко да е минало. Тогава щеше да може да се отпусне и да се наслаждава на любовта си към нея.

Сутрешните облаци се бяха разнесли, за да отстъпят място на още един прекрасен ден. По време на обяда сър Клайв бе казал, че Хариет определено е избрала подходяща пролет, за да дойде в Лондон. Понякога валеше през целия сезон и потапяше всички в най-мрачно настроение.

— Отново Тенби? — попита лейди Форбс, когато Хариет се извини, за да отиде да се приготви за разходката до Кю. — Общоприето е мнението, че той сериозно ухажва лейди Филис Рийдър.

— Вярвам, че е така — каза Хариет с усмивка. — Ние сме само стари приятели, Аманда. Това е само една следобедна разходка. От последната ни разходка минаха няколко седмици.

— Само стари приятели — повтори лейди Аманда. — Никога не съм вярвала на тези думи, скъпа. Но съм сигурна, че си права. Ти излиза с много млади мъже, откакто започна сезонът, с няколко от тях повече от веднъж. Няма причина да се тревожа само, защото Тенби

проявява от време на време интерес към тебе, нали? Ще се забавляваш в Кю. Разгледай ботаническата градина. Няма да съжаляваш.

Хариет се усмихна отново и бързо излезе от стаята. Чувстваше се ужасно виновна, макар че не виждаше причина за това. Тази целувка — макар че целувка изглеждаше печално неподходяща дума да се опише тяхната прегръдка — не нараняваше никого. Тя бе зряла жена, а не неопитно момиче. Те отиваха на разходка, за да уредят нещата помежду си. Знаеше много добре какво означава това и бе решила какво ще прави. Чувстваше се доста спокойна от своето решение. Със сигурност нямаше да позволи на строгото си възпитание да гризе съвестта ѝ. Ако този път не кажеше да, щеше да съжалява до края на живота си.

Ще се съгласи. Ще стане негова любовница. Само за кратко. Достатъчно, за да задоволи любопитството и копнежа си. През лятото той щеше да се ожени за някоя друга и тя разбираше, че след това няма да може да продължи връзката. Но може би до лятото тя щеше да се спре на някой от своите ухажори — мистър Хардинг, вероятно. Интересът му към нея почти сигурно водеше, към предложение, а тя го харесваше и уважаваше. Разбира се, би могло да се окаже, че не е в състояние да приеме с чиста съвест ухажването му по време на връзката с друг мъж. Не знаеше все още колко много ще я тревожи съвестта ѝ.

Но не възнамеряваше да промени решението си. Ще каже да. Наблюдаваше улицата през прозореца, когато се приготви, докато не видя двуколката му да приближава. Беше подранил с две — три минути. Сърцето и стомахът ѝ болезнено се свиха и тя се отдръпна от прозореца, да не би той да забележи, че го очаква. Зачака с глухо биещо сърце да бъде повикана долу.

По пътя към Кю те разговаряха по различни общи теми, включително и времето, сякаш предишната нощ нищо не се бе случило и те бяха просто двама добри приятели, които пътуват заедно. Веднага щом пристигнаха, Хариет пожела първо да разгледат ботаническите градини. В продължение почти на час те се възхищаваха и коментираха всяко растение, което виждаха.

Може би, помисли си Хариет, предната вечер не се бе случило нищо чак толкова важно. Може би той не е искал да каже нищо повече от това, че ще се разходят още веднъж заедно. Може би със своята наивност тя бе отдала на тази случка прекалено голямо значение и напразно бе прекарала една безсънна нощ.

— Пагодите — каза той, когато се отдалечиха от ботаническите градини. — Просто е задължително да се видят, Хариет, когато си в Кю. Както и да обиколиш алеите и да видиш всички дървета и цветя. Забавляваш ли се?

— Да, ваша светлост — отрони тя.

— Наистина ли? — Той я погледна и тя разбра, че въпросът му предвещава промяна. Беше свършено със спокойното приятелство. На негово място идваше задъханото напрежение.

— Трябва да вземете под внимание това, че ухажването на лейди Филис върви с добро темпо — каза тя. Страхуваше се от този момент. Искаше да го задържи на почетно разстояние. Сякаш имаше време да промени решението си. Тя предполагаше, че има.

— Трябва ли? — попита той.

— Изглежда е всеобщо мнението, че годежът е неизбежен — отговори тя.

— Понякога — каза той — на човек му се иска обществото да позволява на членовете си сами да дирижират ухажванията си.

— Баба ви доволна ли е? — попита го.

— Вярвам, че тя вече планира годежната закуска и изтупва кръщелните одежди, които баща ми и аз сме носили, когато са ни кръщавали. Неделикатно ли е да споменавам това пред тебе?

Тя се усмихна.

— Очевидно е — каза тя, — че ако тя е нетърпелива да ви види оженен, ще бъде още по-нетърпелива да види и раждането на наследник.

— Понякога — разсъди той, — човек се чуди дали идеята за брака е толкова принизена, че да служи само за добиване на наследник. Много по-малко загриженост, например, се проявява за чувствата между съпрузите по време на съвместния им живот. Не мислиш ли, че хората бъркат някъде, Хариет?

— Може би хората с вашето положение — отговори тя. — Но това не се отнася за другите. Годфри и аз се оженихме заради

взаимното си щастие.

— Наистина ли? — сякаш се изненада той. — Той не е бил обхванат от нуждата да създаде наследник, въпреки че е бил възрастен мъж с титла, и вярвам, че е имал състояние, което да остави след себе си.

— Не — кимна тя. — Мисля, че когато е бил млад е взел решение да не се жени единствено, за да си осигури наследник. Женитбата с мен беше така да се каже спонтанна. Никога не говореше за наследник. В този смисъл, предполагам, че бях щастлива. Знаех, че се ожени за мен, заради самата мен.

— А, да. Това е нещо друго. Когато си херцог с титла, собственост и състояние, се чудиш дали някоя жена може да види човека зад тях.

— Страхувате се, че лейди Филис няма да види зад тях? — възкликна тя. — Както и вие няма да видите нищо зад нейната титла и размножителни способности? Предполагам, че това ще бъде предизвикателството на вашия брак. Дали ще можете да се опознаете, да се харесате и да се обикнете, въпреки пресметливия начин, по който е трябвало да се изберете?

— Звучи сякаш, че да си херцог е най-неприятното нещо на света.

Тя се усмихна.

— Желая те — каза той внезапно и усмивката ѝ изчезна.

— Да, зная — промълви тя.

— Ти желаеш ли ме?

Тя се противопостави на импулса да се поколебае.

— Да. — Гласът ѝ бе твърд и тя не отдели очи от неговите. Бяха спрели да се разхождат.

— Знаеш, че се съпротивлявах на това — продължи той. — По очевидни причини, ако ми простиш, че го казвам така направо.

Сега, когато моментът бе дошъл, тя не можеше да понесе нещата да се развиват бавно. Щеше да изтърве нервите си, ако това не се реши бързо. Бяха на една пътека, заобиколена от рододендроновите храсти. Наоколо нямаше никой друг.

— Когато за втори път ме попита за това преди шест години — каза тя, — аз отказах. Трябваше да откажа. От една страна, бях достатъчно млада и наивна, за да бъда шокирана. От друга, можех да

загубя много и да не получа достатъчно в замяна. Добрата ми репутация щеше да пострада. Щях да вляза в непознат свят, в чийто капан щях да бъда хваната завинаги. Не можех да понеса това, макар да бях сигурна, че ти щеше да се погрижиш добре за мен и щеше да бъдеш щедър, когато ти омръзнях. Много неща се промениха оттогава.

Известно време той я наблюдава замислено и мълчаливо и после попита:

— Какво се е променило?

Тя почувства, че се изчервява.

— Аз съм по-възрастна — отговори тя. — Вече не съм д... бях омъжена. Вдовица съм.

Мълчанието му я объркваше.

— Увериха ме — продължи тя, — че това е съвсем приемливо за вдовиците, ако са дискретни. — От все сърце пожела да си бе държала устата затворена и да го бе оставила той сам да подхване този въпрос. В края на краищата не тя трябваше да ускорява нещата. Вторачи се в шала му.

— И кое е приемливо? — попита той и зачака за отговор.

— Ти съзнателно се опитваш да ме притесниш — каза тя, мразейки го за това, че я измъчва така.

— Да си намериш любовник? — попита той. — Да имаш дискретна тайна връзка?

Гласът му звучеше напрегнато. Твърде късно, помисли си тя, осъзнавайки, че го е разбрала грешно и че той не е имал намерение да ѝ предлага картбланш. Мисълта бе дълбоко унижителна и тя почувства, че бузите ѝ пламват. Насили се да го погледне в очите.

— Нямах ли това предвид? — попита тя. — Миналата вечер? Когато каза, че нещата между нас трябва да бъдат решени? Погрешно ли съм те разбрала?

— Имах предвид, Хариет — отговори той, — че ти си жена с неуязвими добродетели. Че си дошла тук в търсене на съпруг.

Господи, той си мислеше, че тя му се увесва на врата. Че се опитва да го накара да ѝ направи предложение за женитба.

— Мога лесно да се ожения отново — каза тя. — Ако намеря някой и повярвам, че ще живея с него във взаимно уважение и привързаност. Вече има джентълмени... мистър Хардинг е внимателен... Не зная. Но междувременно...

— Междувременно си готова да ме приемеш като любовник? — попита той.

Гласът му не звучеше подигравателно както обикновено. Но не звучеше така миналата нощ. Имаше нещо между тях, което трябваше да бъде уредено. Тя се насили да не отмества очи от неговите.

— Да — отговори тя. — Ако това е, което желаш. Ако това имаш предвид. Трябваше да те оставя да говориш първи. Притеснена съм. Никога не съм правила подобно нещо преди. — Тя се усмихна и пожела да не го бе правила. Той не се усмихна в отговор.

— Как мога да не желая това? — попита той. — Не съм крил желанията си към теб, Хариет, нито преди шест години, нито сега. Не вярвах, че ще приемеш картбланша.

Дали бе разочарован, че се е съгласила? Разочарован от нея? Но защо я бе довел тук, за да направи такова предложение, ако очакваше да му бъде отказано?

— Ти сам каза, че между нас има нещо. Има. Вярвам, че винаги ще съжалявам, ако не използвам тази възможност да уредим това. Ще бъде ли то разрешено или не? Щом веднъж бъдем заедно, ще започнем да си омръзваме. Нали? — Абсурдността на думите толкова я порази, че ѝ се прииска да се разсмее. Стисна зъби, така че да не може да направи нещо толкова объркващо и неподходящо. Без съмнение за него думите щяха да бъдат верни. Що се отнася до нея, тя се чудеше дали може да си позволява да се забърка в това, дали щеше да може да понесе душевната болка след това. Знаеше, че ще ѝ бъде много тежко. Но нямаше намерение да променя решението си.

— Да — отговори той. — Ще си омръзнем. Нали имаш предвид връзка само за през сезона, Хариет? Краткотрайна, нали? Ще бъде добре. Винаги губя интерес към любовниците си след няколко месеца.

Сякаш я зашлеви през лицето. Необяснимо защо сребърните му очи изведнъж станаха ледени.

— Мисля, че сгрехих — промълви тя. — Мисля, че прецених неправилно ситуацията, ваша светлост. Предполагам, че сте очаквал да ви откажа, както направих преди. Това е, което искахте, така че да можете да ме измъчвате заради моята прекалена моралност до края на сезона. Така ли е или не? Съжалявам. Не съм много опитна в маниерите на изисканото общество. Бих искала да си отида вкъщи сега, ако обичате.

Тя се опита да мине покрай него. С всички сили се опитваше да се държи достойно. Чувстваше се унижена както никога през живота си. Бе се хвърлила в обятията на един мъж и бе отхвърлена и оскърбена. Винаги губя интерес към любовниците си след няколко месеца. И тя първа бе направила предложението.

Но той я хвана за ръката така, че тя разбра, че няма да може лесно да се освободи, ако се опита да продължи пътя си. Остана неподвижна, гледайки напред по пътеката.

— Искам само да знаеш, Хариет — промълви той, — какво започваме. Чисто физическа връзка, водена по абсолютно таен начин. Трябва да бъдем напълно сигурни, че и намек за скандал няма да засегне двама ни, особено тебе. Мъжките лудории на млади години обикновено биват извинявани. Трябва да се срещаме следобедите с ясното съзнание, че ще имаме сексуална връзка — съвсем посред бял ден. Няма да има нищо повече от това. Аз ще продължа да ухажвам лейди Филис Рийдър. Ще се ожения за нея през лятото и тя ще забременее до есента. Ти ще приемаш ухажванията на Хардинг или някой друг.

— Да — прошепна тя.

— Няма романтика в подобни връзки — каза той. — Няма любов.

— Не — преглътна тя.

— Само сексуално удоволствие.

— Да.

— Сигурна ли си, че искаш точно това? — попита той. — Сигурна ли си, че това ще е достатъчно за теб? Сигурна ли си, че съвестта ще ти позволи да се наслаждаваш на това?

Не бе сигурна в нищо от това. Искаше да поклати глава и да сложи край на цялата тази лудост. Искаше да се прибере вкъщи при Съюзън. У дома, в Бат. Искаше Годфри.

— Това ли е, което ти искаш — попита тя. — Мислех, че е това. Мислех, че за това ме доведе тук. Сгреших ли? Ти каза в началото на този разговор, че ме желаш.

Доста дълго време той я гледа, без да каже нещо.

— Това е, което искам, Хариет. Това е, което искам шест години. Но не искам да те наранявам. Имал съм безброй любовници, скъпа, безброй връзки. Зная какво е да ги започваш и знам какво е да ги

приключваш. Невинаги е нито лесно, нито безболезнено. Бих искал да разбереш с какво се съгласяваш.

— И двамата знаем кога ще настъпи краят. Няма да има неловкост и болка, когато дойде моментът. До тогава, осмелявам се да кажа, ние и двамата ще сме радостни да сме заедно. — Тя се чудеше дали той вярва на думите ѝ толкова малко, колкото тя си вярваше.

— Много добре, разбрахме се.

Тогава дойде паниката. И ужасът. И възбудата.

— Да — каза тя спокойно.

Той се наведе и я целуна леко по устните. Докосна само устните ѝ.

— Днес вече е късно — каза той. Тонът му бе доста безцеремонен и делови. — Не мисля, че и двамата бихме искали да бързаме, особено първия път, нали?

Тя преглътна.

— Утре — продължи той. — По същото време. Трябва да се измъкнеш от къщата. Ще те чакам на ъгъла с обикновена карета.

Карета?!

Трябва да бе прочел мислите ѝ.

— Имам къща — добави бързо той. — Ще отидем там.

Той имаше къща. Разбира се, че ще има. Знаеше, че няма предвид дома си. Това бе последното място, където би я завел. Той имаше къща, където водеше любовниците си и случайните си познати. Заведение, което поддържаше само за целта. Трябва да се използва често, за да си струва разноските по поддържането. Но тя не искаше да мисли за това. Имаше нещо унижително в тези мисли. Все пак по-добре в къща, отколкото в карета.

— Хайде — каза той. — Достатъчно стояхме тук. Тази пътека е удобно пуста и уединена, нали? Трябва да запомня това за в бъдеще.

Тя се усмихна, но устните ѝ останаха стиснати. Пое ръката му, почувства твърдостта на мускулите му и се зачуди как ще се чувства утре, когато тези две ръце я прегръщат. Зачуди се как ли ще се чувства той и рязко обърна глава, опитвайки се да съсредоточи очите и вниманието си върху храстите от двете страни на пътеката.

— Сега, Хариет, трябва да видим тези пагоди, така че да можеш да ми кажеш мнението си за тях. След това аз ще ти кажа надълго и

нашироко моето и ще имаме други теми за разговор и ще се чувстваме отново добре заедно. Съгласна ли си?

— Да — кимна тя. — Но ти говориш за пагодите с голямо презрение. Толкова ли са грозни?

— Ще ти дам възможност сама да прецениш — смръщи вежди той. — Дори и през ум не ми минава да повлияя предварително на мнението ти.

За щастие те наистина намериха теми за разговор през останалата част от разходката из Кю и по пътя за къщи. Но, разбира се, помисли си Хариет, той бе експерт в губенето на време. Тази ситуация не бе нещо ново за него. Не бе важно събитие както бе за нея. Тя бе безразсъдна — жена на двадесет и осем, толкова придирчива за една връзка, която бе започната по взаимно съгласие.

Когато пристигнаха пред дома на сър Клайв, той спря конете и поспря, преди да скочи на паважа. Докосна бързо гърба на ръката ѝ, макар че не я хвана. Възможно бе да ги наблюдават от някоя от околните къщи.

— Хариет — каза той, — нищо не е записано на камък, нали знаеш. Ако искаш да промениш мнението си, аз няма да бъда злобен. Ако не се появиш на тъгла утре следобед, няма да нахълтам в къщата и да искам обяснения. Докато не слеем телата си, нищо не е невъзвратимо. Аа, изчервяването. То винаги разпалва желанието ми. Ако не те познавах толкова добре, бих си помислил, че е хитрост.

Би било толкова лесно. Той го правеше лесно. Можеше да го гледа и дори да не го гледа и да му каже, че в края на краищата не може да направи това. Всъщност, наистина не можеше да го направи. Идеята бе дълбоко втъпена през моминските ѝ години, а и след това, когато беше достатъчно голяма, за да взема сама решения — идеята, че женското тяло бе единствено нейна собственост и собственост на мъжа, когото приемеше в свещен брак. Тялото ѝ бе нейно, бе принадлежало на Годфри и сега отново бе нейно. Не можеше да го отдаде на херцога на Тенби в пристъп на временна страст. Беше твърде ценно притежание.

Той докосна отново ръката ѝ.

— Дори не е нужно да казваш нещо — прошепна той. — Разбирам. Трябва ли да си търся някакво друго забавление утре следобед?

— Не — отговори тя. — Не съм променила решението си и няма да го направя. Ще бъда там утре.

Той скочи на паважа и я смъкна от кабриолета. Взе ръката ѝ и я повдигна до устните си.

— До утре, лейди Уингъм — прошепна той. — Всеки час от този миг до утре следобед ще минава много бавно.

За първи път в очите му имаше топлина. Тя се усмихна и побърза да влезе в къщата.

ГЛАВА ШЕСТА

Беше доста точна. Закъсня само няколко минути — не повече от три или четири, така че на херцога дори не се наложи да решава дали да чака или да се откаже и да си тръгне. Все пак се бе замислил колко време след уречения час да чака. Десет минути? Петнадесет? Половин час? Наблюдаваше я как върви към обикновената, тъмна карета, без да бърза и без да я поглежда. Вместо това се оглеждаше наоколо, сякаш се възхищаваше на природата. Питаше се дали е разочарован от това, че е толкова точна.

Разочарован? Той я желаше, нали? Слабините вече го боляха в очакване на това, което щеше да се случи след час. Бе я желал много дълго време. Шест години. Въпреки че не бе мислил съзнателно за нея през повечето време. Винаги я бе желал. Два пъти ѝ бе предлагал да стане негова метреса преди шест години, като втория път бе яздил през целия път от Лондон до Ебъри корт, за да го стори. При това знаеше, че тя ще откаже.

Да, тогава знаеше, че тя ще откаже. Но не и първия път. Когато я бе примамил в каретата на Фреди след едно театрално представление, съзнавайки, че има на разположение само няколко минути, преди Фреди да изведе жена си — мисис Съливан не можеше да върви по това време — той беше напълно убеден, че тя ще приеме картбланша. Беше готов да ѝ предложи нейна собствена къща, слуги, карета, дрехи, бижута и, разбира се, самия себе си. Но втория път знаеше какъв ще бъде отговорът. Въпреки това язди през целия път до Кент.

Сега се питаше дали щеше да бъде разочарован, ако тя се бе съгласила. Странен въпрос. Преди и през ум не би му минало да си задава такъв въпрос. Защо ще ѝ предлага, ако не иска тя да приеме? Може би защото нейната приветливост и чистота го бяха привличали повече от всичко друго? Може би несъзнателно я подлагаше на изпитание?

И все пак беше ли разочарован сега? Предния ден бе готов да ѝ предложи брак, но тя го бе изпреварила и се бе предложила като

любовница. Защо трябваше да бъде разочарован? Можеше да я има сега, преди да е изминал и час, вместо да чака да бъдат сторени всички венчални приготовления. И без да разочарова никого или да нарушава принципите, които бе спазвал през целия си живот. Не му се налагаше да прави крачка в неизвестното. За него да намери нова любовница и да легне с нея бе нещо напълно познато все пак.

Кочияшът му, облечен семпло, без отличителната ливрея на неговия дом, отвори вратата, помогна ѝ да се качи вътре и я затвори след нея. Херцогът се пресегна и без да каже нито дума дръпна пердето на прозореца до нея. Това от неговата страна вече беше дръпнато.

— Хариет — промълви дрезгаво той, като я погледна, — точна си.

Беше облечена доста невзрачно със сиво наметало, което не бе подходящо за времето, и семпла шапка. Но въпреки това сумракът на каретата не можеше да скрие златистия блясък на косата ѝ. Семплите дрехи никога не можеха да направят Хариет да изглежда обикновена.

— Да. — Тя вдигна очи към устните или може би към носа му, но не срещна очите му. — Казах на Аманда, че отивам на пазар с Джулия, графинята на Биикънсууд. Не ѝ хареса, че напускам къщата пеш и без слугиня.

— Хариет — той взе ръката ѝ в своята. Беше леденостудена. Вдигна я, за да я затопли с устните си. — Ще трябва да се научиш да бъдеш непочтена, скъпа моя.

— Да — пръстите ѝ бяха неподвижни до устните му.

Мълчаливо продължи да държи ръката ѝ. Тя се загледа в отсрещната седалка, докато той изучаваше профила ѝ. Въобще не приличаше на жена, която е на път да започне любовна връзка. Питаше се дали беше напрегната и нервна или само нещастна.

Как ли би се чувствала, ако знаеше, че предния ден той бе готов да ѝ предложи да стане негова херцогиня? Дали щеше да приеме? Или всичко, което искаше, беше просто едно любовно приключение? От начина, по който говореше за брака, си личеше, че е била привързана към възрастния мъж, за когото е била омъжена. Може би той е бил изключителен любовник? Може би точно това ѝ липсваше и тя искаше да задоволи този копнеж, докато си търси подходящ съпруг? Беше убеден, че жените имат сексуални потребности, също като мъжете.

Щеше да задоволи тези нейни потребности, също както тя неговите. Разбра, че е стиснал устните си със същия гняв, а дали гняв беше точната дума, който бе изпитал предния ден.

Защо не ѝ беше предложил брак все пак? Защо не бе взел ръцете ѝ в своите, не се бе засмял и не бе казал, че не това иска всъщност? Че иска нещо повече от това тайно да има тялото ѝ в предварително уговорен час. Че я иска цялата за цял живот. Като негова любима, като негова съпруга, като негова херцогиня. Защо беше държал устата си затворена и се бе съгласил с нейното предложение, сякаш бе негово собствено?

Наистина ли почувства разочарование? Гняв? Изненада от това, че тя сама се бе предложила толкова лесно? Не беше сигурен. Тогава не бе анализирал чувствата си, не бе го направил и досега. Просто бе реагирал. И реакцията му беше, че ако може да я има без неприятностите от това да се ожени за нея — а женитбата с нея определено би довела до неприятности — просто трябва да я има. Въпреки всичко той я желаше много силно. Както тя бе казала, те без съмнение щяха да си омръзнат един на друг, докато приключи сезонът. После щеше да е свободен да продължи с предпазливото ухажване на лейди Филис Рийдър. Щеше да се ожени за нея през лятото и да достави удоволствие на баба си и на майка си. И на себе си. Лейди Филис щеше да се справи с ролята на негова херцогиня. Тя като че ли бе родена за това. Начинът му на живот едва ли би се променил особено.

— Можем просто да се поразходим малко с каретата — предложи той. — Мога да те оставя до дома на лейди Биикънсууд, ако искаш. Още не си достигнала до там, от, където да не можеш да се върнеш, Хариет.

Притаи дъх. Сякаш, помисли си той, се надяваше тя да приеме предложението му. Сякаш искаше да се откаже от следобедните си развлечения.

Тя вдигна очи и той отново беше разтърсен от откровения ѝ поглед.

— Напротив, стигнала съм — отговори. — Аз съм тук. И не съм страхлива. Просто съм нервна и несигурна в себе си. Никога не съм... правила това преди. Какво очакваш от мен? Да флиртувам? Не съм сигурна, че мога да бъда такава.

Опазил Бог! Хариет да флиртува? Хариет да примигва кокетно, да се цупи и да го забавлява с брътвежи и съблазнителни кикотения? Той осъзна, че точно с това е свикнал, и винаги го е приемал като сексуално стимулиращо. Но не Хариет. Изведнъж си помисли, че неговото любовно гнездо няма да подхожда на Хариет. Искаше му се да има друго място, където да я заведе.

— Очаквам просто да бъдеш такава, каквата си — каза той, вдигайки отново ръката ѝ към устните си. Тя все още беше студена.

Чудеше се дали не трябва да я вземе в прегръдките си и да я успокои с целувка. Обикновено не се питаше как трябва да постъпи, когато бе с жена. Действаше по инстинкт. За щастие не му се наложи да се измъчва дълго. Каретата забави ход и после спря и той отново почувства как тя се стяга, докато чакаха кочияшът да отвори вратата и да пусне стъпалата.

Тя намрази тази къща и лакея, който отвори вратата, поклони се и пое наметалото и шапката ѝ и неговия бастун. Изглеждаше почтен и дискретен и без съмнение беше такъв. Накара я да се почувства като куртизанка. Къщата беше разкошно обзаведена. Такива бяха поне холът, стълбището и гостната, през която минаха, преди херцогът да я въведе в спалнята. Завесите на прозорците и балдахинът бяха с цвят на вино. Не особено алени, но намекващи за лукс и... грях. Това беше единствената дума, която ѝ идваше наум. Леглото беше добре подредено, готово за употреба. Завивките и възглавниците, които можеше да види, бяха от сатен. Беше точно този тип място, където богатите мъже водеха жени, за да спят с тях. Или ги настаняваха да живеят, ако с това си изкарваха прехраната. Може би тук щеше да бъде подслонена, ако бе приела предложението му преди шест години.

— Ако си толкова нервна, колкото изглеждаш или колкото каза, че си, когато бяхме в каретата — той затвори вратата и прокара ръце по рамената ѝ, преди да я прегърне, — не би желала да си в гостната и да пиеш чай, нали Хариет?

Изведнъж високото му и мускулесто тяло, красивите черти, русата коса и сребристите му очи, всичко това, което я бе привличало толкова дълго време, я порази. Беше сама с него в една спалня. Бяха там с точно определена цел, да правят любов. Макар че тя предполагаше, че този не е най-точният термин за това, което предстоеше да се случи.

— Не — избъбри тя. — Предпочитам... — и преглътна. Щеше да каже да го направим веднага, без никакво отлагане. Изведнъж, в пристъп на паника и гадене ѝ се прииска да бе приела предложението му просто да се поразходят и той да я остави при Джулия. Тогава това, което бе казала на Аманда, нямаше да бъде лъжа. Искаше ѝ се Годфри да е там. Отчаяна се нуждаеше от него, от неговото тихо, скучно приятелство и привързаност. Скучно за всеки, който не е емоционално обвързан с него.

— Да — кимна той. — Аз също, Хариет.

Целувката му веднага я успокои, въпреки че както винаги я възпламени. Цялата сутрин и през цялото време, докато бяха в каретата, се бе питала дали все пак го желае. Беше се питала дали все пак го обича. Но устата му, отворена върху нейната, ръцете му, които я притискаха към тялото му, езикът, който изучаваше първо устните ѝ, а после и устата ѝ, успокоиха страховете ѝ и за пръв път този следобед тя почувства в тялото си топлината на желанието.

Не е грях, помисли си тя. Не е. Никой от тях не беше женен. Никой от тях не мамеше другия. И двамата се бяха съгласили предварително с това, което се случваше. Не трябваше да си мисли, че е греховно. Или подло. Нямаше нищо подло в това двама зрели възрастни да получават удоволствие един от друг, без да нараняват никого. Тя затвори очи, за да не вижда стаята. Изгони внезапно появилия се образ на Съюзн от съзнанието си. Не трябваше да се чувства грешница. Бе желала това цели шест години.

— Хариет — шепнеше той в ухото ѝ и движеше разтворената си ръка надолу по гърба, към кръста ѝ, до извивката на гръбнака и обратно. — Отпусни се...

Не бе усетила, че е напрегната. Но, разбира се, беше. Опъната като лък. Тя се отпусна в прегръдките му.

— Съжалявам, ваша светлост — промълви. Очите му я гледаха от няколко сантиметра, сребърни, присмехулни, пълни с желание.

— Нека да престанем с официалностите — каза той, — предвид обстоятелствата. Опитвах се да измисля по-злополучно име от Арчибалд — това, което родителите ми са ми дали — и не успях. Няма по-злополучно име. Повечето от интимните ми приятели ме наричат Арчи. Ако не можеш да се насилиш да ме наричаш така, тогава трябва

да е Тенби. Но не и ваша светлост, Хариет. Във всеки случай не и в тази къща.

Тази къща, и всичко, което става в нея, трябва да бъде един отделен свят. Вън от къщата те щяха да поддържат официални отношения. Тя знаеше, че ще бъде така. Беше разумно. Нямаше да се поддаде на чувството за грях, което напираше.

— Арчи — опита тя. Да го нарича така изглеждаше по-интимно и от целувка. Дори и в себе си не бе и помисляла да го нарича така. В съзнанието ѝ той винаги се появяваше със своите титли.

— Изведнъж — измърмори той — харесах името си. Искаш ли да облечеш нощница. В будоара зад тебе има най-различни нощници. Ще почакам да се облечеш, ако така ще се чувстваш по-удобно. Разбира се, бих искал да те съблека, без да губим време. А, изчерви се. Твоите изчервявания са изключително привлекателни, Хариет...

Това бе наистина неочаквано. Годфри никога не я бе разсъбличал и не я бе виждал гола. Винаги я бе любил на тъмно и под завивките, повдигайки нощницата ѝ само толкова, колкото е необходимо. Дори през първата брачна нощ тя не бе изпитвала големи притеснения.

— Ще бъде както ти искаш — промълви тя.

Желаеше благоприличието на нощницата, но не искаше да влиза в будоара и да види редицата нощници, които са обличали предишните му любовници.

— Това е съвсем като покана, Хариет.

Той я целуна отново и тя разбра, че моментът неумолимо приближава. Почувства, че пръстите му разкопчават копчетата на гърба на роклята ѝ. Копчетата продължаваха под кръста ѝ. Устата му се придвижи надолу по брадичката ѝ към основата на шията ѝ. Тя наклони глава назад и затвори очи. Ръцете му бяха свлекли дрехите от раменете ѝ и се движеха надолу. Без да отваря очи усети, че и долната ѝ риза бе съблечена. След това устата му се плъзна към една от голите ѝ гърди и устните му, топли и влажни, се свиха около зърното ѝ.

— Аа — чу се тя да простенва. Пронизваща болка премина през двете ѝ зърна и запулсира в утробата ѝ. Това е физическото желание, внезапно разбра тя. Никога преди не го бе изпитвала толкова силно.

— Ела. — Устата му отново бе върху нейната, а очите му полузатворени. — Ще ни бъде по-удобно на леглото.

Едва когато той я поведе към легло и я сложи, да легне върху него тя разбра, че е съвсем гола. Посред бял ден! И той я гледа! Стоеше до леглото и очите му, с натежали клепачи, доста безцеремонно се разхождаха по тялото ѝ. Започна да се съблича.

— Винаги съм се чудил — отрони тихо той, — дали червенината покрива цялото ти тяло, до върха на пръстите на краката ти. Така е. Колко очарователно...

Той махна ризата си и започна да свлича панталоните си без никакво стеснение. А и защо трябваше да се притеснява? Без ризата си изглеждаше дори още по-величествен, отколкото когато бе облечен. Сигурно доста се труди, помисли си тя, да поддържа така мускулите си. Погледна го в очите и видя, че той се забавлява от факта, че тя преценява тялото му така откровено, както той преценяваше нейното.

След това той легна до нея в леглото и една силна гола ръка се промуши зад главата ѝ, докато другата я прихвана през кръста и я притисна силно към него. Тя бавно пое въздух и долови мъжкия му аромат. Помисли, че ще припадне.

— Харесва ли ти, Хариет? — попита той с устни върху нейните. — Какви са предпочитанията ти? Нека да ти доставя удоволствие.

Очите ѝ широко се разтвориха. Той се засмя нежно.

— Ти си доста неопитна, нали?

— Да — преглътна тя.

— Но не си девствена?

— Не. — Изглежда той не подозираше за съществуването на Сюзън. Не знаеше защо, но дори не му бе споменавала за нея. Не искаше той да знае за дъщеря ѝ. Искаше двата ѝ свята да останат строго разделени. Никога не бе споменавала и на Сюзън за херцога на Тенби.

— Аа — възкликна той. — Нека да ти доставя удоволствие, Хариет. За това сме тук, нали?

Да, бяха тук за това. Няма да има романтика, бе казал той предния ден в Кю. Нито любов. Тя се бе упрекнала за болката, която бе изпитала тогава. Но това бе част от онова, което бе решила — да стане негова любовница. Само това. Плътско удоволствие.

Той ѝ достави удоволствие. Тя забрави притесненията си и глупавия си копнеж за романтика в чисто физическото удоволствие, когато ръцете, устата и езикът му, опитни и вещи, ѝ доставиха

удоволствие. Не, не удоволствие. Болка. Болка, която беше удоволствие. Изхвърли от съзнанието си всички сравнения. Предварително бе решила да не прави никакви сравнения. Но онази част от съзнанието ѝ, която не можеше да контролира, все пак ги правеше. Въпреки че в продължение на четири години бе съпруга, въпреки че бе свикнала да го прави редовно веднъж седмично, въпреки че бе майка, тя разбра, че досега тялото ѝ не е било събудено. Разбра, че онова, което се бе случвало в брачното ѝ легло, е било повече емоционално, отколкото физическо удоволствие — във всеки случай поне за нея. Тя се бе радвала на физическия контакт с Годфри, защото той я бе приближавал максимално към него и защото го бе обичала. Тялото ѝ никога не се бе наслаждавало на това, което той бе вършил с него, а само съзнанието и емоциите ѝ.

И след това красивото и мускулесто младо тяло, с което нейното се събуждаше за удоволствията на плътта, проникна в нея. Краката ѝ се задвижиха бясно, чувствителната плът по вътрешната страна на бедрата ѝ се съпротивляваше на силните мъжки бедра. Тя закопня, с внезапно завърналата се предишна паника, за любов, за по-старото, по-слабо и ъгловато тяло на мъжа, който я бе обичал с нежност и благоговение и никога не я бе възбуждал.

— По-спокойно, Хариет — прошепна херцогът на Тенби с уста върху нейната. — Плашлива си като девойка.

Той я целуна леко, нежно, докато тя привикна към него, все още съпротивлявайки се на навлизането му в нея. Не започна веднага да се движи в нея.

— Арчи — гласът ѝ прозвуча високо и чуждо. Обичаше го. Винаги го бе обичала. Искаше да го направят с любов. Не по този начин. Искаше той да я обича. За миг ѝ мина мисълта какво би отговорил той, ако му каже, че го обича, и притисна устните си отново към неговите, за, да не би да направи немислимото и да го изрече на глас.

— Най-сетне. — Той се подпря на лакти и я погледна в очите. Неговите влажни, сребърни очи бяха пълни със страст. — Най-сетне. След шест дълги години, Хариет.

Той проникна в нея толкова бавно, че в началото тя успя да контролира паниката си. Очите му бяха приковани в нейните. Но

когато навлезе по-дълбоко, тя захапа долната си устна и се противопостави на проникването му. Той спря.

— Докрай, Хариет — прошепна той. — Отдай ми се цялата, скъпа.

И тя затвори очи и се отпусна под него и му позволи да навлезе до края. В този момент разбра какво бе това. Подчинение. Да подчини добродетелта си, да подчини онова, което винаги бе било най-пазената ѝ ценност. Да подчини себе си. На мъж, чиято любовница се бе съгласила да стане, докато си омръзват един на друг. Докато не съединя тялото си с твоето, нищо не е безвъзвратно, бе казал той. Сега вече нищо не можеше да се върне назад.

— Чудесно — кимна той, когато тя отвори отново очите си. — Вътре е също толкова хубаво, колкото и отвън, Хариет. Топло и влажно. Разбираш, че си направила нещо, от което няма връщане назад, нали? Очите ти изглеждат учудени. Ще бъда мил с теб — този път и всички други пъти, когато ще се срещаме тук. Обещавам. Затвори очи и ми позволи да те лю... Да бъда мил с теб.

Той остана дълбоко в нея, докато тя свърши с въздишка и след това се отдаде на своята кулминация, докато тя го държеше, обичайки го по-нежно, отколкото бе любила някога. Освен, разбира се, момента, когато Сюън бе излязла от утробата ѝ. Тя не се съпротиви на това, че двете любви се смесиха в една мисъл, че нейните два свята внезапно и неочаквано се сляха.

— Прекрасно, Хариет — промълви той след няколко минути, когато лежаха прегърнати.

— Прекрасно, Арчи. — Тя притисна лице към гърдите му, сънлива. — Не казвай нищо повече — молеше го тя мълчаливо. Не питай как беше. Не питай дали ми е доставило удоволствие.

Не искаше да ѝ се напомня, че това е било удоволствие, а не любов. Не искаше да си спомня, че е любовница, а не съпруга.

Но той я притисна още повече към себе си, целуна я по главата и не каза нищо. Тя се отпусна с благодарност върху него и се чудеше как може да мисли само за сън след такова плътско удоволствие.

И с учудване разбра, че е спала, когато след известно време се събуди. Не се събуди сама. Ръката му бе на гърдите ѝ и зърната ѝ се втвърдяваха под леките движения на пръстите му. Езикът му се движеше бавно по устните ѝ. Тя отвори очи и погледна в неговите.

— Отново? — попита тя и веднага поиска да не го бе казвала. Очите му блеснаха весело срещу нейните и той се засмя тихо.

— Надявам се, че ще се уговорим да се срещаме редовно два пъти седмично — каза той. — Веднъж седмично определено няма да е достатъчно, а повече от два пъти ще привлече внимание и ще ни навлече скандал. Два пъти седмично ще са ни печално недостатъчно, особено докато още не сме си омръзнали. Не си ли съгласна? Но трябва да бъдем разумни. Ако ще се срещаме само два пъти седмично, тогава трябва да използваме всяка минута. Ще трябва да съкратим спането, доколкото е възможно, така че да можем да се наслаждаваме един на друг два или три пъти. Съгласна ли си?

Два пъти. Или три пъти? Не изглеждаше възможно. Никога не бе мислила, че това е възможно. Той ще я има отново? И може би след това отново?

— Да — кимна тя.

И, разбира се, откри, че е възможно. И едновременно с това прекрасно. Третия път също толкова скоро след втория, че дори още не се бяха разделили. Животът като любовница, разбра Хариет, лицето ѝ върху влажните му гърди, след като всичко бе свършило, бе доста различен от живота като съпруга. Беше твърде изтощена, за да проучва тези разлики.

Той се облече до леглото, докато тя се обличаше в другия край на стаята. Беше забелязал, че тя се колебае и след това изглежда реши, че ще бъде безсмислена скромност да занесе дрехите си в будоара. Бе с гръб към него.

Наблюдаваше я докато се обличаше. Хариет. Дребна, стройна и красива. Вече не бе тайна за него. Позната. Тялото му бе отпуснато и чувстваше задоволство от това, че я познава. Не вече чистата и недостижима малка Хариет от мечтите му. Тя бе негова любовница. Беше станала напълно негова през последния час и половина.

Той се чудеше дали тя щеше бъде все още негова любовница, ако бе приела предложението му преди шест години. Той никога не бе задържал любовница повече от осем месеца. Шест години? Със сигурност щеше да му е омръзнала отдавна. И досега щеше да бъде забравена. Не в миналото, а напълно забравена. Не си спомняше

имената и лицата на жените, с които се бе забавлявал преди шест или дори пет години.

В най-добрия случай, ако спазваха техните две срещи седмично и ако той вземаше всичко от тези срещи, както днес, тя щеше да му омръзне до края на сезона. Беше само жена, вече позната, с чието красиво тяло неговото собствено щеше да се пресити от честа и енергична употреба. Беше радостен, че не ѝ бе предложил брак. Не бе достатъчно близо до неговия свят, за да може да се очаква някаква задоволителна връзка. Тя го бе спасила от най-голямата и фатална грешка в живота му.

Бе я притежавал и бе доволен. Много доволен. Предстояха доста седмици напред, през които щеше да я има. Но бе и малко разочарован, въпреки всичко. Трябваше да си го признае сега. Просто бе легнал с любовница, която го бе задоволила повече от всички други, доколкото си спомняше, дори повече от всички, ако си спомняше всички. И трябваше да очаква още повече.

Но се чувстваше сякаш и бе загубил нещо. Някого. Хариет. Тя не бе човека, за когото я бе мислил. Прекоси стаята, за да ѝ помогне с най-горните копчета на роклята.

— Благодаря ти — тя се обърна, след като той свърши. Лицето ѝ бе зачервено, но не от обичайното притеснение, а заради бурния секс.

Господи, когато го погледна така с тези огромни красиви очи, тя отново бе Хариет. И оставащите седмици изглеждаха ужасяващо малко.

— Два пъти седмично устройва ли те? — попита той и с известна изненада чу студения си делови глас.

— Да, Арчи — отговори тя.

— Понеделник и четвъртък тогава — каза той. — По същото време?

— Да.

— Трябва да пазим репутацията ти — продължи той. — А също и моята, тъй като ухажвам друга дама и ще бъде неучтиво спрямо нея тази връзка да стане обществено достояние. Ще изпрацам каретата да те взема всеки път, но, разбира се, от различни места. Ще се уговаряме предварително къде ще се срещаме. Това устройва ли те?

— Да, Арчи — отвърна тя.

— Ще се срещаме по време на официални приеми и обществени места — каза той. — Не трябва да се обръщаш към мен по име, освен тук, Хариет.

Тя се изчерви, но продължи да го гледа мълчаливо и сериозно. Разбра, че я унижава със своя делови, маниер повече отколкото с думите, които изричаше. Но за свое учудване не можеше да спре. Почувства необяснимо желание да я нарани. Защото бе паднала от пиедестала си? Но той с готовност бе я вдигнал и я бе поставил в леглото си.

Наведе се и я целуна силно по устата.

— Благодаря ти — каза той. — Ти си прекрасна, скъпа! Достави ми голямо удоволствие. — Думите трябваше да я успокоят, да го откупят. Но бяха произнесени толкова бързо, както думите, които ги предхождаха. — Хайде. Ще те придружа през по-голямата част от пътя до вкъщи.

— Благодаря — каза тя.

Той сложи ръката си върху стройния ѝ и крехък кръст и я изведе от стаята. Искаше да спре, да я обърне към себе си и да я задържи там, докато тя се увери, че той не е искал да бъде студен и безцеремонен. Но не го направи. Бяха минали близо два часа, откакто я бе взел от тях. Не можеха да рискуват и да останат заедно по-дълго време.

За мъж, който току-що бе направил три страхотни сексуални сеанса, мислеше той, докато слизаха по стълбите към очакващата ги карета, се чувстваше удивително потиснат. Може би просто бе уморен. Беше свикнал с постоянни любовници, при които можеше да преспива през нощта, когато пожелаеше това. Или може би се чувстваше така, защото трябваше да чака до понеделник, преди да може да я има отново. При започването на нова връзка той обичаше да се глези с дневни сексуални сеанси. Беше му ясно, че в този случай четирите дни щяха да минат много бавно.

Мълчаливо седнаха един до друг в каретата. Тя изглеждаше официална и невинна в невзрачните наметало и шапка, които не можеха да скрият красотата ѝ. Зачуди се дали има някакви угризения, но не я попита. Или може би се чувстваше еуфорична — но не изглеждаше така, нито пък потисната като него. Възможно бе нито да е еуфорична, нито да има угризения. Може би за нея всичко това беше, както сама бе казала, обикновена физическа връзка. Може би тялото ѝ

бе задоволено и съзнанието ѝ вече бе съсредоточено върху това, което възнамеряваше да прави тази вечер.

Той ѝ целуна ръка, когато каретата спря. Наблюдаваше я докато кочияшът ѝ помагаше да слезе. Тя се сбогува, без да го погледне в очите. Отдалечи се, без да се обръща назад.

ГЛАВА СЕДМА

Мистър Хардинг изглеждаше по-внимателен отвсякога. Той се настани до нея на концерта на мисис Крофтън и се наведе леко, правейки по този начин разговора им само техен през десетте минути, преди да започне първото изпълнение — рецитал на пиано. Усмихна ѝ се приятно и заговори за цигуларя, който щеше да свири по-късно и когото бил слушал във Виена. Наистина беше много интересен и очарователен мъж, помисли си Хариет. Освен това бе млад и доста красив. Тя топло му се усмихна.

— Трябва да е чудесно да си пътувал и виждал повечето интересни места в Европа — каза тя.

— Така е — съгласи се той. — Но навремето разбрах, и разбирам много повече сега, че да видиш всичко това в компанията на единомишленик, някой, който се интересува от това, би направило преживяването още по-приятно.

— Да — съгласи се тя. — Вярвам, че е така.

Зачуди се колко ли скоро ще ѝ се обясни. Струваше ѝ се, че не суетата я кара да вярва, че той наистина ще го направи. Мистър Хардинг щеше да бъде чудесна партия. Аманда бе казала това, когато разбра, че той ще придружи Хариет на концерта. И Хариет го знаеше и го чувстваше. С него можеше да намери цялата сигурност и вероятно цялото задоволство, което бе имала с Годфри. И без душевната болка заради слабото му здраве. Можеше да се омъжи за мистър Хардинг и отново да бъде спасена.

Въпреки това мисълта я караше да се чувства зле. Как можеше да мисли да става негова съпруга, когато бе любовница на друг мъж? Как въобще можеше да си мисли подобно нещо? Преди да направи безвъзвратната стъпка, се бе чудила как ли ще реагира съвестта ѝ.

Сега знаеше.

— Подозирах това от първия миг, когато ви видях тази вечер, лейди Уингъм — продължи мистър Хардинг, докосвайки за момент ръката ѝ и гледайки я в лицето с блеснали очи, — но сега съм сигурен.

Вие затъмнявате всяка друга дама тази вечер. Винаги го правите, разбира се, но тази вечер изглеждате особено очарователна.

— Но защо? Благодаря ви, сър.

Засмя се леко. Не ѝ правеше незаслужени комплименти. Бе се влюбила в зеления атлаз веднага щом го видя, а шивачката ѝ я бе уверила, че платът много отива на очите ѝ. А Сюзън се бе произнесла, че не роклята е хубава.

— Ти си хубава, мамо — бе казала тя, когато по-рано вечерта Хариет бе влязла в детската стая, за да я прегърне, целуне и да я сложи в леглото.

— Чувствам се красива — бе казала Хариет. — Прекрасна рокля, нали?

— Не роклята — Сюзън бе хванала лицето ѝ с двете си малки ръчички и се бе взряла в него. — Ти, мамо. Ти си красива.

Хариет се бе засмяла и потъркала носа си в носа на Сюзън.

Но разбираше какво бе искала да каже Сюзън. А също и мистър Хардинг. Бе го забелязала и сама в огледалото си. Бузите ѝ бяха порозови, а очите ѝ блестяха. Бе се стреснала и притиснала лицето си с длани. Струваше ѝ се съвсем очевидно, че това е лицето на жена, познала удоволствията на плътта тъкмо този ден. Учудваше се защо всеки, който я погледнеше, не размахваше обвинително пръст. Все пак, когато се прибра вкъщи късно следобед, Аманда я бе поздравила доста спокойно и я бе попитала как е минало пазаруването с лейди Биикънсууд.

По време на чая Хариет бе разказала куп лъжи с весело ентузиазиран глас. Запита се колко ли още други лъжи трябва да измисли през идващите седмици. Предполагаше, че ще трябва да си приготви по един комплект за всеки понеделник и четвъртък.

— Аа — сепна я мистър Хардинг, — концертът започва.

Мисис Крофтън бе излязла в празния център на своята гостна и се усмихваше любезно, очаквайки шепотът да отстъпи място на тишината.

Графът и графинята на Барторп и лейди Филис седяха срещу Хариет и мистър Хардинг на другия край на залата, близо до вратите. Хариет ги бе забелязала по-рано и бе извърнала поглед от момичето, потискайки един силен пристъп на вина. Защо трябваше да се чувства виновна! Ако не бе станала негова любовница, някоя друга щеше да

стане. В миналото му е имало дузини, а може би и стотици жени. А той бе човек, който щеше да има любовници цял живот, въпреки брака. Хариет със сигурност не трябваше да поема на раменете си тази вина.

Огледа отново залата, когато всички аплодираха встъпителните думи на мисис Крофтън и пианистът се настани на стола, размахвайки полите на фрака си и театрално извивайки пръстите си над клавишите. Херцогът на Тенби се изправи до лейди Филис, поклони се и вдигна ръката ѝ към устните си. Той погледна за момент залата, когато музиката започна, спря поглед на Хариет, повдигна уморено монокъла на окото си и след това го смъкна, преди да ѝ кимне доста студено.

Хариет се концентрира напълно върху концерта за пиано и арфа и сопрановата ария, която го последва. Беше очаквала това. Той я бе предупредил, че ще е така. Трябваше да свикне с двойствения живот, който щяха да водят. В тази стая сигурно имаше още поне дузина такива двойки. Двойки, които живееха разделени и прилично в обществото, и заедно и интимно в частния си живот. Тази мисъл не ѝ донесе кой знае каква утеха.

Той изглежда изключително елегантен, красив и надменен, помисли си тя. И, разбира се, тя не беше единствената, която бе забелязала късното му пристигане. Херцогът на Тенби привличаше всеобщо вниманието, където и да се появеше, макар тя да не вярваше, че го прави нарочно. Всички бяха изключително заинтригувани от очевидното му ухажване на лейди Филис. Където и да отидеше, Хариет чуваше непрекъснато да се говори за това. Той трябваше да се ожени за лейди Филис преди септември.

Хариет не поглеждаше към тях двамата и слушаше музиката. И през цялото време усещаше тялото си така, както никога през живота си, с изключение може би по време на първата брачна нощ. Чувстваше едно непознато досега напрежение в гърдите си, причинено от неговите ръце и пръсти, от неговите устни и език, от притискането на гърдите му до нейните. И лека скованост в краката, които той доста дълго време бе държал разтворени със своите. И лека тежест, не съвсем болка, и туптене в мястото, което той бе окупираше и където бе работил за по няколко минути три поредни пъти.

Тялото ѝ ще свикне с новите неща, каза си тя. Но бе учудена, че другите хора не я заглеждат и не забелязват промяната. Чувстваше се, сякаш бе гола. Ръката ѝ пробяга по деколтето, за да се увери, че

гърдите ѝ са скрити от дълбоко изрязаната рокля. Чувстваше се като уличница.

Да, сега знаеше какво ще ѝ причини съвестта.

След паузата, по време на която тя не напусна мястото си, но позволи на мистър Хардинг да ѝ донесе питие, забеляза, че столът до лейди Филис остана празен. Очевидно херцогът на Тенби провеждаше ухажването с обичайната си предпазливост. Хариет въздъхна облекчено и се приготви да се наслади на цигуларя, който мистър Хардинг бе слушал във Виена. Почувства се безпричинно изоставена. Той дори не бе пресякъл залата, за да ѝ пожелае лека вечер.

Лорд Брус Инграм спря на прага на трапезарията на херцога на Тенби и се усмихна.

— Имаш вид на човек съвсем без настроение, Арчи — каза той. — Ще ми бъде ли позволено да добавя: *Казах ти, че ще стане така!* Не дойде у Анет миналата вечер, макар че отпрати Бриджит преди няколко седмици. Момичетата на Анет бяха в страшна форма — във всеки случай поне Елзи беше. Ергенството никога не ти се е отразявало добре.

— Ще хапнеш ли бифтек? — попита херцогът, кимвайки към един стол до масата. — Поръчах да ти приготвят един, когато разбрах, че ще идваш. Макар че приготвен не е подходящата дума за нещата, които ти ядеш. Предполагам, че моят готвач само го е показал на огъня и го е сложил в чинията. Виждам, че плува в собствения си сок. Това е отвратително.

— Аа — потри доволно ръце лорд Брус, когато икономът на негова светлост сложи бифтека през него. — Моите поздравления за готвача ти, Арчи. Точно така го харесвам. По-добре да те замъкна довечера в Анет. Има едно ново момиче, което искам да опитам. А ти изглеждаш доста зле. Което е сигурен белег за сексуално въздържание, стари приятелю.

Херцогът отмести поглед от чинията с почти суровия бифтек и се намръщи към една купчина писма до своята чиния.

— Ще ме инспектират — отговори той.

— Лоша работа — каза съчувствено лорд Брус, нагъвайки бифтека си, — особено когато човек е херцог и може да прави каквото

си иска. Майка ти ли пристига в града?

— По-лошо — отвърна херцогът мрачно. — Десет пъти по-лошо. Лордът направи гримаса.

— Херцогинята?

— Да, баба ми — кимна херцогът. — Тя, разбира се, не идва да ме държи под око и да подготвя сватбата. Идва, защото леля Софи е пристигнала от Бат и си е втълпила, че трябва да се наслади на удоволствията на живота още веднъж, преди да се спусне вечната тишина.

Лорд Брус се изкикоти.

— Трябва да е на близо сто години — продължи херцогът. — Спомням си, че ходихме в Бат да я поздравим по случай осемдесетия или деветдесетия й рожден ден, така и не разбрах. Тогава научих, че Фреди Съливан се кани да се жени. Това бе преди шест години. Така че пралеля ми трябва да е на осемдесет и шест или деветдесет и шест години. Баба ми е на осемдесет, по-точно ще стане през август. И те идват да се наслаждават на сезона, Брус. Тук. Ще отседнат тук.

Лорд Брус отметна глава и избухна в смях. Едно кърваво парче бифтек, набучено на вилицата, остана по средата на пътя между чинията и устата му.

— Всички дами ще се пукнат от завист, когато те видят да ги разхождаш из парка, Арч — изхихика той. — Ще бъде невероятно. Трябва да ме предупредиш, когато ги заведеш там първия път. Не бих изпуснал този момент дори и за сто от момичетата на Анет.

— Що се отнася до това — каза херцогът доста надменно, — не е голяма шега. Би ли престанал да се хилиш и да пръскаш кръв по покривката ми. Дамите не могат да бъдат обект за шеги само защото са остарели. Аз обичам баба си и бих обичал и леля Софи, ако не беше глуха като пън и не настояваше да се намесва във всеки разговор. Но по-важното е, че аз съм загубен.

Лорд Брус се изхили отново.

— Мислех, че си калил желанието си да се ожениш и да напъхаш в леглото си възхитителната лейди Филис. Тя е възхитителна, Арчи! Добре я огледах, откакто започна обсадата.

— Мразя да ме препират — изсумтя херцогът, намръщвайки се отново. — Мразя да ме карат насила да правя някои неща. Знам какво ще стане. Веднага щом баба усети накъде духа вятърът, ще последват

покани за чай към графинята и лейди Филис, пикници, театър и без съмнение посещение във Воксхол заедно с тях. И докато сме там, баба без съмнение ще ни изпрати в най-тъмната алея и ще пази в края ѝ, докато момичето бъде целунато и му бъде направено предложение. Аз ще съм сгоден преди края на месеца, Брус.

Лорд Брус вдигна рамене.

— Имаш най-искрените ми съчувствия, Арч — каза той, — но това ще се случи рано или късно, нали? Защо да не е по-рано?

— Не и преди края на сезона — смръщи се херцогът. — Искам да съм свободен поне до края на сезона.

Приятелят му го погледна с известно любопитство.

— Наистина ли? — попита той. — Ти, стари потайнико. Не си ми казал, че вече имаш някоя друга. Не е чудно, че не идваш при Анет. Коя е тя?

— Някоя — изрече херцогът бързо. — Не си ме разбрал, Брус.

Но приятелят му се усмихваше.

— Страхуваш се, че старите момичета ще ти попречат да ѝ се наслаждаваш? — попита той. — Бедният Арчи. Но те не могат да искат да бъдеш с тях двадесет и четири часа дневно, нали? Нали старите момичета задрямват редовно? Кога се упражняваш с нея, Арч? Сутрин, по обяд или вечер?

— Казах ти, че не си ме разбрал, Брус — повтори херцогът, гледайки строго приятеля си в очите.

Но лорд Брус Ингръм не бе от страхливите.

— Ако е през нощта, значи е тукашна — каза той, гледайки замислено в тавана и размахвайки последното парче от бифтека си с вилицата. — Ако е през деня, значи не е местна. Местна ли е, Арчи?

— Има съвсем реална опасност да намериш тази вилица забучена между очите си — изрече тихо, но все така строго херцогът. — Престани, стари приятелю.

— Не, сигурно не е тукашна — продължи лорд Брус. — Ще гориш от желание да споделиш новината за последното си завоевание, ако беше куртизанка. Ако не е местна, разбира се, може да е някоя уважавана дама. Някоя от доброто общество. Омъжена жена. Арчи, Арчи, ще имаш неприятности, стари приятелю! Добра ли е? Коя е тя?

— Сложи това отвратително парче сурово месо в устата си — изрече студено херцогът на Тенби, изправяйки се решително на крака.

— И го преглътни, Брус. Отиваме в Тетърсълз^[1], както сме планирали. И ако изпуснеш още една дума — той вдигна ръка, когато приятелят му отвори устата си, за да каже нещо, — ще ти я натъпча обратно в гърлото с юмрука си.

Лорд Брус изяде последното парче стек във философско мълчание, прекара го с последния инч тъмна бира, която бе останала в чашата му, обърса устните си със салфетката и се изправи.

— И сам ще разбере все пак — избъбри той сякаш на себе си, когато последва херцога. — Само трябва да си припомня жените, с които си разговарял от началото на сезона, когато не си с лейди Филис. Те не са много, нали, Арчи? Разбира се, мога да се сетя само за една на възраст под четиридесет години. Интересно — захили се той.

Херцогът на Тенби реши да не му обръща внимание.

Той изглежда не бе в добро настроение. След като се поздравиха и кочияшът ѝ помогна да се качи в каретата, херцогът мълча през целия път до тяхното любовно гнездо, гледайки мрачно през прозореца. Макар че пердето бе дръпнато. Сега, в спалнята, той я бе притиснал силно до себе си и разкопчаваше копчетата на роклята ѝ, без да я целува или да казва нещо, без да е особено нежен. Сякаш за него тя не бе нищо повече от едно тяло.

Вероятно бе точно така.

Искаше ѝ се да бе направила това, което през уикенда си бе обещала, че ще направи. Искаше ѝ се да не бе отивала до каретата му. Щеше да бъде толкова лесен начин да сложи край на тяхната връзка. Беше сигурна, че той нямаше да я потърси отново. През изминалите четири дни чувството за вина я правеше нещастна. Още по-нещастна се чувстваше заради лъжите, които трябваше да измисли и изрече на Аманда в понеделник следобед. Не искаше тази връзка да продължава.

Но изглежда тялото ѝ бе напълно отделено от съзнанието и емоциите ѝ. И бе по-силно от двете. Когато днес след обяда Аманда предложи разходка в парка, преди да е станала голямата навалица, тя се бе извинила, твърдейки, че е обещала да придружи лейди Биикънсууд на посещение при друга дама. Не бива да използва Джулия и в четвъртък, помисли си тя. Ще се наложи да измисли някакво друго извинение, за да излезе сама от вкъщи.

Тялото ѝ изпитваше болка при мисълта, че следобеда може да бъде обичано от него, макар че използваше думата обич, само защото не знаеше някоя от по-грубите думи, които използваша мъжете. Това, което щеше да се случи с тялото ѝ нямаше нищо общо с любовта. Но тя бе разбрала също така, че няма да може да устои на изкушението да продължи връзката поне още един следобед. В края на краищата може би с течение на времето щеше да бъде по-лесно. Макар да не бе съвсем сигурна кое точно щеше да бъде по-лесно.

И ето, тя бе тук, за да го намери мълчалив и доста мрачен. Той свали роклята и корсажа от раменете ѝ, гледайки какво прави и изучавайки гърдите ѝ с почти лекарски очи. Няма да има романтика, бе казал той и тя бе приела условията. Но не бе разбрала, че сексуалната връзка може да бъде изцяло без... нежност. Без някаква близост, освен физическата.

— Ще трябва да бъдем двойно по-внимателни — каза той. — Баба ми и леля ми идват в града утре или в сряда. Не искам името на баба ми да бъде забъркано в каквото и да било скандал.

— Какво очакваш да направя? — попита тя. — Да се покача на покрива на къщата на сър Клайв и да изкрещя радостните вести? — Сарказмът в гласа ѝ я шокира. Никога не е била саркастична.

Сребърните му очи я гледаха студено.

— Сръдла — промълви той тихо с ръце върху гърдите ѝ. Свали ръцете си, сложи едната на гърба ѝ и я поведе към леглото.

Тя легна и се загледа в него, докато той се събличаше. Баба му идваше?

— Вероятно е доволна от новините за теб и лейди Филис? — попита тя. — И идва да се убеди сама.

— Предполагам, че това е истинската причина — отвърна той намръщено. — Ще се опита да ускори годежа. А аз не желая това. Има два месеца до края на сезона. Искам да бъда свободен, за да ти се наслаждавам през тези месеци. Действително ще настоявам за това. Но няма да бъде лесно. Думата ѝ е закон.

Значи това бе причината за лошото му настроение. Значи не иска да сложи край на тяхната връзка, която едва бе започнала. Напротив. Искаше да ѝ се наслаждава още два месеца. Да се наслаждава. Нямаше нежност в думите му. Тя не знаеше защо търси такава.

— Но нека да не губим време — каза той. — Тези четири дни бяха безкрайни, Хариет. Копнея за теб. И ти ли?

— Да. — Тя протегна ръце към него, когато той седна до нея на леглото.

— Бих дал всичко, за да те имам всеки ден — отрони той. — Надявам се, че си готова за час и половина физическо удоволствие. — Устните му бяха върху нейните. — Точно това ще получиш.

— Да, Арчи — кимна сковано тя. — Точно за това съм тук.

През следващия час и половина тя разбра, че това не бе съвсем истина. Бе дошла заради секса, разбира се. Не искаше да се заблуждава, тъй като знаеше, че няма никакво извинение за поведението си. Той бе казал в началото, че няма да има нищо повече. Все пак тя бе дошла за нещо повече. Беше се надявала за нещо повече. На малко привързаност, на малко нежност, ако не любов. На някакво чувство на взаимност. Искаше да разбере, копнееше да разбере, че той я приема като Хариет.

Бе ѝ обещал час и половина физическо удоволствие и точно това ѝ достави. Днес осъзна, че предишния път той се бе съобразявал с нейната неопитност и плахост.

Днес не бе снизходителен, а правеше любов с нея — или се забавляваше с нея — с яростното желание да предизвика нейната активност и за собственото си разтоварване. Предишния път бе склонен да се отнася към нея като новачка и ѝ позволи да остане сравнително пасивна. Днес започна да я учи какво иска и изискваше тя да му го достави. Използваше нови, по-интимни докосвания и я научи на различни пози, които можеха да усилят чувствеността. Тя разбра, че границите на удоволствието могат да бъдат разширени до безкрайност.

Имаше много малко време за почивка и никакво време за сън. Когато ѝ бе казал, че копнее за нея, бе казал истината. Вземаше я така, сякаш не можеше да ѝ се насити. И все пак, когато легна задъхана и изпотена до него след час и половина, тя имаше чувството, че е някъде много далеч. Сякаш всичко, което се бе случило между тях в леглото, не я засягаше. Това бе огромно и изтощаващо физическо изпълнение, пред което техните истински същности бяха отстъпили и се бяха скрили.

Тя затвори очи. Копнееше тези същности да се докоснат поне за миг.

— Арчи — прошепна тя.

Той повдигна брадичката ѝ с една ръка и я целуна бавно и отпуснато.

— Време е да ставаме и тръгваме — каза той. — Беше напълно достатъчно, нали, Хариет? Беше ли задоволен апетитът ти?

— Да — отговори тя. Беше вярно. Тялото ѝ бе задоволено. — А твоят?

— Напълно — отговори той. — За нещастие не обичам да гладувам три или четири дни, но нищо не може да се направи, нали? — Той се вдигна от нея и пусна краката си на пода и започна да се облича. Хариет се измъкна от другата страна на леглото.

Той я целуна, преди да излязат от стаята.

— Ти наистина си много добра — каза той. — Учиш добре и бързо. Най-добрата, която съм имал, Хариет.

Не искаше да бъде най-добрата. Да бъде най-добрата означаваше, че е сравнявана с другите. Тя не искаше да бъде сравнявана. Искаше да бъде единствената. Колко наивно!

— Предполагам — каза тя с усмивка, — че нямаше да ми кажеш, ако не бях добра, нали?

Той целуна ръката ѝ и я наблюдаваше, докато кочияшът му ѝ помогна да слезе от каретата. Както и предишния път, тя не се обърна назад. Когато каретата тръгна, затвори очи и облегна глава върху възглавниците. Беше изтощен. Щеше да поспи час или два, след като се прибереше вкъщи.

Той преглътна и разбра с известно учудване, че бе на границата на сълзите. Не можеше да си спомни кога бе плакал за последен път. Със сигурност не и при смъртта на дядо си. Може би на смъртта на баща си.

Спомни си как бе избухнал в плач, когато внесоха баща му със счупен по време на сутрешната езда врат. И подсмърчането си по време на погребението, вместо да успокоява майка си и да се държи като мъж и бъдещ херцог — както дядо му бе изтъкнал строго след това и дори бе наблегнал на думите си с бастуна, стоварил се болезнено пет пъти върху гърба му, докато бе наведен над писалището.

Не вярваше да е плакал оттогава.

Много се страхуваше, че това бе една ужасна грешка. Не че бе променил мнението си относно женитбата с Хариет. Беше постъпил

правилно. Женитбата с Хариет никога нямаше да потръгне, нито преди шест години, нито сега. Грешката му бе, че въобще започна връзка с нея. Това като идея бе изглеждало добре и Господ му бе свидетел колко страстно желаше Хариет. Но идеята се оказа не чак толкова добра. А сега вече бе твърде късно да променя нещата. Това, което се бе случило, бе необратимо.

Бедата бе, че не можеше да се научи да мисли за нея само като за жена — само като за тяло, с което се забавлява. Току-що бе прекарал час и половина, отчаяно опитвайки се да направи точно това — да я използва със сила и енергия, които трябваше да я омаломощят.

Три пъти — почти нямаше интервали между тях — той бе възбудил желанието ѝ и своето собствено почти до краен предел и след това бе проникнал в нея доста яростно, отказвайки почивка и на двама им, докато напрежението не можеше да бъде издържано и секунда повече. Играл си бе с нея без нежност и милост, доставяйки и на двамата удоволствие и агония.

И все пак бе претърпял неуспех в това, което се опитваше да направи. Всеки миг през този час и половина тя бе Хариет, неговата сладка, искрена, тъжна, очарователна, малка свенливка. Макар че я бе използвал далеч по-настойчиво, отколкото бе използвал и най-закалената блудница. Тя си оставаше Хариет. И тялото ѝ бе направило това, което очите ѝ винаги правеха. Бе се отдало всеотдайно и откровено, без резерви и тайни.

Два месеца. Времето, което му оставаше с нея, ако все пак успееше да удържи баба си толкова дълго. Два месеца, през които ще ѝ се наслаждава, през които тя ще започне да му омръзва. Това задължително ще се случи, нали? Особено ако ходи при нея с такава енергия два пъти седмично през тези два месеца. Би било достатъчно.

Той знаеше, че няма да бъде съвсем така.

Знаеше, че двата месеца няма да са достатъчно дълго време.

Обичаше я сега. Беше я обичал винаги. Ще я обича и през юли. И през юли следващата година. И след десет години.

---

[1] Известна през 19 век Лондонска търговска къща за продажба на коне за надбягвания ↑

ГЛАВА ОСМА

— Интересни писма, скъпа? — попита лейди Форбс по време на закуската.

Главата на Хариет подскочи.

— О, извинявай, Аманда — каза тя. — Сигурно съм непростимо груба. Ще оставя другото за по-късно.

— Не, не — лейди Форбс размаха нехайно ръка. — Неведнъж съм ти казвала, Хариет, че тук не държим на официалностите. Можеш да се чувстваш като у дома.

— Благодаря ти — усмихна се Хариет. — Клара и мистър Съливан са в Ебъри корт с децата. Няма да идват за сезона тази година. Смятат, че бебето е още съвсем малко, за да пътува. А, разбира се, те не могат да го оставят само.

— Все още не мога да повярвам в преобразяването на Фреди Съливан — заяви лейди Форбс. — Изглежда има нещо вярно в това, че развратниците могат да се преобразяват, ако ми позволиш да използвам толкова неучтива дума, скъпа моя.

— Е, той си бе такъв — кимна Хариет. — Бях ужасно изненадана, когато Клара реши да се омъжи за него, макар да знаеше много добре, че той искаше само нейното състояние. Техният брак се оказа изключително сполучлив.

Тя въздъхна и се наведе над чинията си.

— Можеш да отвориш и другото писмо. Не се притеснявай от мен — кимна лейди Форбс.

— Добре — Хариет взе писмото. — Клара иска да отида там. Или за няколко дни през сезона, или за по-дълго през лятото. Или и двете.

— Надявам се, че няма да ни оставиш, преди да е свършил сезонът — каза лейди Форбс леко разтревожена. — Не и когато имам такива големи надежди за теб, скъпа. Мистър Хардинг със сигурност е много близо до предложението. И е такъв свестен и приятен млад мъж.

— Да — изчерви се Хариет. — Не вярвам, че мога да се измъкна, преди да е свършил сезонът. Но мисля, че ще отида в Ебъри корт през лятото. Ще се радвам да видя отново Клара, а и за Сюзън ще бъде много добре да има къде да тича и да играе с момчетата на Клара. — Тя погледна към другото писмо.

— Може би до това време — допусна лейди Форбс плахо — ще трябва да подготвяш годеж, скъпа. И мистър Хардинг има малко провинциално имение, както сигурно знаеш.

— О — възкликна Хариет, след като прочете второто писмо, — лейди София Дейвънпорт е в града. Със снаха си. Колко приятна дама е тя. Никога не крие, че е на осемдесет и шест години. И все пак е пътувала до тук. Кани ни да я посетим днес следобед, Аманда.

Лейди Форбс направи гримаса.

— Страхувам се, че я избягвах винаги когато можех, докато бях в Бат — смръщи се тя. — Много невъзпитано от моя страна, но мразя да повтарям всичко по два пъти — един път високо и следващия път да крещя. Мисля, че Клайв и аз определено трябва да присъстваме на градинското парти у Смит днес следобед. Всъщност донякъде сме задължени да отидем. И ти също, скъпа моя.

— Мисля, че трябва да отида да видя лейди София — настоя Хариет.

Лейди Форбс отново направи гримаса.

— Ти ме засрамваш, скъпа — каза тя. — Точно тази благост и внимание към възрастните Годфри винаги обожаваше в тебе. Това ни накара, Клайв и мене, да те обикнем. В началото много — много не те харесвахме. Никога не съм ти казвала това, нали?

— Да — кимна Хариет. — Аз бях бедната непозната и се ожених за Годфри заради сигурността, която можеше да ми предложи.

— И направи последните му четири години земен рай — додаде лейди Форбс бързо, отдръпвайки стола си и изправяйки се на крака. — Ще дойдеш ли с мен на Бойд стрийт тази сутрин? Изпитвам силно желание да си купя нова шапка, макар че се нуждая от нова шапка толкова, колкото се нуждая от главоболие.

— Но днес има градинско парти, където можеш да сложиш новата си шапка — подсказа Хариет, усмихвайки се. — Не, решила съм да остана сутринта със Сюзън. Понякога се чувствам виновна, че прекарвам толкова малко време с нея.

Лейди Форбс повдигна очи към тавана.

— Скъпа моя — въздъхна тя. — Много деца са щастливи, ако видят майките си за две минути след закуска и за минута преди лягане.

Тя тръгна да си върши работата, докато Хариет приключи със закуската си.

Хариет погледна писмото на лейди София Дейвънпорт и се усмихна печално. Беше доста трудно да си в нейната компания, особено ако в стаята има и други хора и ако се води повече от един разговор. Тогава дамата не можеше да се примири с факта, че е остаряла и загубила повечето от слуха си, както Годфри се бе примирил с факта, че има слабо сърце и не може да ходи бързо, да танцува и да прави ред други неща, които жена му имаше енергията да прави. Възрастта и физическата немощ не правят някого по-малко човек и не извиняват раздражителността или дори пренебрежението, с които по-младите се отнасят към тях. Хариет и нейният съпруг винаги бяха посещавали лейди София по-често, от който и да било друг в Бат.

Къщата, в която бе поканена, бе на Сейнт Джеймс скуеър. Много голяма. Лейди София бе дъщеря на херцог и вдовица на маркиз, спомни си Хариет. Снаха ѝ сигурно бе съпруга на херцог или сестра на маркиз, щом домът ѝ бе на Сейнт Джеймс скуеър. Беше сряда и следобедът на Хариет бе свободен. Добре, че писмото не пристигна ден по-късно. Тогава трябваше да измисля извинения.

Утре. Хариет се замечта, докато пръстите ѝ несъзнателно гладеха писмото. Знаеше, че трябва да отиде — отново. Нямаше смисъл да се опитва да се убеждава, че ще мисли за това и че ще вземе решение по-късно. Копнееше за него. Три дни изглеждаха като цяла вечност. Нямаше значение, че мразеше лъжите, които трябваше да изрича, и чувстваше, че злоупотребяваше с гостоприемството на сър Клайв и лейди Форбс. Нямаше значение, че се чувстваше омърсена, недостойна за мистър Хардинг или някой от другите джентълмени, които все още се тълпяха около нея, където и да се появяше на публично място. Нямаше значение дори, че понякога имаше чувството, че омърсява и Сюзън.

Защото желанията на плътта в момента бяха по-силни от съвестта ѝ. И по-силни от гордостта ѝ. Знаеше какво е тя за него. Знаеше, че ще изпита само унижение, ако се замисли подробно върху това. Той бе говорил с нея и мистър Селуей няколко минути на бала

снощи. Маниерите му бяха официални и изискани, дори надменни. Очите му, когато се спряха за момент върху нея, бяха безизразни. Но тя си спомни как той каза на последната им среща, че четири дни му се струват безкрайни. Утре — о, утре...

Харriet тръсна глава и се изправи, сгъна писмата и ги взе със себе си. Сюзън сигурно я очакваше и тя не трябваше да ѝ отнема дори и минута от останалата част от сутринта.

— Пет часът следобед — извика херцогинята на Тенби.

— А? Какво каза? — попита лейди София Дейвънпорт, гледайки нетърпеливо през прозорците на салона, през които струеше слънчевата светлина.

Херцогинята остави с въздишка бродерията си. Беше почти невъзможно да се опитва да се концентрира върху шиенето и да разговаря едновременно със зълва си.

— Това е времето, подходящо за разходка в парка, Софи — каза тя. — Преди пет часа там няма да има никой, който си струва да видиш. Не се ядосвай. Тенби ще се върне навреме, за да ни придружи.

— Скъпият Арчибалд — възкликна лейди Софи високо.

— Освен това — напомни ѝ херцогинята, — преди разходката очакваш за чай дамите от Бат.

— Аа? — попита лейди София, но схвана думите преди херцогинята да ги извика отново. — От Бат? А, да. Скъпата малка лейди Уингъм. Не прилича на твоите подиграващи се нахални госпожи, Сади. Много добре възпитано младо момиче. Много лошо, че Уингъм не се събуди една сутрин. Беше свястно момче.

— Каза, че бил на шейсет години — извика херцогинята. — Издаваш възрастта си като го наричаш момче, Софи.

Лейди София въздъхна.

— Свястно момче — повтори тя, доказвайки на снаха си, че не е чула и дума. — Не харесвам онази жена — Форбс. Тя не цени добрия разговор. Но какво можем да направя? Трябваше да поканя и нея.

— Разбира се, че трябва — съгласи се херцогинята, — щом лейди Уингъм е отседнала у тях и познаваш нея, и сър Клайв. Мисля, че идват... Трябва да си призная, че ще е приятно да имаме компания.

— Арчибалд няма да забрави, нали? — попита лейди София обезпокоена, когато херцогинята се изправи.

— Разбира се, че няма да забрави — заяви херцогинята категорично. — Няма по-изпълнителен внук — или племенник — от Тенби, Софи.

В този момент икономът влезе и съобщи за пристигането на лейди Уингъм. Тя го последва веднага — изискано и забележително красиво момиче с бледозелена муселинова рокля и украсена с цветя сламена шапка върху златисторусата си коса. Херцогинята не бе повярвала на описанието на снаха си, че лейди Уингъм е момиче. Очакваше да е значително по-възрастна. Лейди Уингъм се поклони дълбоко и се изчерви. Много очарователно младо момиче, реши херцогинята.

— Лейди Уингъм! — Гласът на лейди София избумтя в стаята. — Не мога да се изправа, дете, освен ако нямаш на разположение час и половина. Ела и ме прегърни.

Херцогинята повдигна вежди и погледна учудено снаха си. Тя седеше с протегнати ръце, сияещо лице и малкото същество прекоси стаята с леки стъпки, като се усмихваше, сякаш наистина изпитваше възхищение и радост. Наведе се и позволи на старите ръце да я прегърнат и дори целуна повехналата буза.

— Лейди София — каза тя, повдигайки главата си така, че старата дама да може да вижда лицето ѝ, — колко се радвам да ви видя. Малко късче от дома е дошло и ме намери тук.

Не говореше високо, забеляза с известно учудване херцогинята и все пак Софи изглежда чуваше всяка нейна дума. Тя се протегна и потупа една от бузите на момичето. Херцогинята познаваше Софи от детинство и винаги ѝ бе близка приятелка. Едно време Софи бе красива и жизнерадостна млада жена. Но херцогинята знаеше, че много малко хора могат сега да си спомнят каква бе тя едно време. Повечето я избягваха заради глухотата ѝ.

— Запознай се със снаха ми, херцогинята — избумтя лейди София. — Моята скъпа малка лейди Уингъм, Сади.

Лейди Уингъм се обърна и отново направи реверанс.

— Ваша светлост — каза тя, — надявам се, че нямате нищо против, че дойдох сама. Лейди Форбс изпраца извиненията си, но тя и

сър Клайв трябвало да присъстват на градинското увеселение на мисис Смит.

— Аа — попита лейди София.

Лейди Уингъм се обърна с усмивка и повтори каквото бе казала без никакъв признак на нетърпение.

— Ела тук, дете — нареди лейди София навъсено. — И седни на тази възглавница до мен. Как е малката ти дъщеричка, а?

— Софи! — Херцогинята го подвикна доста шокирана. — Изберете по-удобен стол, лейди Уингъм, моля ви. Веднага ще поръчам да сервират чая.

— Ако ми разрешите, ваша светлост — каза лейди Уингъм, — бих предпочела да остана тук. По-лесно ще разговарям с лейди София, ако съм по-близо до нея и тя може да вижда устните ми.

Благословено дете, помисли си херцогинята и забеляза как Софи взе ръката ѝ, потупа я и я задържа в своята, сякаш тя наистина бе дете. И момичето вдигна лице, лице, пълно с привързаност и заразказва на Софи за своята четиригодишна дъщеря и техните многобройни екскурзии в града. А когато Софи я попита, тя разказа за баловете и приемите, на които е присъствала, и за най-новите модни стилове на роклите и шапките. Беше удоволствие, реши херцогинята, чувствайки се предателка, като го помисли, да може да даде почивка на гласните си струни за известно време и да остави някой друг да забавлява Софи. Момичето говореше тихо и въпреки това не трябваше да повтаря почти нищо.

— Така. Трябва да дойдеш и да ме видиш отново, скъпа — заяви лейди София, когато мина половин час, чаят бе изпит и кейкът изяден. — Трябва да идваш често. Стопляш ми сърцето.

Веждите на херцогинята се повдигнаха отново, когато момичето се изправи на крака и се наведи над снаха ѝ, за да целуне отново бузата ѝ.

— С удоволствие — съгласи се то.

Но преди да се обърне и да направи реверанс пред херцогинята и да се сбогува, вратата на салона се отвори рязко, за да пусне внука на херцогинята.

— Аа — значи тук се крият моите любими дами, — започна той и след това рязко спря, когато видя, че имат посетителка. Очите му се спряха върху лейди Уингъм за няколко мълчаливи и не дотам

възпитани секунди, забеляза херцогинята. Но тя наистина беше много красиво дете, а Тенби винаги бе ценял красотата. Очите на детето се разшириха и бузите му пламнаха, видя херцогинята, хвърляйки бърз поглед. Колко невъзпитано от страна на внука ѝ така да притеснява момичето.

— Извинявам се, бабо — продължи той. Гласът му бе студен и надменен — точно както на дядо му. — Не знаех, че вие и леля Софи се забавлявате. Предполагам, че трябваше да попитам Ноулс.

— Скъпи Арчибалд! — избумтя лейди София.

— Позволете ми да ви представя внука си, херцогът на Тенби — каза херцогинята, усмихвайки се на посетителката си. — Лейди Уингъм, Тенби. Може би сте се срещали преди?

Внукът ѝ се поклони сковано и лейди Уингъм направи дълбок реверанс.

— Мадам? — каза той. — Срещнах лейди Уингъм в Бат, бабо, на сватбата на Фреди Съливан и имах удоволствието да я видя веднъж или два пъти тази пролет.

— Аа? — попита лейди София.

Той повтори по-високо и отчетливо каквото бе казал.

— Идваш да ни изведеш на разходка ли, Арчибалд? — попита леля му.

— Това имах намерение да направя, лельо Софи — извика той. — Ако вие и баба желаете, разбира се. Слънцето е доста силно и има лек бриз.

— Не можеш лесно да ме изплашиш с вятъра, момче — сръза го лейди София с бучене, в което снаха ѝ разпозна смях. — И ти ще дойдеш с нас, дете мое.

— Аз? — лейди Уингъм се изчерви до корените на косите си. — О, не, мадам. Тъкмо тръгвах. Каретата ще ме очаква. Аз...

— Няма да приемем отказа, нали, Сади? — надигна още глас лейди София. — Ще седнеш срещу мен, дете, и ще ми казваш кой, кой е. Мога да те чувам много по-добре, отколкото скъпия Арчибалд, защото той крещи много високо. А ти си твърде млада и хубава, за да не се разхождаш в парка. Можеш ли да ми кажеш една причина, поради която не би могла да дойдеш?

— Трябва да се върна в къщи при дъ... — момичето прехапа устни. — Наистина трябва да се върна у дома, мадам.

Софи бе притеснила горкото дете.

— Ако нямате сериозни причини да се върнете у дома, наистина трябва да ни удостоите с компанията си — усмихна се херцогинята любезно. — Това ще достави такова удоволствие на Софи. А също и на мен. Съгласете се, скъпа. Тенби ще отпрати каретата ви, а ние ще ви оставим пред дома на сър Клайв на връщане.

На херцогинята ѝ се стори, че момичето не искаше да приеме. Без съмнение, то бе много развълнувано. Херцогинята ѝ се усмихна мило.

— Благодаря ви, ваша светлост — съгласи се то тихо.

Ще бъде приятно да имат красивото младо момиче до себе си, докато се разхождат в парка. И Софи наистина ще бъде доволна. Но това не беше нещо, което трябваше да бъде насърчавано отново. Момичето бе много красиво и очарователно. Тенби изглежда бе изумен от красотата ѝ, макар да твърдеше, че се бяха срещали и преди. И тя, разбира се, далеч не беше безразлична към него. Не престана да се изчервява, откакто той бе влязъл в стаята. Не бе нещо необичайно жените да се изчервяват в присъствието на Тенби, разбира се. Той приличаше изцяло на майка си, скъпото момче, баща му и дядо му не бяха известни с красотата си.

Това не бе достатъчно, реши херцогинята. Лейди Уингъм бе очарователно момиче, но едва ли бе най-подходящата връзка за Тенби. Сега, когато той се бе спрял на лейди Филис Рийдър, един напълно приемлив избор, не трябваше да бъде разсейван. Не че бе изцяло погълнат от своята цел. Той бе станал добро и изпълнително момче, след като дядо му се бе заел с възпитанието му. Съпругът ѝ бе доста строг с момчето и го бе направил послушен внук. Никога нямаше да опозори името Вини и херцогската си титла.

— Ще те почакаме тук, докато докараш каляската, Тенби — каза тя, сядайки отново и давайки знак на лейди Уингъм да седне на възглавницата.

Херцогът се поклонил и напуснал стаята, без да каже и дума.

Той ѝ помогна да се качи в каляката след баба му и леля му — тя гледаше надолу и едва докосна ръката му — и накрая се качи и той. Беше принуден да седне до нея, тъй като леля му я бе помолила да

седне срещу нея, така че да може да я чува. Леля му определено четеше по устните ѝ, тъй като Хариет не повишаваше глас. А баба му се бе настанила до леля Софи, с лице към конете. Ръкавът му докосна ръката на Хариет докато се настаняваше и двамата леко се отдръпнаха към краищата на седалката.

Да се каже, че бе бесен, значи драстично да се омекотят нещата. Херцогът беше убеден, че ако бяха сами, щеше да направи нещо, което никога не бе правил на жена и не бе и помислял да направи. Щеше да я сложи на коленете си и да я напляска, докато започнеше да моли за милост. Така че да не може да седне. Можеше да направи това утре следобед, помисли си той мрачно.

Как се бе осмелила! Как се бе осмелила да пристъпи прага на дома му? И да хитрува и да се представи на баба му, използвайки без съмнение беглото си познанство с леля му от Бат като повод. Когато ѝ бе казал, че баба му и леля му идват в града, тя сигурно веднага се бе сетила коя е леля му. Очевидно е, че имаше шпиони, които са я информирали, че те са пристигнали вчера следобед и тя не бе губила време и бе дошла да изкаже почитанията си. И така бе използвала чара си, че бе измъкнала тази покана.

Мили Боже! Ръката му за момент стана лепкава от пот. Любовницата му бе пристигнала в собствения му дом и бе представена на баба му, херцогинята на Тенби, и на леля му, вдовстващата маркиза на Дейвънпорт. И сега той седеше до нея и срещу тях на разходка в парка. За да може да ги види целият град.

Утре щеше да ѝ се наложи да обяснява. И то бързо, иначе той щеше да я насърчи с ръката си. Искаше му се наистина да може да го направи. Искаше да може да я напляска. Тя си го бе заслужила.

Хариет се бе навела напред, показвайки на леля му различни забележителности по пътя им към парка, забележителности, които леля Софи твърдеше, че е забравила. Баба му постоянно и настойчиво го гледаше. Той ѝ се усмихна и се впусна в обсъждане на времето, преди да се усети, че Хариет може би го чуваше и се забавляваше.

Нека само рискува и му се присмее. Мили Боже! Той потъна в живи спомени от понеделник следобед, усмихна се сурово и заговори за по-конкретни неща.

Хариет се държеше чудесно с леля му. Трябваше с неохота да си признае това след един час. Непрекъснато ѝ говореше, облекчавайки

него и баба му от доста досадната необходимост да викат и да повтарят всичко по два пъти. А тя по някакъв начин успяваше да изглежда и да звучи така, сякаш това въобще не я затрудняваше, сякаш наистина се радваше да разговаря със старото момиче.

И, разбира се, изглеждаше забележително красива и това, че леля му се отнасяше към нея като с момиче не изглеждаше глупаво, като се има пред вид фактът, че приближаваше тридесетте.

Със сигурност не страдаха от липса на внимание в парка. Някои по-възрастни разпознаха баба му и се приближиха, за да изкажат почитанията си и да бъдат представени на леля му. Няколко души, близки до обществото на Бат, дойдоха да поздравят леля му. Някои от неговите познати докоснаха шапките си в знак на уважение към близките му, а други дойдоха да поговорят. И, разбира се, Хариет привлече своите ухажори. Те изглежда ставаха все повече и повече. Той се чудеше за кого от тях щеше да се омъжи Хариет, когато приключи сезонът. Изглежда нямаше да чака твърде дълго. От личен опит знаеше, че тя бе страстна жена, която имаше нужда от мъж. Не можеше да разчита той да задоволява тази нужда след юли.

Той погледна засрамено баба си, сякаш тя можеше да прочете мислите му. За щастие тя бе твърде заета да се оглежда наоколо.

Сигурно бяха интересна картинка, помисли си той, срещайки доста любопитни погледи на членове на обществото, които язدهа или се разхождаха в парка. Баба му, леля му и той — и лейди Уингъм. Но се успокояваше с това, че погледите не можеха да бъдат нищо повече от любопитни. Беше избягвал да бъде сам с Хариет дори и за минута на публично място, след като бе станала негова любовница. Неприятно бе, че, изглежда, Брус се бе досетил. Със сигурност не искаше никакви други приказки за това. И най-смътният слух имаше лошия навик да се превръща в шумно обсъждане в най-неподходящото време, особено в Лондон по време на сезона.

Но днес нямаше защо да се тревожи. Дори най-злият ум не можеше да си представи, че е възможно той да има безочливостта да разхожда любовницата си заедно с леля си и баба си. Яростта му се върна.

— Зная, че младите контета ще се въртят около теб, скъпа — каза леля му със смущаващо висок глас. — Избрала ли си някой от тях, а?

Херцогът и херцогинята размениха погледи.

— Не съм — отговори Хариет съвършено любезно, въпреки че един поглед към нея му разкри познатото зачервяване — което неочаквано оказа обичайния си ефект върху стомаха му. — Обичах Годфри, мадам, както знаете. Доволна съм, че се забавлявам от всичко, което предлага сезонът.

— Да, ти бе много добра с него, дете мое — каза леля му. — Но той бе твърде стар за теб. Нуждаеш се от някой по-млад. Някой, който няма болно сърце. Мъж със слабо сърце не може да даде на едно момиче това, от което се нуждае. Може ли, Арчибалд? Обзалагам се, че ти знаеш. Ако бях само петдесет години по-млада и не ми беше племенник... — тя избуча, звук, който херцогът също бе започнал да разпознава като смях.

— Софи! — Баба му бе доста ядосана. — Притесняваш горката лейди Уингъм. Да не говорим за Тенби и мен.

— А? — попита леля му, но изглежда бе чула снаха си. Тя се засмя отново. — Винаги съм била искрена, Сади. Много млади контета са се изчервявали в мое присъствие навремето, скъпа моя лейди Уингъм.

— Ако беше петдесет години по-млада, лельо Софи — намеси се херцогът, като отчаяно се опитваше да освободи всички от притеснението, — бих си сложил монокъла, бих те удостоил с най-надменния си поглед и бих ти теглил едно конско. След което бих флиртувал доста оскърбително с тебе.

Боботенето отне следващите тридесет секунди.

— Нахално момче — изхихика леля му.

Херцогът даде знак на кочияша си да тръгва от парка и да поеме към дома на сър Клайв.

— Беше ни много приятно, лейди Уингъм — каза баба му с всичкото великолепие, което бе придобила през дългите години като херцогиня. — Благодаря ви, че забавихте връщането си в дома ви, за да ни придружите в разходката.

— Удоволствието беше мое, ваша светлост — каза Хариет.

— Аа? — осведоми се лейди София.

Херцогинята повтори какво бе казала.

— Трябва пак да дойдеш да ме видиш, мила — каза лейди София на Хариет. — Много ми липсваше, откакто напусна Бат. Ти си светъл лъч в моя живот.

Харriet й се усмихна.

Херцогът скочи от каляската, когато тя спря пред дома на сър Клайв и помогна на Харriet да слезе. Той се поклони и повдигна ръката й до устните си. Леля му ревеше нещо на баба му, нещо от рода на колко добре възпитано момиче е Харriet.

— Без съмнение — каза той много тихо и бе почти влуден, когато клепачите й започнаха да се повдигат и зелените й очи погледнаха право в неговите — ще трябва да ми обясните всичко това утре, мадам.

Очите й леко се разшириха, но тя не каза нищо. Обърна се и побърза към вратата, която един прислужник вече бе отворил.

Леля му изглежда бе задрямала. Баба му мълчаливо го гледа известно време.

— Кога ще се срещна с лорд Барторп и съпругата му и лейди Филис — попита тя. — Няма ли да ги поканим на чай, Тенби?

— Няма ли да е много обвързващо? — попита той. — Може би ще е по-удачно да организираме вечеря, бабо, с повече гости.

— Не искаш да е обвързващо? — попита тя. — Имаш някакви възражения против момичето ли?

— Никакви — отговори той. — Тя изглежда притежава всички качества, които трябва да притежава една херцогиня. Дори е и красива.

— Но още не си й поискал ръката.

— Дай ми време, бабо — усмихна се той. — Има доста време до септември. Няма да наруша обещанието си.

Тя мълча известно време, но той чувстваше очите й върху себе си.

— Тенби — каза тя накрая. — Не трябва да уронваш престижа си. Спомни си кой си и на какво дължиш положението си. И за кръвните връзки, които дължиш на своя наследник.

Проклетата жена, помисли си той непочтително. Винаги вижда подалече от това, което той смяташе, че показва.

— Не съм мислил да уронвам престижа си, бабо — излъга той, — и през ум не ми е минавало. Знам какво дължа на теб и на паметта на дядо. И на мама също.

Тя го изгледа продължително и след това кимна доволно.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Но скъпа моя Хариет, толкова добре би се забавлявала следобед — каза лейди Форбс доста паднала духом. — Екскурзия до реката и пикник след това. И времето е толкова хубаво, че човек се чуди колко ли ще съжаляваме за него по-късно. Много мило е от страна на Смит да те поканят, но те го направиха, защото обясних колко съжаляваш, че ни си могла да дойдеш на градинското увеселение вчера. Не може ли да се отложи посещението на Националната галерия с Биикънсууд?

— Обещах — промърмори Хариет, изучавайки гърба на ръцете си. — А и това е място, което наистина искам да видя, докато съм в Лондон.

Лейди Форбс въздъхна.

— Но това може да бъде направено и в дъждовен ден — продължи тя. — И няма да губиш такова хубаво слънце. Но колко съм ужасна! Казах ти да се чувстваш като у дома си. Можеш да правиш каквото желаете, скъпа. Радвам се, че приятелството ти с графинята стана толкова силно. Изглежда е много симпатична жена.

— Да — промълви Хариет, без да вдига очи. — И децата ни се забавляват добре, когато са заедно. Не че ще водим и децата в галерията, разбира се. Много малки са за това.

Лейди Форбс се надигна от масата, където бе сервиран обядът, и от която сър Клайв се бе оттеглил доста отдавна.

— Трябва да се приготвям за екскурзията по реката — въздъхна тя. — Предполагам, че трябва да взема най-голямата си шапка.

— Аманда — каза Хариет, когато приятелката ѝ се обърна. Стисна силно очи и склочи ръце. — Не мога да правя това повече. Не мога повече да лъжа.

— Да лъжеш, скъпа? — Лейди Форбс седна отново и кимна с глава, за да освободи прислужника, който стоеше до бюфета.

— Няма да ходя никъде с Биикънсууд следобед — продължи Хариет. — Не ходих на гости с Джулия в понеделник, нито пък да

пазаруваме в четвъртък, въпреки обясненията, които ти дадох за двете излизания. Виждам Джулия само сутрин, когато сме с децата.

Лейди Форбс не каза нищо.

— Ще излизам сама всеки понеделник и четвъртък до края на сезона — продължи Хариет. — Имам определени срещи.

Лейди Форбс помълча още известно време.

— Няма нужда да се товариш с лъжи, Хариет — каза тя. — И не е нужно да казваш нищо повече, ако не искаш. Не ми дължиш обяснения. Разполагаш напълно със себе си.

Най-накрая Хариет отвори очи, но продължи да гледа надолу.

— Чувствам, че може би не трябва да оставам повече тук — промълви тя. — Ще си тръгна, ако искаш.

— Къде отиваш? — попита лейди Форбс с въздишка. — Кой е той, Хариет? Искаш ли да ми кажеш.

Хариет пусна ръцете си и разтвори пръсти.

— Не и Тенби — настръхна лейди Форбс. — О, Хариет, не и Тенби! За това ли бе толкова развълнувана вчера? Не е било само защото херцогинята се е почувствала задължена да ти предложи място в каляската на Тенби за разходка в парка?

Хариет сви рамене.

— Беше толкова ужасно, Аманда — въздъхна тя. — Да стоя до него през цялото време и баба му да е насреща. Не можеш да си представиш какъв кошмар беше.

— Тенби. — Лейди Форбс пое дълбоко въздух и бавно го изпусна. — Той никога няма да се ожени за теб, Хариет.

— Знам — избъбри Хариет бързо. — Никога не съм хранила каквито и да е било илюзии относно това. В продължение на шест години, във всеки случай.

— Ще разбие сърцето ти — добави лейди Форбс.

— Не. — Хариет най-сетне вдигна очи. — Съвсем наясно съм със ситуацията. Зная, че това ще свърши. Зная дори кога ще свърши. Той ще се ожени за лейди Филис Рийдър това лято. Ще приема това и ще бъде доволна, когато дойде моментът.

— О, Хариет! — Лейди Форбс се наведе и сложи ръката си върху нейната. — Не, скъпа, недей! Имаш чудесна способност за любов — за дълга, безусловна любов. Нямах дарба за флиртове или за... губене на време.

— Тогава вероятно е време да порасна — отрони Хариет. — Аз съм на двадесет и осем години.

— И смяташ, че да пораснеш означава сърцето ти да закоравее така, че да можеш да се забъркаш с някакъв развратник и когато всичко свърши, само да вдигнеш рамене? — попита лейди Форбс.

— Няма да го забравя — отговори Хариет. — Но ще успея да оставя всичко това зад гърба си, когато дойде лятото. Той ми предложи картбланш преди шест години, когато все още бях с Клара. Никога не съм го забравяла. Част от мен винаги е съжалявала, че тогава отказах.

— Сърцето ти е било наранено само, защото ти е било направено предложение и ти си го отхвърлила — продължи лейди Форбс. — А как мислиш ще издържи то, след като си се срещала с него два пъти седмично в продължение на повече от два месеца? О, Хариет, мисля, че познавам сърцето ти по-добре от теб самата. То ще бъде разбито.

— Предполагам, че ще стане ясно коя от двете ни е права — отговори Хариет с доста пресилена усмивка. — Освен това, Аманда, вече е твърде късно. — Тя се изчерви.

— Този мъж трябва да бъде нашибан с камшик и разстрелян — обяви лейди Форбс ядосано. — Наистина трябва, Хариет. Не му е работа да си играе с жени като тебе. Да се държи за такива като него. Сигурно има много жени, които горят от нетърпение да... да го обслужват срещу съответното заплащане.

Хариет отново стисна ръце.

— Предпочиташ ли да се изнеса? — попита тя.

— Не. — Известно време лейди Форбс гледаше наведената ѝ глава. — Не си прекрачила границата на приличието, Хариет, при условие, че си дискретна. Без съмнение много хора допускат, че щом се забавляваш през сезона като млада вдовица, трябва да имаш любовна връзка с някого. За много ще е изненада, ако нямаш. Животът в обществото е донякъде като игра, скъпа. Човек трябва да знае правилата и строго да се придържа към тях. Можеш да се забавляваш с колкото си искаш джентълмени, при условие, че не позволите на никой да ви види при компрометиращи обстоятелства. На никой и през ум няма да му мине да ви съди, дори и да подозира истината. Аз не те съдя. Познавам те достатъчно добре, за да зная, че правиш това така, че да не навредиш на репутацията си.

— Поне няма да се налага да ти разправам други лъжи. Лъжите ме измъчват най-много.

— Вчерашната разходка в парка ще ти помогне — каза лейди Форбс. — Дори и някой да е подозирал нещо, а съм съвсем, съвсем сигурна, че не е така, ще се убеди, че е грешил. Тенби не ми могъл да направи нещо толкова безсрамно, като да се разхожда със своята... с тебе в компанията на баба си и леля си.

— Трябва да се приготвяш за екскурзията до реката. — Хариет се усмихна доста уморено.

— Да. — Лейди Форбс се изправи заедно с Хариет. — И ти трябва да се приготвяш за излизане, скъпа. Бъди внимателна. О, бъди много внимателна.

Тя прегърна младата си приятелка, преди да излязат от стаята.

Гневът бе емоция, която не спохождаше често Хариет. Майка ѝ понякога казваше, за нейно добро, че е твърде невъзмутима, че има склонност да се превърне в съвсем безволево същество. Страхуваше се да не стане така и сега.

Както винаги кочияшът ѝ бе помогнал да се качи в каретата, но с изключение на един студен поглед, херцогът с нищо не даде да се разбере, че е усетил присъствието ѝ. Докато стигнат до неговото любовно гнездо и той я придружи по стълбите и през дневната в спалнята, тя разбра, че е бесен.

Добре, тя също беше сърдита. Спомняше си думите, които бе казал вчера на раздяла. Тогава тя бе твърде нещастна, за да може да се ядоса на думите му. Но беше ядосана сега.

— Е? — първата дума за следобеда изплющя като камшик. Бе пуснал ръката ѝ и затворил вратата. — Подготвихте ли обясненията си, мадам?

— Би било глупаво да не го направя — отговори тя, — след като съм имала един ден за това. Предполагам, че трябва да кажа истината, ваша светлост. Добрах се чрез хитрост до възможността да бъда представена на баба ви и я принудих да ме покани в парка с предположението, че тя на момента ще се влюби в моята красота и изтънченост и ще започне да настоява да ме направите ваша херцогиня.

Очите му се свиха и той пристъпи напред, докато телата им почти се допряха.

— Бъдете внимателна, мадам, — изсъска той. — Сарказмът не ви подхожда.

— От своя страна — върна му го тя — арогантността наистина много ви подхожда, ваша светлост.

Сребърните му очи светнаха заплашително.

— Беше неизказано неприлично, вие, моята любовница, да пристъпите прага на къщата ми — продължи той — и да натрапите компанията си на нищо неподозиращите ми баба и леля.

— Чувала съм — отговори тя, — че това е заразно. Като тифа. Притеснявате ли се за тяхното... здраве, ваша светлост?

Почувства ръцете му като стоманени обръчи върху раменете си. Той я разтресе, докато главата ѝ се залюля напред — назад и тя остана без дъх и неவிждаща протегна ръце, за да се хване за реверите на палтото му.

— Хариет, престани — изръмжа той дрезгаво, пускайки я внезапно, преди да е намерила къде да се хване.

— Забравяте, ваша светлост — каза тя, натъртвайки на титлата му, — че аз не съм една от вашите проститутки и че не ми се плаща за услугите, които ви правя в това легло. Аз съм дама по рождение и баронеса по брак и няма да допусна да се отнасяте с мен като с мръсна курва. Ако аз съм курва, тогава и вие сте такъв. Защо жените трябва да бъдат считани за паднали, когато имат извънбрачни връзки, а мъжете не?

Тя не разбра откъде дойдоха тези думи. Никога през живота си не бе била толкова бясна. Може би защото отношението към нея... бе твърде ядосана, за да може да анализира чувствата си напълно. Ако още веднъж я докоснеше грубо, ще се нахвърли върху него с юмруци, реши тя.

Той я изгледа продължително с пуснати до тялото ръце.

— Ти не си курва, Хариет — каза той. — Или една от моите проститутки. Дори и метреса е неподходяща дума, тъй като това предполага да те издържам. Ти си моя любовница.

Нещо в стомаха ѝ се преобърна. Думата я поласка. И същевременно звучеше като подигравка. Те не бяха любовници.

Любовниците се обичаха. Самата дума предполагаше това. Те не се обичаха. Те просто имаха сексуална връзка.

Очите и гласът му бяха станали по-нежни. Но само за момент. Те отново станаха твърди и студени, когато той заговори отново.

— Защо реши, че е прилично да посетиш Сейнт Джеймс скуеър и да се представиш на нейна светлост? — попита той. — Познанството ти с леля ми ли ти се стори достатъчно извинение?

Сякаш наблюдаваше отстрани как ръката ѝ се вдига и се стоварва върху лицето му. Зачака застинала от ужас и със стисната челюст той да я накаже. Но той не направи нищо. Все още ужасена тя гледаше как пръстите ѝ се отпечатват по бузата му.

— Не ти ли мина през ума, че може би съм била поканена? — попита тя. — Не ти ли мина през ума да попиташ?

— Беше ли? — попита той. — Защо отиде?

— Може би — каза тя — от учтивост. Може би защото харесвам лейди София, въпреки че, разбира се, е трудно да се повярва, че някой може да обича толкова стара и толкова глуха дама, нали? И може би защото не знаех, че това е твоят дом и че дамата, на която бях представена и която ми бе представена просто като снаха и херцогиня е всъщност херцогинята на Тенби. Може би нямаше да разбере това, ако не беше влязъл в стаята.

— Не знаеше къде е моят дом? — попита той намръщено.

— Откъде да знам? Да не мислиш, че обикалям ден и нощ около дома ти, натъжена от несподелената си любов?

— Казах ти, че баба ми и леля ми пристигат в града — настоя той.

— И защо трябваше да направя връзката, когато получих поканата от лейди София? — попита тя. — Хората пристигат всеки ден в Лондон. Сезонът е в разгара си.

— Бил съм несправедлив с тебе — промълви, той сковано. — Моля за извинение, Хариет.

— Допускам това — каза тя. Беше доволна да чуе, че гласът ѝ бе решителен колкото неговия.

— Добре — смотоледи той, отмествайки очи от нея и оглеждайки стаята. — Губим време. Нека да вървим в леглото.

— Не.

— Не? — той я погледна и веждите му се повдигнаха.

— Не — повтори тя и за момент се ужаси. Наистина ли ще сложи край на всичко тук и сега? Ще остави ли в себе си празнина до края на сезона — до края на живота си? — Не мога, ваша светлост.

Очите му се вторачиха в нейните. Той стисна ръце зад гърба си.

— Без съмнение ще ми обясниш защо — изръмжа нетърпеливо.

Тя не бе сигурна дали може да обясни и на себе си.

— Ние сме ядосани един на друг — каза. — Ти ми се извини, но не го мислиш наистина и аз не съм ти простила. И все пак искаш да легна с теб? Не очаквам това да бъде направено с любов. Ние и двамата се съгласихме, че няма любов и романтика, само взаимно търсене на удоволствие. Но все пак трябва да изпитваме нещо един към друг. Това не е само акробатично изпълнение. Дори и да казваш, че не съм курва и аз зная, че не съм, няма да позволя да се чувствам като такава.

Той стоеше пред нея, без да помръдне и да каже каквото и да било.

— Хариет — започна най-сетне. Гласът му отново бе нежен. — Аз наистина съжалявам за гнева си. Не бях справедлив. И за моята арогантност. Не виждам никаква причина да не бъдеш представена на баба ми. И бях трогнат от твоето внимание към леля ми. Повечето хора я намират досадна. Ще ми простиш ли? Моля те...

Тя кимна незабележимо, без да вдигне поглед.

— В това, което правим тук, няма любов или романтика — каза той. — Но то е повече от акробатично представление, Хариет. Мили Боже! Така ли виждаш нашите срещи? Ти ми доставяш повече удоволствие от всяка жена, която съм познавал. Ти си все още сладката, искрена, малка Хариет, която ме очарова преди шест години. Малката сладка Хариет с характер. Това ми харесва. — Той сложи един дълъг пръст под брадичката и повдигна лицето ѝ. — Когато си в това легло с мен, аз във всеки момент съм наясно, че ти си Хариет.

Тя се вторачи в очите му, но беше невъзможно да разбере дали усмивката, която вижда там, бе подигравателна или не. Нов гласа му имаше нежност. Това бе достатъчно. Беше достатъчно да разбере, че не е просто някаква си жена за него. Това бе всичко, което искаше. Знаеше, че няма място за любов. Никога не бе очаквала любов.

— Хариет! — той поглади брадичката и бузата ѝ. — Ти си права. Вчера се държах с теб, сякаш си някаква пропаднала жена. Аз съм

свикнал с друг тип... любов, предполагам. Моля те да ми простиш. Това няма да се повтори.

— Арчи. — Тя докосна с пръсти гърдите му и ги отдръпна отново. — Струва ми се, че аз бях толкова ужасена и притеснена, колкото и ти, когато разбрах, че съм в твоя дом и с твоите роднини.

— Прости ми — повтори той.

— Да. — Когато тя го погледна този път, видя, че очите му я изгаряха. Той я изненада като взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. След това се наведе и притисна устните си в нейните.

Това приличаше много на любов! Ръцете ѝ се склучиха около врата му. Твърде много. Твърде много. Той я целуна с нежност, която не бе проявявал преди. Тя се отпусна в прегръдките му, опитвайки се да не мисли за опасността, ужасната опасност да повярва, че е нещо повече за него от едно тяло, с което той обича да се забавлява. Не трябва да започва да си вярва, че идват тук да се любят. Единственият начин да направи края поносим, а и останалата част от живота си поносима, е да се придържа безмилостно към истината, че между тях въобще няма любов. И двамата го казаха отново този следобед. Бяха се споразумели и помежду им нямаше никаква любов.

Но целувките му приличаха много на любов.

— Да отидем ли в леглото? — попита той все още с устни върху нейните.

Тя кимна и потръпна. Току-що бе отказала да отиде, защото между тях нямаше никакви лични чувства. Сега се страхуваше, че има твърде много. Перверзно, но би искала той отново да бъде безчувствен — какъвто бе последния път.

— Ще го направим по-бавно днес, нали? — попита той, водейки я към леглото, въпреки че още не я бе разсъблякъл. — По-нежно, Хариет? Ще ти хареса ли повече? Ще се опитам да не мисля колко малко време ни остава. И ще почиваме, когато телата ни се нуждаят от почивка. Това е част от опита... да се наслаждаваме един на друг. Трябва да ме научиш да бъда такъв любовник, какъвто ти искаш.

Тя гледаше очите му, когато той я съблече до леглото, но не виждаше и следа от подигравка в тях. Със сигурност тази идея бе с главата надолу. Не искат ли мъжете жената да бъде такава любовница, каквато те искат? Може ли да е истина, че нейните чувства, нейните

нужди, нейните предпочитания са важни за него? Или той ѝ се подиграваше, защото тя бе ядосана и му бе отказала отначало?

— Ще ти е приятно ли това? — попита той.

— Да — отговори тя.

— Легни тогава — каза. — Докато се приготвя да те любя нежно.

Да ме люби. Внезапно чувства много по-ясно, отколкото предишните два пъти, че си играе с огъня. И няма начин да не се опари. Той също ще се опари, помисли тя, гледайки в усмихнатите му очи, докато той се събличаше. Ще прави любов с нея. Ще ѝ даде това, което мислеше, че тя иска.

И това, което тя мислеше, че иска.

— Вечеря за двадесет и четирима — каза херцогинята на Тенби и подаде на внука си списъка, когато се оттеглиха в дневната след вечеря. Херцогинята никога не бе позволявала на мъжете да се бавят с портвайна, когато вечеряха в семейна обстановка. — Включих хората, които специално спомена тази сутрин, Тенби. Сама избрах останалите. Ще забележиш, че освен лейди Филис Рийдър съм включила Кингсли и тяхната дъщеря, лейди Лейла. Разбрах, че е била представена тази пролет, въпреки че едва е навършила седемнадесет години. Може би ще я прецениш. Момичета, които току-що са напуснали училище, по-лесно се подчиняват на волята на съпрузите, отколкото тези, които са в своя трети сезон. И тя е дъщеря на маркиз.

Той замислено погледна списъка.

— Виждаш, Тенби — продължи баба му, — че не затаягам примката около врата ти. Ще има още двадесет и трима души, освен лейди Филис. Ще ми е интересно да я преценя.

Баба му бе удивителна, помисли си херцогът, докато очите му преглеждаха имената в списъка. Беше в Лондон от два дни и не бе идвала тук от две години, и все пак знаеше кой е тук и кой е подходящ за публичното оглеждане на евентуалната му годеница.

— Има само двадесет и три имена в списъка — каза той, броейки.

— А? — леля му бе привършила с разливането на чай и се бе заинтригувала от разговора. Той повтори високо какво бе казал.

— Трябва ни още една дама — каза баба му. — Не зная дали ще предпочетеш лейди Тревър, лейди Холдън или лейди Прайд, Тенби? Искам да се консултирам с теб.

— А? — заинтересува се отново лейди София.

Херцогинята повтори думите си.

— В списъка ли е моята скъпа лейди Уингъм, Арчибалд? — изрева старата дама. — Казах на Сади да я включи, но не зная дали ме чу. Понякога ми се струва, че Сади оглушава.

Херцогът не смачка листа само с огромно усилие на волята.

— Името ѝ не е тук, лельо — отговори той.

— Добави го, Арчибалд — нареди тя. — И я сложи до мен по време на вечерята. Тя е единственият човек, който има желание да говори достатъчно високо, за да го чувам. Мога да се закълна, че всички други говорят само тайни, щом само шепнат.

— Струва ми — извика херцогинята, — че лейди Уингъм няма да се чувства добре в такава компания. Може би ще я поканиш на чай някой ден през следващата седмица.

— Знаеш, че не обичам да създавам трудности, Сади — запъна се лейди София. — Аз съм най-сговорчива от всички, нали, Арчибалд? Не трябва да отговаряш, скъпо момче. Но няма да присъствам на тази вечеря, ако моето мило дете не е до мен. Никога няма да простя на Уингъм, че се ожени за момичето. Щях да я взема за моя компаньонка, когато майка ѝ почина. Но той бе добър с нея, така че все пак трябва да му простя. Добави името ѝ в списъка, Арчибалд.

— Е, Тенби? — херцогинята го погледна настойчиво. — Имаш ли възражения срещу присъствието на лейди Уингъм?

— Никакви, бабо — отговори той. — Тя, изглежда, искрено обича леля Софи.

— А? — попита леля му.

Той остави баба му да повтори думите му, докато прекоси стаята към масата и потопи перото в мастилницата, за да добави името, което щеше да направи броя на гостите му четен. За понеделник вечерта.

Стоя до масата по-дълго, отколкото беше необходимо, очите му четяха списъка, спирайки се на името на лейди Филис, името на лейди Лейла и на Хариет. Чувстваше се нещастен. При обичайни обстоятелства сега щеше да вечеря сам в апартамента си или вероятно в някой от клубовете си. След това щеше да седи и да мисли,

или ако бе в клуба, щеше да намери шумна компания приятели, с които да гуляе. Щеше да поиграе на карти. Може би щеше да убеди Брус или някой друг приятел да отиде с него при Анет. Не. Не би направил това. Но нещо такова. Вместо това щеше да прекоси стаята отново и да забавлява баба си и леля си поне още един час, преди да се оттеглят за сън.

Искаше само да поразмисли какво бе направил.

Бе правил любов с нея. Бе разбрал нейната нужда за нежност. Бе се държал непросто неуважително с нея — бе я накарал да се чувства като курва. И защото я обичаше, или може би защото имаше съвест, бе решил да ѝ даде нежност. Но тъй като не можеше да раздели нежността от любовта, ѝ бе дал и любов. Макар че нито тя, нито той бяха нарекли това, което се случи между тях, любов.

Господи! Всичките му предразсъдъци се бяха срутили и той бе правил любов с нея. Нещо, което не бе правил преди с никого, и нещо, което искрено го ужаси. Не че бе загубил контрол върху себе си. Контролираше се може би много повече, откогато и да било. Всяко движение, всяко докосване по време на това, което бе останало от техния час и половина, след като бяха свършили да се карат, бе отдаден да ѝ достави удоволствие според нейните мерки, не като физическо упражнение, а като среща на двама души, които изпитват някакви нежни чувства един към друг. Беше владял напълно тялото си и все пак бе загубил напълно контрол върху емоциите си. Всяко движение, всяко докосване бяха изпълнени с любов.

Не знаеше дали някога ще може да легне с жена без тези измерения, които правеха всичко много по-различно. Изведнъж осъзна защо актът се наричаше правене на любов. Не знаеше как ще може да се откаже от нея в края на юли. Ще бъде ли възможно, чудеше се той, да я убеди да остане негова любовница след брака му през лятото? Съмняваше се. Много се съмняваше. Той бе изненадан и дори малко разочарован, че тя бе готова да му даде добродетелта си. Беше сигурен, обаче, че тя нямаше да бъде съгласна да се забърка в извънбрачна връзка.

И така, бъдещето се очертаваше плашещо и празно.

— Доволен ли си от списъка на гостите, Тенби? — Не бе чул кога баба му се бе приближила зад него. Тя сложи ръка на рамото му.

— Да, бабо — кимна той. — Предполагам, че не трябва да питам дали поканите са готови. Разбира се, че си ги приготвила.

— Разбира се — отговори тя. — Нямах нищо против прищевките на Софи?

— За лейди Уингъм ли? — попита той. — Не, разбира се. Защо трябва да имам?

— Просто се надявам, че не си много доволен — каза херцогинята. — Тя е необикновено красива млада жена и има свежест и чар, които са необикновени.

— Да — пак кимна той.

— Забелязах вчера — продължи тя, — че бе впечатлен от нея, Тенби.

— Аз? — засмя се той. — Винаги се впечатлявам от красиви лица, бабо. И половината Лондон е впечатлен точно от това лице. Трябва да си забелязала в парка колко много са ухажорите ѝ.

— Да, скъпи — каза тя. — И понякога това предизвиква мъжката гордост. Ще я считаме за компаньонка на Софи в понеделник вечер, нали?

— Съмнявам се, че леля Софи ще ни остави някакъв шанс, дори и да решим друго — отговори той.

Баба му го потупа по рамото.

— Върни се при огъня — каза тя. — Или тя ще си помисли, че си говорим нещо тайно. Очаквам големи неща от тебе преди края на лятото, Тенби, и наследник до Коледа. Няма да ме разочароваш, знам. Никога не си го правил. Дядо ти те е възпитал добре.

Той взе ръката ѝ от рамото си, когато се изправи и я целуна, преди да я сложи върху своята.

— Надявам се, бабо — каза той, усмихвайки ѝ се, — че жена ми ще бъде достатъчно разумна да ми роди син от първия път, а не той да следва три или четири дъщери.

Тя си изправи.

— Херцогините по наша линия винаги са разбирали задълженията си, Тенби — отсече тя. — Няма нито една от нас в продължение на почти век, която да не е раждала първо син, и то само година след брака. Всичко е в наследствеността. Избери жена от добро потекло и по това време следващата година вместо вечеря ще планираме кръщенето на наследника на Тенби.

— А? — попита лейди Софи, когато се приближиха към нея.

ГЛАВА ДЕСЕТА

С огромно вълнение Хариет слезе от каретата на сър Клайв пред къщата на Сейнт Джеймс скуеър следващия понеделник. В петък, когато пристигна поканата за нея, тя с надежда бе поглеждала към купчината писма за лейди Форбс, но сред тях нямаше плик с подобен цвят. Хариет бе поканена сама на вечеря.

Първата ѝ реакция бе да откаже. Щом той се бе ядосал, че е отишла там на чай, ще побеснее, ако се появише на вечеря, макар и сред другите гости. Но от друга страна, без съмнение херцогът знаеше за вечерята и би трябвало да е запознат със списъка на гостите. Поканата бе от негово и на херцогинята име. Освен това неочакваният ѝ гняв, когато я бе обвинил в неприлично държание, ѝ бе напомнил, че тя все пак е уважавана дама според стандартите на доброто общество. Нямаше никакви, причини да откаже поканата.

Не искаше да отива. По-добре щеше да се чувства, ако не отиде. И все пак нямаше да му позволи да я накара да се чувства по-нисша. Освен това, знаеше защо е била поканена. Събитие като официална вечеря, последвана от парти, бе тежко изпитание за лейди София Дейвънпорт, която много обичаше компаниите, но чиято глухота ѝ пречеше да се забавлява истински. Хариет бе поканена, за да ѝ прави компания. Не се чувстваше обидена от това. Всъщност, беше доволна. Нямаше да се чувства очебийно самотна.

И все пак се вълнуваше, когато слезе от каретата. Първия път, когато видя къщата, бе изпълнена със страхопочитание от размерите и великолепието ѝ. Тогава си бе помислила, че това прилича повече на дворец, отколкото на частен дом. Сега, знаейки, че е негова, трябваше да се пребори с чувството за малоценност, което не би трябвало да изпитва. Но, разбира се, той бе от един друг свят, доста по-различен от нейния.

Бяха се срещнали следобеда и не бяха споменали и дума за вечерята. Не го попита защо е сред поканените. Той не я попита защо е приела поканата. Не искаше да мисли за следобеда. Не сега. Не, и

докато не се върнеше у дома и не останеше сама. Беше доста смуцаващо.

На равни интервали покрай стените на големия коридор стояха лакеи, облечени във великолепни ливреи в синьо и бяло и всичките със снежнобели перуки. Един прислужник, може би икономът или управителят ѝ се поклони дълбоко, щракна с пръсти към най-близкия лакей, който взе наметалото ѝ и я придружи нагоре по стълбището покрай огромни и стари портрети, без съмнение предците Вини, до гостната, където обяви пристигането ѝ с толкова дълбок и висок глас, който трябва да се бе чул и в най-отдалечените ъгли на стаята. Хариет горещо желаеше с нея да бяха Аманда и сър Клайв. Или Годфри.

Херцогинята на Тенби, облечена в царствена морава рокля и с поклащащи се пера, се понесе към нея.

— Скъпа моя лейди Уингъм — посрещна я тя с любезно протегнатата ръка, — колко мило, че сте в състояние да присъствате след толкова кратко предизвестие. Какъв възхитителен нюанс на розовото. — Тя огледа копринената наситено розова рокля, която Хариет обличаше за първи път.

Хариет направи реверанс.

— Ваша светлост — промърмори тя.

Стаята изглеждаше пълна с хора. Но Хариет видя само един човек. Той вървеше към нея и изглеждаше величествено красив в бургундско червено, синьо и бяло.

— Лейди Уингъм — той се поклони и вдигна ръката ѝ до устните си. — Радвам се да ви видя отново, мадам. Надявам се, че сте добре.

— Благодаря ви, ваша светлост. — Тя отново направи реверанс.

Следобеда в каретата, на път за тяхното любовно гнездо, той бе държал ръката ѝ в своята и ѝ бе говорил най-различни неща. За първи път не пътуваха в почти пълно мълчание. Мълчаха по пътя обратно, но това бе друго мълчание и той отново държеше ръката ѝ. Сега я гледаше с учтиво изражение и празни очи.

— Погрижи се лейди Уингъм да получи питие, Тенби — помоли херцогинята. — Сигурна съм, че Софи с нетърпение очаква пристигането ви.

Хариет се усмихна. Значи, не бе сгрешила. Облегна се на ръката на херцога и бе поведена към лейди Софи, която разговаряше с графа и

графинята на Барторп. Те се усмигнаха благодарно за това, че ги прекъсват и се отдалечиха.

— А, скъпа моя лейди Уингъм — избоботи лейди София, показвайки с движение на ръката, че очаква да бъде целуната. — Изглеждате свежа като розова пъпка през юни. И два пъти по-красива. Съгласен ли си, Арчибалд?

— Едва ли бих могъл да го кажа по-добре, лельо — кимна учтиво той. — Ще ви донеса чаша шери, лейди Уингъм.

Хариет се наведе над старата дама и целуна покритата ѝ с руж буза, преди да седне до нея.

— Благодаря ви, мадам — изрече тя тихо, стараейки се да произнася думите ясно, за да може лейди София да вижда устните ѝ. — Това е цветът, който Годфри много харесваше.

— Всички тук тази вечер шепнат — изръмжа лейди София раздражено. — Недвусмислено заявих на Сади и Арчибалд, че няма да присъствам на вечерята, ако до мен не е скъпото ми момиче, за да ми прави компания. Ще ми кажеш всички клюки, които чуеш на масата. И ще ми разкажеш всичко, което си правила през тази седмица и колко разбити сърца си оставила след себе си. Толкова се радвам да видя хубавото ти усмихнато личице, скъпа моя.

— Четиринадесет — каза смеейки се Хариет. — Четиринадесет разбити сърца, ако не се брои Уелският принц.

Старата дама избухна в смях, привличайки към себе си вниманието на доста от гостите. Херцогът на Тенби подаде чаша на Хариет.

— Тази шега трябва да е много добра, за да не бъде споделена.

— Моята млада любимка е спечелила сърцата на петнадесет млади контета, сред които и това на Принца — изрева лейди София. — Аа, само да бях петдесет или шестдесет години по-млада, дете! Щяхме да направим отбор, какъвто обществото не е виждало.

Бузите на Хариет станаха алени. Не вдигна поглед, за да види изражението на херцога — или на когото и да било друг.

— В такъв случай човек трябва да внимава — каза той тихо, — да стои надалеч от лейди Уингъм, освен ако не иска да остане с разбито сърце.

— Аа? — попита лейди София. — Какво каза той, скъпа?

Хариет, все още чувствайки се неудобно, повтори думите му колкото може по-тихо и старата дама отново се засмя.

Хариет бързо разбра каква бе целта на вечерята. Херцогът се поклони пред графинята на Барторп, майката на лейди Филис, когато съобщиха, че вечерята е сервирана и я поведе към трапезарията. Той я настани вдясно от себе си начело на масата. Пристигането на херцогинята в града очевидно придвижи ухажването в друга фаза, правейки го почти официално. Или, може би, напълно официално. Може би годежът ще бъде обявен след вечерята. Стомахът на Хариет се сви само при мисълта за това. Но не! Той щеше да поведе самата лейди Филис, ако нещата бяха толкова напреднали.

Хариет размени няколко думи с виконт Тревър, който седеше от дясната ѝ страна, макар че вниманието ѝ по време на вечерята бе отделено за лейди София. Беше доволна от необходимостта да говори почти безспирно.

Това отвличаше мислите ѝ от странната ситуация. Вечеряше с херцога и херцогинята на Тенби. На масата имаше двадесет и четири души. Тя бе с най-нисък ранг от всички тях, обикновена баронеса.

Опита се да не поглежда и да не мисли за херцога на Тенби в началото на масата. Тази вечер ѝ бе трудно, дори и в мислите си, да го нарича с друго име. Беше ѝ трудно да осъзнае, че този мъж е нейният любовник.

Любовник. Стомахът на Хариет се сви отново. Започваше да мисли за него като за свой любовник, макар че той, разбира се, не беше такъв. Херцогът бе взел насериозно нейните обвинения по време на скандала миналата седмица. Днес, след като разговаря с нея в каретата през целия път, той мълча в спалнята. Целуваше я дълго и бавно, и нежно, а след това я бе любил също така дълго и бавно. Беше предателски лесно да започне да използва тази дума, за да назове това, което ставаше помежду им. Изглеждаше така, сякаш той правеше любов с нея. Умът ѝ разбираше разликата, но сърцето...

Тя бе затворила очите си и се бе отдала на фантазии. Той се бе изправил на лакти, за да не я притиска с тежестта си, докато се движеше ритмично. Когато отвори очи, тя видя, че и неговите очи бяха затворени. Сякаш и той като нея не искаше повече да вижда реалността. Когато свършиха, той я прегърна силно, покри я със завивките и тя се унесе. Когато по-късно се събуди, ръката му нежно

масажираше главата ѝ, което значеше, че и той е буден. Но той не я облада отново, а лежа мълчаливо до нея, докато стана време да тръгват. Странно защо, това ѝ заприлича на любов. Много повече, отколкото ако я бе любил отново.

О, толкова много ѝ заприлича на любов! Прибра се у дома смутена. Губеше връзка с действителността. Позволяваше на бляновете си да станат твърде истински. Блянове и реалност никога не трябва да се смесват. Истината бе, че те имаха сексуална връзка и че определено се харесваха. Това бе всичко. Следващия път трябваше да държи очите си отворени.

Знаеше, че бе направила най-голямата грешка в живота си, когато се бе съгласила да стане негова любовница. Тогава си бе казала, че е по-добре да го има за кратко, отколкото въобще да го няма. Дори се бе убеждавала, че след като го е притежавала няколко пъти, ще бъде задоволена и ще е в състояние да се върне у дома и да го забрави. Колко глупава и наивна е била! Не се бе осмелила да размисли за силата на сърдечната болка, пред която щеше да се изправи, когато всичко свърши. Аманда бе права, разбира се. Но сега бе твърде късно да извлече полза от добър съвет или от новопридобития си опит.

Херцогинята на Тенби даде знак на дамите да се изправят и да я последват в гостната. Маркизата на Кингсли от едната страна и Хариет от другата помогнаха на лейди София да стане.

Беше имал малък спор с баба си, след като се върна от срещата си с Хариет следобед. Не че някой наистина си позволяваше да спори с херцогинята, разбира се. Можеше да се надява само да преговаря с нея. Тя бе поискала той да поведе лейди Филис към трапезарията. И бе решила да има танци в гостната след вечеря. Дори през деня се бе заела със задачата да наеме пианист, цигулар и челист, които да свирят. Херцогът трябваше да покани лейди Филис за първия танц — старомоден менует.

Той разбираше много добре какво цели баба му, макар още да не бе срещала лейди Филис. Искаше да върже ръцете му, да не му позволи да се откаже от обещанието си да се ожени през лятото. Опитваше се да ускори нещата, да го накара да обърне такава

внимание на момичето, че да се чувства задължен да ѝ направи предложение доста преди края на сезона.

Той се съгласи с неохота да танцува с лейди Филис. Но нямаше да я поведе към трапезарията. Това бе твърде очебийна чест за младо неомъжено момиче, което той дори не ухажваше официално. Остана непреклонен, въпреки твърдия поглед и стиснатата челюст на баба си.

— Ти още не си я виждала, бабо — изрече той раздражено. — Откъде си сигурна, че ще искаш да поощриш ухажването?

— Наистина няма значение какво ще видят очите ми, Тенби — заяви тя. — И какво виждат твоите, щом става дума за това. Тя е дъщеря на Барторп и е подходяща за твоя съпруга. И, което е по-важно, ще бъде достойна майка на твоя наследник.

Той въздъхна.

— Ще водя графинята за вечеря — предложи той накрая. — Това задоволява ли те?

— Ще бъде по-уместно, Тенби — съгласи се тя след кратък размисъл, — след като момичето още не ми е представено. Твоето предложение е по-добро. Много добре.

Твърде малка победа. Всички, дори слугите му, щяха да бъдат наясно за целта на вечерята и неофициалните танци след нея. Нямаше нужда да се обявява ухажване. Човек само трябва да се поклони на подходящо място и приказките започват. Веднага щом поведе лейди Барторп за вечеря и открие танците с лейди Филис, всички мостове щяха да бъдат бързо изгорени. Опита се да си представи как ще прекара живота си с момичето. Опита се да си я представи в леглото. Но тези мисли само развалиха настроението му. Понякога му се искаше да бе роден по-обикновен човек. Какъв разкош е да можеш сам да избираш годеницата си или въобще да не избираш.

Това, с което не трябваше да се съгласява, бе присъствието на Хариет. Не би могъл да го направи лесно, разбира се, от уважение към леля си, но трябваше да бъде по-твърд. Поне баба му щеше да бъде спокойна. Откри, че не може да се съсредоточи върху нищо и никой друг, освен върху Хариет, която седеше и се смееше весело до леля му и ядеше много малко, тъй като почти през цялото време приказваше. Изглеждаше изумително красива. Искаше му се да не бе обличала точно тази рокля. Как можеше да свали очи от нея? Но Хариет щеше да изглежда красива и в стар чувал.

Той се отпусна малко, когато дамите напуснаха трапезарията, но знаеше, че това няма да е задълго. Трябваше да се върнат в гостната преди дамите да се почувстват пренебрегнати. По-малко от половин час след напускането на дамите, херцогът се изправи от масата.

Той танцува с лейди Филис, лейди Лейла и херцогинята на Крейл. Лейди Филис бе мълчалива, лейди Лейла се смееше, а херцогинята приказваше неспирно. Знаеше, че баба му преценява вечерята като успешна. Хариет танцува веднъж, със Сотби, братът на Барторп, който ѝ бе хвърлил око и бе един от постоянните ѝ ухажори. Тревърс бе седял до нея за известно време и след това се бе оттеглил, без съмнение, защото трябваше да повтаря по два пъти всичко, което казваше заради лейди Софи. Херцогът мислено се усмихна. Добрата стара леля Софи. Той се пребори с желанието да се изсмее на глас и да изуми херцогинята на Крейл, когато си спомни малката шега на Хариет преди вечеря и притеснението, което тя изпита, когато шегата ѝ стана публично достойние. Неговата малка срамежливка.

Между два танца той се приближи до леля си. Знаеше, че баба му е наясно, че Хариет му харесва и ще го наблюдава като орлица. Но в края на краищата Хариет бе негова гостенка. И бе учтиво да отдели известно време на леля си. Повечето от другите гости старателно я избягваха. Не че тя забелязваше това. Беше луда по Хариет. Сякаш ѝ бе внучка.

— А, ето те и теб, скъпи Арчибалд — избоботи тя, повдигайки обсипания си със скъпоценни камъни лорнет, който използваше при особени случаи. — Танцуваш горе-долу прилично, момчето ми.

— Прилично? — Той си играеше с шнура на монокъла си. — Трябва ли да ти благодаря, лельо Софи, или да те изгледам надменно през монокъла?

Тя избуча.

— На мен тези не ми минават, момче — отговори тя. — Аз съм усъвършенствала изкуството с тази малка скъпоценна играчка много преди да си роден. — Тя го потупа с лорнета по ръкава.

Хариет си играеше с ветрилото си, разтваряйки го, при което се откриваше букет от свежи розови пъпки, и затваряйки го отново. Херцогът не осъзнаваше, че я наблюдава, докато леля му не проговори.

— Трябва да танцуваш с нея, Арчибалд — обяви тя. — Без съмнение тя е най-красивото младо момиче тук и привлича всички

погледи. Включително и твоя, скъпо, момче. Танцувай, мила! Не трябва да седиш залепена до една стара жена, когато има танци и още сърца за разбиване.

Пръстите на Хариет побеляха върху дръжката на ветрилото, когато го затвори. Но погледна нагоре с усмивка.

— Не мога и да си представя някой друг, с когото да ми е толкова добре колкото с вас, мадам — каза тя, протягайки ръка и слагайки я върху гърба на изкривената ръка на леля му. — Вие ми напомняте за дома и за... Годфри.

Баба му сигурно щеше да поиска главата му върху поднос. Херцогът се поклони и протегна ръка.

— Мадам? — каза той. — Мисля, че следва валс. Ще ми окажете ли честта? — Между него и баба му имаше уговорка да танцува първия валс с лейди Филис — макар той да мислеше, че ще е проява на лош вкус да танцува два пъти с нея.

Очите на Хариет пропътуваха по дрехата му, шията, спряха се върху брадичката му и най-сетне срещнаха неговите. Тези откровени, красиви, зелени очи, в които той нарочно избягваше да гледа, докато я любеше следобеда. Тя се изчерви почти колкото роклята си.

— Благодаря ви, ваша светлост — отговори и сложи ръка в неговата. Същата малка нежна ръка, която той бе държал в своята на отиване и връщане от любовното им гнездо.

Леля му кимна триумфално. Баба му едновременно се усмихваше и изглеждаше със стиснати устни. Щеше да му се наложи да изтърпи конското евангелие преди лягане тази вечер, би могъл да се обзаложи за това. Брус му се ухили и намигна. Тревърс и Сотби го гледаха завистливо, както и маркиз Йърбъроу, което бе доста интересно. Той бе достатъчно възрастен, за да й бъде баща и бе един от най-известните лондонски развратници. Лейди Филис бе поканена за валса от херцога на Крейл. А той самият щеше да танцува с най-красивата и нежна дама в залата — леля му имаше право.

Очите на Хариет бяха вторачени в диамантената игла на връзката му, когато сложи ръка върху рамото му.

— Питам се — каза той тихо — дали ще има някои тромави волове, от които да те предпазя тази вечер. — Тя го погледна бързо и се усмихна. Колко отдавна му се струваше балът в лейди Авинглей, когато танцува валс с нея. И нищо от очарованието да я срещне отново

не бе изчезнало. Това бе обезпокоително, след като от две седмици тя бе негова любовница и бе разкрил всичките ѝ тайни. Освен една — какво го привлича в нея толкова и го кара да я желае все повече и повече, въпреки че тя не използваше никоя от обичайните женски хитрини? Защо я обича и защо не бе обичал никоя друга преди или след нея?

Той се усмихна и се огледа наоколо, спомняйки се, че е домакин на собствения си прием. Танцуваха шест двойки. Брус танцуваше с лейди Лейла и понасяше кикотенето ѝ с учтива усмивка. Брус трябваше да внимава, защото той самият можеше да попадне в капан. Крейл, баща му, нямаше дълго да бъде снизходителен към ергенството му.

— Ти правиш вечерта много приятна за леля ми — ѝ прошепна той. — Тя не понася с търпение глухотата си.

— Трябва да е голямо нещастие — отвърна Хариет. — Отчасти защото прави другите хора нетърпеливи. Винаги си напомням, че един ден и аз може да съм стара и донякъде недъгава. Надявам се, някой да бъде внимателен с мен, когато това стане.

Как може някой да не бъде внимателен с Хариет?

— Човек някак си не може да мисли за леля Софи като за недъгава — усмихна се той. — Тя е самият дявол.

Тя го погледна сепнато и също се усмихна.

— Съжалявам — каза. — Ти не искаше да танцуваш с мен. И да ме каниш тук. Лейди София има дарбата да постига своето.

— Точно обратното — възрази той, съвсем уверен, че червенината скоро ще залее бузите ѝ. — Много исках да танцувам с теб, Хариет. И да те покания тук. Понякога — всъщност повечето време — много обичам стария дявол.

Тя се изчерви и той се усмихна. И напълно забрави двадесет и двамата си гости и всичко наоколо. И особено присъствието на баба си, която знаеше, че той харесва Хариет. Танцуваше и очите и сетивата му се наслаждаваха на партньорката му и се чувстваше абсолютно щастлив. Днес тя се бе любила мълчаливо и със затворени очи. И с отстъпчиво и страстно тяло. Бе намерил най-добрия начин да ѝ доставя удоволствие. Тя харесваше бавната, почти ленива любов повече отколкото енергичното представление, както бе описала по-раншните им срещи. Обичаше да заспива в прегръдките му след това.

И го бе научила също да се наслаждава на тези неща, нежността на споделената физическа страст и нейните последици, повече отколкото на яростта на самото любене.

Неопитна, каквато беше, тя го бе научила на едно друго измерение на любовта, което едновременно го омайваше и късаше сърцето му. Срещата и съединяването на телата им в акта можеше да бъде и най-пълния, най-завършения израз на любов, тяхното най-пълно себеотдаване. Понякога се питаше — питаше се и сега — дали го обича. Понякога си мислеше, че е така. Със сигурност Хариет нямаше да му се отдаде заради физическото удоволствие. Не можеше да ѝ разкрие своята любов. Не можеше да ѝ предложи нищо повече от това, което вече ѝ даваше — тялото си.

Страхуваше се от приближаването на лятото повече, отколкото се бе страхувал, от каквото и да е през живота си.

— Хариет! — Не разбра, че е произнесъл неволно името ѝ на глас, докато тя не вдигна очи към него. Но той нямаше какво повече да каже, освен да изповяда любовта си. Тя се взря в очите му в продължение на цяла вечност — всъщност само за няколко секунди — преди да се вторачи отново в диамантената игла на връзката му.

Искаше му се да я отведе някъде, където може да я целуне. Това го върна обратно към всичко, което го заобикаляше. Почувства се така, сякаш се завръщаше в стаята след дълго отсъствие. И може би наистина бе отсъствал. Валсът беше към края си. Той сложи ръката на Хариет върху ръкава си и я върна на празния стол до леля си. Поклони се и ѝ благодари. Какво бе това в Хариет, чудеше се той, което ѝ позволяваше да изглежда сладка и чиста, дори след като бе споделяла неговото любовно гнездо няколко пъти?

— Вие бяхте най-красивата двойка, която съм виждала от много време — обяви леля му смущаващо високо. — Танцуваш толкова добре, скъпа! Помня това още от Бат, където Уингъм те водеше на събирания и всички джентълмени се тълпяха, за да танцуват с теб. Но никой не бе толкова хубав, колкото Арчибалд, а?

Хариет тихо говореше нещо, когато херцогът се поклони и се отдалечи. Той трепна вътрешно, когато забеляза, че баба му и още някои от гостите му бяха чули забележката на леля му. Следващият танц също щеше да бъде валс — очевидно това бе дело на баба му. Той прекоси стаята, за да покани лейди Филис.

След като танцува с маркиза на Йърбъроу, Хариет се оттегли в дамската стая. Все още се чувстваше развълнувана от валса с херцога на Тенби. Докато танцуваха, тя имаше смущаващото усещане, че са център на внимание, точно както беше и на бала на лейди Авинглей.

Тъкмо щеше да излиза от стаята пет минути по-късно, когато вратата се отвори и лейди Филис Рийдър влезе. Хариет ѝ се усмихна, когато се разминаха. Но момичето я спря.

— Има ли прислужнички тук? — попита тя. — О, скъпа! Подгъвът ми се скъса. Ще бъдете ли така добра да го забодете с карфица, лейди Уингъм? Благодаря на Бога, че има чиния с карфици до мивката.

Хариет се отпусна на колене с карфиците до себе си и започна да поправя роклята, след като убеди лейди Филис, че повредата не е голяма.

— О — изрече момичето с въздишка след няколко мига мълчание. — Толкова ви завиждам, лейди Уингъм! Сигурно е прекрасно да си вдовица и да се забавляваш по време на сезона. Освен ако не сте била влюбена в съпруга си, разбира се — добави тя бързо.

— Бях — каза Хариет. Но се усмихна, за да покаже, че не се е обидила. — Вие не се ли забавлявате през сезона?

Момичето направи гримаса.

— Готово ли е? О, благодаря ви. Мислех, че е толкова скъсана, че ще трябва да стоя в ъгъла до края на танците. Страхотно се забавлявах през последните два сезона. Но тази година татко ми даде ясно да разбере, че трябва да бъда сериозна. И за късмет, Тенби реши точно тази година да си търси годеница.

На Хариет ѝ се прииска да бе избягала навреме.

— Не харесвате ли херцога на Тенби? — попита тя неохотно.

Момичето вдигна рамене.

— Той е доста красив — каза тя. — С изключение на тези студени, бледи очи. Карат ме да са разтрепервам, трябва да си призная. Просто мразя да ме гледат така, сякаш ще ме възпитават. Дразни ли ви моята словоохотливост? Това, което ви казвам, е истина. Мислите ли, че той въобще се интересува от мен?

— Не съм запозната с чувствата на негова светлост — каза Хариет. — Не можете ли просто да го обезсърчите?

— Пфу — възкликна момичето. — Татко ще се отрече от мен, а мама ще ми натяква това до Коледа. Мечтая да се омъжа по любов, това е — от две години. Глупаво е да си дъщеря на граф, нали?

— Не — каза Хариет. — Не е глупаво.

— Вие по любов ли се омъжихте? — въздъхна момичето. — Но съм чувала, че лорд Уингъм бил старец. Няма значение. Желая вие да бъдете графска дъщеря. Желая вие да можете да се омъжите за Тенби.

— Аз? — попита я Хариет изумена.

— Той ви обожаваше — каза лейди Филис. — Целият свят знае. И това не е чудно. Всички джентълмени ви обожават. Вие сте толкова красива. Щях да ви завиждам, ако няхах свои собствени обожатели. Но всички те се разбягаха, когато стана ясно, че ще бъда съпруга на Тенби. Дори няма да мога да си намеря любовници след сватбата. Пак ли ви шокирах? Залагам годишните си джобни пари, че Тенби няма да позволи това, въпреки че той несъмнено ще има три или четири любовници на разположение по всяко време.

— Готово — каза Хариет весело. — Няма да се наложи да стоите в ъгъла. Трябва да се връщам при лейди София.

Момичето отново направи гримаса.

— Като си представя, че това нещо ще ми бъде леля през останалия ми живот — избъбри тя.

Хариет се усмихна сковано и излезе от стаята.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Херцогинята на Тенби не очакваше денят да бъде хубав. Беше без настроение, когато се присъедини към внука си на масата за закуска и ѝ стана съвсем неприятно, когато той я остави там. Каза ѝ студено, че ще изпълни задълженията си на домакин по време на вечеря към нея и София и излезе горделиво. Тя не знаеше нито къде отива, нито какво ще прави през останалата част от деня.

Херцогинята не бе свикнала да спори. Повечето хора се подчиняваха пред силата на нейната воля. Тя бе властвала над своя съпруг, въпреки строгостта му с неговите подчинени, бе господствала над своя спокоен, добродушен син. Внукът ѝ беше нещо различно. Той бе възпитаван добре и строго, поне до единадесет години, и винаги бе изпълнително момче, трябва да му се отдаде дължимото. Но бе упорит. Обичаше сам да избира време и начин, за да изпълни задълженията си. Също така бе чаровник и си играеше безмилостно с обичта ѝ към него — тя го обичаше много повече, отколкото бе обичала, който и да е мъж в живота си. Той винаги е бил в състояние да избегне неприятните противопоставяния с нея. До тази сутрин. Снощи тя не бе казала нито дума, преди всички гости да си тръгнат.

— Не считам това за прилично или учтиво от твоя страна, Тенби — започна тя тази сутрин, когато влезе в столовата и той скочи на крака, за да я поздрави — да се появиш вкъщи с кални ботуши.

— Кални...? — Той погледна намръщено ботушите си за езда, на единия от които имаше малко петно от кал или прах. — Моля да ме извиниш, бабо. Бях на езда. Обикновено не ставаш толкова рано. Желаш ли да отида и да се преоблека?

Тя се раздразни още повече, най-вече на себе си, че се оплаква от нещо толкова незначително.

— Седни — разпореди тя царствено, но разбира се, го изчака да заобиколи масата и да я настани първо нея. Наклони глава, за да може той да я целуне по бузата.

— Утринта е приятна — потърси тема за разговор той. — Мъглива и малко студена. Но ободряваща. Вярвам, че си спала добре.

— Толкова добре, колкото може да се очаква — смръщи се тя. — Освободи слугите, ако обичаш, Тенби.

Той го направи и след това ѝ се усмихна обаятелно. Както винаги правеше като момче, когато се опитваше да избегне някоя кавга. Понякога това минаваше пред нея, но никога пред дядо му. Беше красиво момче. Това не можеше да се отрече.

— Доволна ли си от вечерята? — попита той. — Мисля, че мина доста добре.

— Тя е приятно момиче — започна херцогинята, — и добре възпитана. Не че красотата има нещо общо с въпроса, но осмелявам се да кажа, че е по-добре да имаш красива жена, отколкото грозна, Тенби. Ще ти нареди красиви деца.

— Доста е хубавичка — съгласи се той, отпивайки от кафето си.

— Бях крайно разочарована, когато реши да нарушиш обещанието си и поведе друга жена в първия валс — продължи тя.

Усмивката му можеше да се нарече и хилене. Херцогинята изправи и без това изправения си гръб. Не ѝ харесваше лекомисленото му изражение.

— Трябва да знаеш, бабо — каза той, — че леля Софи не ми остави никакъв избор.

— Трябваше да ѝ обясниш, че валсът е вече обещан на твоята избраница.

— Но не беше така — възрази той. — И не вярвам, че лейди Филис трябва да бъде наричана така, бабо.

— Значи ти съзнателно си нарушил обещанието, което ми даде! — възкликна тя. — И опозори момичето, когато цялото общество всеки ден очаква обявяването на годежа ви.

— Ако обществото очаква нещо подобно — смръщи вежди той, — значи има страхотно въображение, бабо. Ние просто се срещнахме съвсем официално няколко пъти.

— Когато си херцог на Тенби — отговори тя, — а тя е лейди Филис Рийдър, дъщеря на Барторп, няколко официални срещи означават много нещо.

Той отпи от кафето си. Тя видя как една вена запулсира на слепоочието му. Но той благоразумно избра да не спори с нея.

— И трябва да протестирам срещу тази вулгарна проява, която аз и другите ти гости трябваше да наблюдаваме по време на първия валс — не спираше тя.

— Аа? — Той сложи чашата си не съвсем леко върху чинийката. — Чудех се кога ще заговорим за това. Лейди Уингъм бе моя гостенка, бабо. Бях принуден да танцувам с нея, освен ако не исках да бъда крайно груб с нея и леля Софи. Танцувах с нея веднъж. Танцувах по веднъж почти с всяка дама снощи. Танцувах два пъти с лейди Филис.

— Не е въпроса в танца — срязва го херцогинята много раздражена, — а в начина, по който го направи, Тенби.

— Какво имаш предвид? — Той изглеждаше толкова ядосан, колкото тя се чувстваше. Не й харесваше неочаквано резкият му тон. Дядо му щеше да знае как да се справи с подобен тон.

— Беше крайно вулгарно, Тенби — погледна го строго тя. — Мога да опиша начина, по който я гледаше по време на танца, само като че ли я поглъщаше с очи.

Бузите му леко се зачервиха.

— Тя е красива жена, мадам — промълви той. — Може би не сте забелязала начина, по който Тревърс и Сотби я гледаха. Йърбъроу също. Мъжете ценят красотата. Със сигурност няма нищо вулгарно в това.

— Има, когато го правиш толкова явно в присъствието на близките си и пред момичето, което си избрал за съпруга и пред родителите му — прекъсна го тя. — Лейди Уингъм бе тук снощи само поради твоето благоволение. Тя бе поканена специално като компаньонка на Софи.

— Тя бе мой гост — възрази й той грубо. — И няма задължения като компаньонка, бабо. Тя е вдовица на барон. И дама по рождение.

— Дете на провинциален свещеник, доколкото помня — изгледа го с насмешка тя. — И няколко години е работила като платена компаньонка.

— О — възкликна той. — Ти си правила проучвания.

— Разбрах от Софи. Софи я познава добре. Тя щяла да наеме момичето, но то успяло навреме да впримчи богат съпруг, за да избегне тази съдба. Не обвинявам момичето. Всеки има право да се грижи за интересите си. Но тя не трябва да поглежда толкова нависоко, към херцог. Във всеки случай, не и към един Тенби.

Тя видя как челюстта му се сви.

— Не вярвам, че се домогва до ръката ми — изрече бавно той. — Не вярвам, че е впримчила лорда в мрежите си, бабо. Сигурен съм, че е обичала Уингъм и е била добра с него.

— Допускам, че може и да е била искрена. И вярвам, че е добродетелна жена. Ако не можеш да мислиш за себе си, Тенби, и за това какво дължиш на майка си, на мен и на положението си, тогава може би трябва да помислиш за нейната репутация. Как мислиш ще интерпретира обществото погледите, с които я удостояваше снощи?

— Не зная, бабо — сви рамене той. — Може би ще бъдеш така добра да ми кажеш?

Тя го погледна строго.

— Не ми харесва тонът ти, Тенби — сръза го тя. — Обществото е съвсем наясно с факта, че не можеш да предложиш брак на лейди Уингъм. Тя не е младо момиче. Вдовица е. Тогава ще бъде прието, че твоите отношения с нея са от малко по-друг сорт.

— Ще срещна всеки мъж, който се осмели да каже подобно нещо гласно — каза той.

— За да защитиш честта на дамата? — попита тя. — Няма ли да я защитиш по-добре, ако не я излагаш на опасност, Тенби? За нейно добро, ако не искаш да мислиш за себе си. Няма да те разсейвам точно когато трябва да вземеш едно от най-важните решения, които твоето положение някога ще изисква да вземеш.

— Но лейди Уингъм ме разсейва — възкликна херцогът, изправяйки се. — Нещата са по-сложни... — Ядосано захвърли кърпата си, така че тя падна на пода. Напусна стаята, след най-ледения поклон, който можеше да направи, и уверението, че ще има честта да се присъедини към баба си и леля си за вечеря.

Херцогинята на Тенби бе доста по-обезпокоена, отколкото беше, когато влезе в трапезарията. Тогава тя бе почти ядосана. Сега бе и малко уплашена. Защото може би за първи път разбра, че внукът ѝ е възрастен мъж, решителен и волеви. Разбра, че като личност той е доста различен от нея и склонен да не ѝ се подчинява и, което е по-важно, да не се подчинява на задълженията си. Тя бе изпълнявала безупречно задълженията си от деня, в който затвори душата си за мъжа, когото беше обичала, и се омъжи за херцога на Тенби, подчинявайки се на волята на баща си. Положението бе по-лошо,

отколкото бе мислила. Нейният внук не бе увлечен по лейди Уингъм. Той бе влюбен в нея.

Херцогът на Тенби не бе в по-добро настроение, когато пристигна вкъщи късно следобед като имаше време само да се преоблече за вечеря. Той бе ходил в Уайтс и Тетърсълз и следобед на хиподрума с лорд Брус. Носил бе навсякъде със себе си гнева, който само се бе засилил от това, че баба му може би имаше право. Ако наистина бе показал обожанието си към Хариет снощи, значи я бе поставил под угрозата да стане обект на клюки.

— Брус, приятелю — помоли той уморено по време на надбягванията, наблюдавайки през монокъла си две дами със съмнителна добродетелност, които бяха напуснати за момент от своите придружители заради конете. — Би ли казал, че по някакъв начин съм бил недискретен миналата вечер?

— Най-красивия кон, който съм виждал — каза лорд Брус, като очите му на ценител се движеха по коня — фаворит на идващото надбягване. — Миналата вечер? Имаш предвид това, че танцува два пъти с детето? Много недискретно, Арч, момко. Бих казал, че си обречен. Звукът на годежните камбани вече ме оглушава. Добре е, че не си избрал лейди Лейла. Непрекъснато се киска така, че човек се чуди как диша.

— А? — попита херцогът. — Да, красив е. Благодаря ти, Брус. Но мога да се обзаложа, че куца и с четирите си крака. И ще се обзаложа. Да си забелязал нещо друго снощи?

— Откраднал си целувка зад палмата? — попита лорд Брус. — Не, не бе очевидно, стари приятелю.

Ах! Значи баба му бе видяла само това, което бе искала да види. Не бе явно за никой друг.

— Ако бях на твое място, Арч — продължи лорд Брус, — бих запазил някой от погледите, които хвърляше към малката лейди Уингъм за спалнята. Добра ли е там, между другото?

— Какви погледи? — повдигна херцогът отново монокъла към окото си, за да разгледа по-добре преминаващите коне. Вътрешно, обаче, замръзна.

Лорд Брус се изхили.

— Очи, които я поглъщаха, разсъбличаха и поставяха на леглото и се качваха отгоре ѝ — поясни той. — Накара ме да посегна да разхлабя вратовръзката си. Добра ли е в леглото? Ако не, има още едно ново момиче при Анет. Много добро. — Той направи кръг с палеца и показалеца и разпери останалите пръсти на ръката си.

Очи, които я поглъщаха. Точно каквото бе казала и баба му. Очевидно е бил много недискретен.

— Брус — каза той тихо, продължавайки лениво да наблюдава през монокъла си, — когато говориш за лейди Уингъм, стари приятелю, трябва да го правиш с уважение и подходящ език. Освен ако не си готов да кажеш имената на секундантите си.

Лорд Брус отметна глава назад и се разсмя високо.

— Да кажа имената на секундантите си? — повтори той весело. — Арч, Арч! Ти си затънал до уши с жената. Никога не бих си го помислил за теб. Тя трябва наистина да е много добра. — Но той вдигна бързо ръка с длан нагоре. — Моите извинения. Искам да кажа, че се възхищавам от вкуса ти, стари приятелю. Йърбъроу почти се задъхваше по нея снощи. Забеляза ли?

Най-накрая надбягването щеше да започне. Херцогът наведе монокъла си.

— Да — кимна той. — Може би трябва да разменя няколко думи с него, ако интересът му се развива по обичайния за него начин. Лейди Уингъм не е подходяща за желанията на Йърбъроу.

Лорд Брус се изхили и след това подсвирна.

— Ако той има четири куци крака, Арчи, момчето ми — каза той, — ще си изям шапката.

— Добър апетит — пожела сухо херцогът, когато надбягването започна.

Когато пристигна вкъщи доста по-късно, той все още бе ядосан, но повече на себе си, отколкото на баба си. Бе непростима грешка от негова страна да изложи Хариет на възможни клюки и приказки заради непредпазливия начин, по който изглежда я бе гледал, докато танцуваше с нея предната вечер. Погледи, които очевидно трябваше да запази за тяхната спалня. Не искаше да я компрометира пред обществото. Но имаше опасност да направи точно това.

Поне баба му бе в по-добро настроение, отбеляза той, когато влезе по-късно в дневната. Тя и леля му бяха готови за вечеря.

Херцогинята му се усмихна любезно.

— А, точен си, Тенби — сви устни тя. — Знаеш колко мразя късните вечери.

Добре го знаеше. Поклони се над протегнатата ѝ ръка и след това над ръката на леля си.

— Ти си красиво момче, скъпи Арчибалд — започна лейди София високо. — Изглеждаш доста очарователен в бледосиньо. Като леден принц.

Той ѝ се ухили и намигна. Завърналото се добро настроение на баба му беше обяснено веднага щом седнаха на масата и започнаха да се хранят.

— Барторп и графинята се отбиха следобед — осведоми тя. — Много учтиво от тяхна страна, Тенби.

— Да, наистина — кимна той, наведен над супата си, като се чудеше какво ли им е приказвала баба му в негово отсъствие.

— Донесоха покана — продължи тя, усмихвайки му се почти благосклонно.

— О — възкликна той и я изчака да повтори това, което току-що бе казала на леля му. Трябва да е бал, помисли си. Трябва да е нещо повече от вечеря, щом бе докарало това изражение на лицето на херцогинята. По дяволите! И от него да се очаква да води лейди Филис за първия танц пред очите на цялото общество! Добре, примири се той, неизбежното не може да се отлага повече. Не и когато баба му се захване за работа в негова полза.

— Поканени сме да прекараме няколко дни в провинцията, в Барторп хол — продължи херцогинята, — заедно с няколко други отбрани гости. От петък до вторник. Това ще бъде прекрасна възможност да определиш интереса си към лейди Филис, Тенби, и дори може би да направиш предложение. Няма смисъл нещата да се отлагат повече, нали? Барторп ясно даде да се разбере това.

Херцогът тихо остави лъжицата си.

— Предполагам, че си приела поканата от мое име, бабо? — Първата му мисъл бе, че няма да бъде в града в понеделник. Нямахше да се види цяла седмица с Хариет. И ако годежът бъде обявен официално в резултат на неговото посещение в Барторп хол, може би тя нямахше да иска да продължи игричката им дори до края на юли. Страхуваше се, че Хариет ще бъде много стриктна в тези неща.

— А? — попита лейди София. — Какво беше това, Арчибалд? Мънкаш, скъпи!

Той повтори въпроса си.

— Разбира се, че приех — каза херцогинята със следа от раздражение в гласа. — Времето е малко, но съм сигурна, че нямаш такива ангажименти, които да не можеш учтиво да отложиш, Тенби. Всеки би те разбрал. Нещата се развиват много добре.

— Да — кимна той. — Изглежда ще трябва да поговоря с графа по време на визитата.

— Най-сетне — възкликна баба му тържествуващо. — Бях започнала да мисля, че никога няма да се престрашиш, Тенби.

— Това момиче ще се окаже трудна задача, ако ме питате мен — пак се намеси лейди София. — Не мога да допусна, че от две години никой не я е пожелал. Изглежда е упорито малко момиче.

— Надявам се, че знае задълженията си — додаде строго херцогинята.

— Аз ще бъда с моята малка любимка — обяви лейди София. — Тя ще се позабавлява няколко дена в провинцията.

Херцогинята я погледна невярващо.

— Моля, Софи?

— А? — Понякога херцогът мислеше, че леля му не бе чак толкова глуха, на колкото се правеше. — О, това бе решено, когато ти беше в градината да показваш на графинята розовите храсти, Сади. Барторп настояваше да говори шепнешком и стана морав, когато трябваше да повтаря всичко, което е казал. Понякога и по два пъти. — Тя избуча. — Казах му, че мога да чувам ясно само моята малка лейди Уингъм.

Херцогът сигурно щеше да се развесели, ако не се бе почувствал ужасен от това, което той знаеше, че приближава. Баба му изглежда също знаеше, разбра той, като видя напрегнатото ѝ изражение.

— Какво говориш, Софи? — повтори тя. — Какво си принудила Барторп да направи?

— Принудила, Сади? — Изражението на невинност с широко разтворени очи въобще не подходеше на леля му. — Барторп е джентълмен, трябва да му го призная, макар и да шепне. Той бе много вежлив. Обеща да покани детето в провинцията за мое голямо успокоение.

— Тя определено ще се чувства не на място — каза студено херцогинята.

Лейди София избра да бъде глуха и се наведе над ростбифа си. Баба му отново бе сменила настроението си, забеляза от един бърз поглед към нея херцогът. Определено изглеждаше мрачна. А той? Част от него се радваше. Все пак нямаше да бъде напълно лишен от нея. Друга част от него се свиваше. Изглежда, че и баба му, и Барторп очакваха някаква негова декларация през тези няколко дни и той не виждаше как може да избегне това. Или дали бе желателно да бъде избягвано. И Хариет ще бъде там. Може би ще присъства на обявяването на годежа му.

Той си спомни, че само преди няколко седмици бе подготвен да захвърли всякаква предпазливост и да предложи на Хариет брак. Сега изглеждаше много далече от такъв жест на свобода и съпротива. Бе се напъхал в онзи тъгъл, от който толкова много се страхуваше.

— Може би — изрече баба му отчетливо — лейди Уингъм ще бъде достатъчно разумна да откаже поканата.

— О, не мисля — не се съгласи леля му. — Не и когато прочете писмото ми. Тя е толкова жалостиво дете.

Херцогът на Тенби бе на партито у мисис Робъртсън тази вечер. Хариет, в разговор с мистър Хемънд и лейди Форбс, се почувства облекчена, когато го видя да пристига. А дали това, което почувства, наистина бе облекчение? Сърцето ѝ биеше болезнено и тя знаеше, че бузите ѝ се зачервяват. Поя с ветрилото и се усмихна на това, което мистър Хемънд разправяше.

Херцогът обичайно носеше тъмни цветове, които винаги контрастираха поразително на много русата му коса. Но и сега бе много елегантен с бледосиньото си вечерно облекло и сребърни бричове до коленете с блестящо бяла риза с дантели. Хариет се извърна така, че да не може да го вижда.

И тогава маркизът на Йърбъроу се наведе над ръката ѝ и я целуна — по дланта, и гледайки я вторачено, щедро я засипа с комплименти за роклята и очите ѝ. През цялото време неговите очи нахално гледаха не роклята ѝ, а тялото ѝ под нея. Странно бе, помисли си тя, колко бързо

човек може да изгуби наивността си — и невинността си — когато се смеси с обществото.

Както бе очаквала, херцогът се държеше на разстояние. Знаеше, че той нямаше да танцува с нея миналата вечер, ако лейди София не ги бе хванала в капан. Ласкаеше се да мисли, че се държеше на разстояние, защото иска да пази репутацията и на двамата, особено нейната. Или може би сега, когато можеше да получи от нея всичко, което пожелае, два пъти седмично, той не изпитваше необходимост от социални контакти! Тези мисли я измъчваха като наказание за това, че бе мечтала за любов.

Въпреки че през вечерта се откриха няколко възможности да остане за малко насаме с него, тя не ги използва навреме. Сега бе започнала да се притеснява, че той може да си тръгне по-рано, както обикновено правеше. Най-сетне успя да бъде сама, когато се приближаваше към вратата, през която той влизаше. Той се поклони сухо и щеше да я отмине, но тя докосна ръкава му.

— Трябва да поговоря с теб — каза, чувствайки как бузите ѝ се зачервяват. Искаше ѝ се подът да се отвори и да я погълне.

Той изглеждаше недоволен и отдръпна ръката си, правейки се, че иска да хване шнура на монокъла си. Поклони се отново и се усмихна.

— Мисля, че това е неразумно, мадам — предупреди я тихо.

— Не мога да спазя нашата уговорка за четвъртък — каза тя бързо.

— Аа — възкликна той. — Някой по-важен ангажимент?

— Н-не — отговори тя. — Не мога да дойда, това е всичко.

— Усмихни се — нареди ѝ той. — Трябва да се усмихваш, когато без съмнение си наблюдаван. В мензис ли си, Хариет?

Без да има под ръка огледало, тя бе сигурна, че не би могла да се изчерви повече.

— Скъпа моя — каза той. — Имал съм връзки с жени от много години и зная, че подобни ограничения трябва да се понасят всеки месец. Усмихвай се. А и си вей с ветрилото, моя малка срамежливе.

— Ще съм добре отново в понеделник — прошепна тя.

— Уви. — Ръката му играеше с дръжката на монокъла. — Изглежда още не си получила поканата или писмото. Ти и аз ще бъдем в провинцията, в Барторп в понеделник, Хариет. Ти, за да спасиш

графа от досадата да повтаря всичко на моята почитаема леля по два пъти, а аз, за да мина в друг стадий на ухажването на лейди Филис.

— Аз няма да съм там — каза тя бързо. Не, не отново! Нямах да позволи да бъде въввлечена в такава притеснителна и болезнена ситуация отново.

— Ти още не си прочела писмото на леля ми — продължи той. — Не се съмнявам, че то ще разкъса от жалост нежното ти сърце. Не се съмнявам, че би направило същото и ако сърцето ти беше от камък.

— Не ми харесва това — повдигна тя брадичката си.

— Но ти харесваш леля ми — каза той с лека усмивка. — Разговаряме вече твърде дълго. Ваш слуга, мадам. — Той направи любезен поклон и продължи в друга посока.

Не, помисли си тя. Не, нямах да се остави да бъде така манипулирана. Започваше да чувства, че не контролира живота си. Предполагаше, че би трябвало да очаква това, щом бе отстъпила от една от най-големите ценности в живота си, съгласявайки се да стане негова любовница. Но това не обясняваше защо почти неизменно се забъркваше в техните семейни проблеми и в неговото ухажане. Това не е справедливо, помисли си тя. Съвсем определено не беше справедливо. Спомни си с известна злочестина откровенията, на които лейди Филис я направи неволен слушател предната вечер.

Ситуацията ставаше доста странна. Изведнъж закопня, както много пъти през тези дни, за сигурността, която ѝ вдъхваше присъствието на Годфри. Закопня да може да затвори очи и удобно да облегне глава на рамото му и ръцете му да са около раменете ѝ и целият ѝ свят да е сигурен и спокоен.

Някой взе ръката ѝ я потупа.

— Хайде, Хариет скъпа, усмихвай се — прошепна лейди Форбс. — Какво ти каза, че да те накара да изглеждаш толкова изоставена? Някой те е заместил в чувствата му? Трябваше да се случи, знаеш това. Можеш да се справиш много по-добре, скъпа. Можеш да си намериш съпруг. Какво става с мистър Хардинг?

— Отказах му — отговори Хариет. — Не изглеждаше честно да го окуражавам. Поканена съм в имението на Барторп, Аманда. Може би по настояване на лейди София. Как мога да се измъкна при тези обстоятелства. Какъв кошмар! Но е толкова трудно да разочароваш лейди София.

— Тя е истински дракон — съгласи се лейди Форбс. — Ето, идва лорд Сотби.

Хариет се усмихна ведро. Имаше и светъл лъч в този ден — беше разбрала, че не е бременна. Бе се притеснявала за това, без въобще да знае как може да се предпази от забременяване. Поне нямаше да има тази грижа до другия месец.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Просто няма да отиде, реши Хариет пред очакваната покана, отворена на масата за закуска. Не искаше да отиде. Би било проява на лош вкус. Как биха се почувствали графът и графинята на Барторп, ако разберяха, че са поканили любовницата на мъжа, който възнамерява да стане съпруг на дъщеря им? Засега Хариет не отвори другото писмо на подноса, знаеше, че е от лейди София Дейвънпорт.

— Няма да отида — каза тя на лейди Форбс. — Ще изпратя отказ веднага след закуска, Аманда. Не мога да оставя Сюзън сама толкова дълго.

— За мен ще бъде удоволствие да я взема за няколко дни — отвърна лейди Форбс. — Но мисля, че решението ти е мъдро, скъпа. Клайв и аз сме възхитени как кръгът от твои обожатели се разширява всеки ден. Дори Йърбъроу хвърля погледи. На всяка цена избягвай да оставаш насаме с него, Хариет. Разбира се, възхищението му няма да ти навреди. Сотби също е много внимателен, а той е виконт, скъпа, с много прилично състояние. И няма още четиридесет години.

Хариет се усмихна.

— Всички са много любезни — каза тя. Погледна отново към поканата. — Безспорно няма да отида, Аманда.

— И ще се откажеш и от Тенби? — попита с надежда приятелката ѝ.

Хариет се пресегна за другото писмо и го отвори.

— Когато настъпи моментът — отговори тя тихо. Може би моментът вече е дошъл? Както се бе изразил, ухажването ще премине в друга фаза. Сигурно това е целта на уикенда в Барторп хол. А може и годежът да бъде официално обявен. Хариет се почувства доста зле при тази мисъл. Тя не мислеше, че ще е в състояние да продължи да бъде негова любовница, след като бъде сгоден. Дори и сега съвестта ѝ бе разпъната на границите на издръжливостта.

Лейди Форбс изпи кафето си.

— Ооо, Господи — простена Хариет, четейки. — Ооо, Господи!

— Тя е една егоистична стара жена, Хариет — присъедини се лейди Форбс решително. — И през ум не би й минало, че ще те отнеме от твоите приятели и дори от дъщеря ти, просто заради нейното удобство. Ще те използва като своя прислужница.

— Мисля, че това е малко несправедливо — отвърна Хариет. — Аз наистина вярвам, че тя ме обича, Аманда. Вярвам, че гледа на мен като на внучка. Сигурна съм, че мисли, че ще се забавлявам за няколко дни в провинцията. И се нуждае от мен толкова много...

Звукът, който лейди Форбс издаде, приличаше на подсмърчане.

— Ще бъде трудно да я разочаровам — продължи Хариет. — Трябва да е толкова отчайващо да живееш в мълчалив свят, докато другите се опиват от шум и разговори.

— И клюки — добави лейди Форбс язвително. — Но ти ще я разочароваш?

— Трябва — каза Хариет. — Ако ме извиниш, Аманда, сега ще отида да й напиша отговор и отказ на поканата на графа.

— Извинена си — избъбри приятелката й, махайки с ръка.

Хариет реши първо да пише на лейди София. Не бе лесно писмо, осъзна тя за своя изненада, докато се опитваше да намери точните думи, които най-малко биха я разочаровали. Обичаше старата лейди почти като баба. Не само че лейди София й напомняше за Бат и за сигурни времена. Нещо повече от това. Трудно можеше да я лиши от компанията си, която би направила тези няколко дни в провинцията по-приятни за нея.

И, разбира се, помисли си Хариет, играейки си разсеяно с перото, част от нея искаше да отиде. Щеше да бъде едновременно притеснително и мъчително да отиде, но през тези четири дена често щеше да бъде в негова компания. Краят беше толкова близо! Можеше да сграбчи за себе си още малко щастие. Може би до вторник всичко щеше да бъде свършено. Може би никога нямаше да бъде с него отново. Може би вече бе правила любов с него за последен път.

Дори и посещението в провинцията да не завършеше с годеж, трябва да прекрати тази връзка, помисли си Хариет. Може би следващия месец няма да има късмет като този. Вярно, че за четири години брак зачена само веднъж, но може би това бе зависило и от Годфри. А едно забременяване сега ще бъде истинско нещастие.

Почувства студените нокти на страха. Какво щеше да прави, ако забременее?

— Моя скъпа лейди София — бе написала тя, когато икономът на сър Клайв влезе и събщи за пристигането на граф и графиня Биикънсууд.

Графинята се смееше, когато влязоха в стаята.

— Прилежната Хариет — подвикна тя весело. — Приличам ли ти на кораб с опънати платна? Даниел не много любезно настоява, че приличам точно на това. Също така ме предупреждава, че трябва да се обръщам настрана, когато влизам в стаята или няма да мога да мина през вратата. Дойдохме да те смутим и да те заведем заедно със Сюзън в парка. Няма да ти позволя да се извиняваш с купчината писма, които трябва да напишеш. Те могат да почакаат до следобед. Децата са отвън в каретата с бавачката си. Казах на Даниел, че не трябва да се лишава от една утрин в Уайтс, но той смята, че съм твърде близо до раждането, за да ме изпуска от поглед. Нали така, любов моя? Мисля, че той е прав...

— Джулия — каза той тихо. — Би ли спряла за момент, за да мога да се поклоня на лейди Уингъм и тя да може да ни поздрави, което, сигурен съм, гори от желание да направи?

Графинята се засмя отново.

— Добре е, че дамите не трябва да се кланят — каза тя. — В сегашното ми положение е изключено да го направя, Хариет. И е добре, че си ми приятелка и не трябва да правя реверанси. Ще се наложи после Даниел да ме вдига. Имам толкова много енергия. Просто не можех да остана вкъщи тази сутрин. Скоро ли ще си готова? Винаги съм изпълнена с енергия, когато приближава да родя, нали, Даниел?

— Повечето от нея — поясни той — се изразходва чрез езика, лейди Уингъм. Ако вие и вашата дъщеря искате да се присъедините към нас за глътка чист въздух в парка, може да ни оставите и да отидете да се пригответе. Ако чакате Джулия да престане да говори, може да си стоим тук докато стане време за обяд.

— И децата ще бъдат сърдити като мечки — додаде графинята. — И бавачката им отново ще заплашва, че ще напусне. Мислиш ли...

Хариет остави графът да отговори на този въпрос, какъвто и да бе той, и забърза към горния етаж да вземе Сюзън и да се пригответ за

излизане. Трябваше да напише спешно двете писма и бележката за отказа, разбира се, но ще почакаат. Може би, след като се разходеше и наобядваше, ще намери точните думи, с които да обясни на лейди София защо не може да я придружи в провинцията.

Херцогът на Тенби трябваше да се върне вкъщи следобед, за да придружи баба си до дома на граф Барторп. Тя и графинята трябваше да направят няколко следобедни посещения. Той щеше да продължи своите си занимания щом изпълнеше задачата, но се почувства задължен да се върне вкъщи още веднъж, за да види дали леля му се е събудила от следобедния си сън и дали се нуждае от нещо.

— Скъпи, Арчибалд — изгърмя тя. — Не трябваше да се връщаш вкъщи заради мен. Знам, че вие, младите контета, сте много заети, като например да хвърляте нежни погледи на младите дами в парка. Поне това правеха младите контета по мое време.

— Сегашните младежи имат същата буйна кръв като тогавашните, лельо Софи — увери я той с усмивка.

— У кого е отседнала моята любимка — попита тя. — Забравила съм, Арчибалд. Бяха някои, които често посещаваха Бат.

— Лейди Уингъм? Тя е у сър Клайв и лейди Форбс.

— Аа? Форбс? Да, те са — кимна тя. — Заведи ме там, Арчибалд, ако обичаш.

— Сега? — той я погледна изненадано.

— Не смея да чакам година или две — отговори тя. Херцогът се усмихна на познатия тътнещ смях. — Или дори седмица или две или ден или два. На моята възраст, Арчибалд, трябва да пришпорваш момента. Може само той да ти е останал. Искам да видя моето малко момиче.

— Тя може да не е вкъщи, лельо Софи — предположи той. — Дамите също са много заети през следобедите.

— По мое време бяхме заети да ходим в парка, да бъдем оглеждани от младите контета, да вирим носове, да се държим надменно и да флиртуваме.

— Времената не са се променили много — каза той с усмивка.

— А? — попита тя. — Какво чакаш, Арчибалд? Извикай каретата и изпрати камериерката да ми донесе шапката и шала.

Херцогът се поклони и напусна стаята. И си призна, когато изпрати да извикат каретата, която току-що бе изпратил в конюшната, че е готов да разцелува весело леля си по двете бузи. Не можеше да измисли нищо по-добро, което да прави, от това да се види с Хариет и дори може би да поговори с нея. Беше странно признание, което го и изненада. Той никога не бе имал желание да се среща с любовниците си, освен с една определена цел... Тази среща щеше да бъде в къщата на Форбс, в присъствието на леля му. Както и да е, Хариет бе по средата на периода си и той нямаше да може да легне с нея, дори и да я срещнеше насаме. Но установи, че това изглежда нямаше особено значение. Простата възможност да я види, ако не бе излязла, както може би щеше да бъде — искрено го вълнуваше, сякаш още бе ученик.

Отне му няколко минути, докато помогне на леля си да се качи в каретата, но най-сетне тя седеше удобно, с одеяло върху коленете.

— Още не е отговорила на писмото ми — каза тя, когато каретата тръгна към дома на Форбс. — Това отлагане, Арчибалд, значи, че тя не знае как да ми откаже. Трябва лично да я убедя.

Той не вярваше, че Хариет наистина можеше да откаже, въпреки че предната вечер бе твърдяла, че ще го направи. Писмото на леля му ще я убеди, бе си мислил той. Хариет бе влюбена в старото момиче. Той не можеше да понесе мисълта, че тя ще откаже, въпреки че тази възможност го разтревожи. Навярно не трябваше да иска тя да е там? Неговата любовница — неговата любима — в имението, докато той ухажва бъдещата си херцогиня. Искрено желаше нещата да не бяха напредвали толкова и да можеше да контролира ухажването. Искаше му се да бе по-настоятелен в Кю, да бе казал на Хариет, че иска брак, вместо да приеме нейната далеч по-удобна идея да станат любовници за през останалата част на сезона. Можеше ли наистина да допусне, че притежаването на тялото ѝ редовно за два месеца ще го задоволи и след това лесно ще се откаже от нея?

— Мислиш ли, че ще можеш да я убедиш? — попита той леля си.

— А? — попита тя. — Да убедя сладкото малко дете? Аз убедих Барторп, нали, Арчибалд? Самата перспектива да бъда там без нея, щеше да доведе горкия човек до апоплексия. — Тя залая от смях.

— Лельо Софи — каза той, като се смееше тихо, — ти си манипулатор.

— А не си ли благодарен за това, скъпи Арчибалд — попита тя. — Харесваш моята любимка, нали?

Той моментално стана сериозен.

— Какво искаш да кажеш? — запита. — Аз съм на практика сгоден, лельо.

Тя изцъка с език.

— Сади се отказа от любовта заради дълга си преди повече от шестдесет години. Повече от шестдесет години тя бе завладяна от чувство за дълг. Ако не се бе оженила за брат ми, можеше да бъде виконтеса и да учи внуците си да уважават любовта. Никога не съм имала деца или внуци, Арчибалд, но аз обичах. О, как обичах! Човек не може да забрави тези неща, знаеш ли. Чичо ти бе най-големия любовник. Не че мога да го сравнявам с някого, разбира се — тя избуча за момент. — Бях добродетелна, макар че като момиче бях безсрамна флиртаджийка. Мислиш ли, че в рая има пухени легла и уединени местенца, а, момко? Всъщност, скоро и сама ще разбере. Но предполагам, че има. Може би чичо ти вече е приготвил всичко за мен и ме чака.

Странно е, помисли си той, как сме склонни да забравяме, че възрастните хора имат цял един живот зад себе си, че някога и те са били млади. Не можеше да си представи баба си влюбена — и с някого друг, освен с дядо си. Бедната баба! Но той се намръщи, гледайки през прозореца. Колко ли още други хора се бяха досетили за чувствата му към Хариет? Очевидно е бил много недискретен.

Тя си беше вкъщи. Влезе в салона, където те бяха въведени само преди минута, забързана и се наведе над стола на леля му, за да я целуне по бузата, преди да направи реверанс пред него.

— Пиших писма — каза тя задъхана. Държеше едно писмо в ръката си. — Съжалявам, че Аманда — лейди Форбс — не е вкъщи. Сър Клайв я изведе на разходка.

— Ние дойдохме при теб, дете мое — обяви лейди София, протегна ръка към свободната ръка на Хариет и я издърпа до себе си на дивана. — Сърцето ми се радва като видя хубавото ти лице. Тя не е ли най-красивото дете, което си виждал, Арчибалд?

Херцогът се поклони, без да отговаря, погледна оценяващо зачервилото се лице на Хариет и седна.

— Това писмо за мене ли е, скъпа моя — попита лейди София.

— О, да — Хариет ѝ подаде писмото. — Не е завършено, мадам, но мисля, че смисълът е ясен. Съжалявам.

— Отговорила ли си вече на поканата на Барторп? — попита лейди София.

— Не, мадам — отговори Хариет. — Това щеше да бъде следващата ми задача. — Тя все още държеше ръката си с незавършеното писмо протегната.

Решила е да не идва, помисли си херцогът. Краткото ѝ извинение и изразът на съжаление върху лицето ѝ го казаха.

— Не мога да чета без очилата, дете мое — избоботи лейди София. — Прочети ми го.

Хариет прехапа устната си.

— Скъпа моя лейди София — зачете тя. — Много съжалявам...

Леля му протегна ръка и потупа ръката на Хариет.

— Хайде, хайде — каза тя. — Това е достатъчно. Скъсай го.

— Мадам?

— Арчибалд — нареди лейди София. — Позвъни за чай, скъпо момче.

Хариет скочи притеснено на крака и изтича към шнура на звънеца.

— Моля за извинението ви, мадам — каза тя. — И за вашето, ваша светлост. Маниерите ми са отвратителни. — Тя даде нареждания на прислужника, който се появи на вратата.

— Сега, дете — каза лейди София, когато Хариет отново седна, — кажи на старата жена защо трябва да я разочароваш.

Проклетият стар демон, мислеше херцогът през следващите няколко минути, като седеше мълчаливо и гледаше Хариет, която ефективно бе наставлявана от един чворест пръст. Очите ѝ бяха пълни със сълзи до времето, когато обеща искрено, че нищо няма да я спре да прекара няколко дни в Барторп хол. И тогава тя бе подходящо наградена.

— Така. Целуни ме, скъпа — каза леля му, предлагайки една повехнала буза. Старият дявол. Би се обзаложил, че е вадила душата на чичо му през всичките четиридесет и четири години на техния брак. Едва не се изсмя на глас, когато се хвана, че наистина желае чичо му да я чака с пухено легло на небето.

Защо ли бе толкова настоятелна Хариет да я придружи до Барторп хол, зачуди се той. Само защото Хариет бе единствената, която бе способна да се справи с нейната глухота? Беше ли тя толкова глуха, колкото понякога изглеждаше? Защо бе настоявала Хариет да бъде сред поканените на неговата вечеря? Опитваше ли се да сватосва? Надяваше ли се да види любимката си херцогиня? Щеше да бъде добре да разбере, че вече е твърде късно за това, помисли си той. Нейната Хариет имаше сърце, което може да бъде разбито. Чудеше се какво би казала леля му, ако знаеше, че Хариет е негова любовница.

Но той седя мълчаливо, съзерцавайки Хариет доста дълго време. Заговори я, когато тя наля чая и те го пиеха и ядяха кейка, който бе на подноса. Беше научил нещо от нейния трик да седи с лице към леля му и да артикулира внимателно и ясно всички думи, вместо да ги крещи. Наложил се да повтори думите си не повече от два пъти, преди леля му да задреме и те да могат да поговорят спокойно.

— Добре — каза той накрая, изправяйки се със съжаление на крака, — отнехме ви доста време, мадам. Трябва да събудя леля си и да я настаня в каретата.

Но леля му се събуди толкова лесно, че той се зачуди дали въобще бе заспивала.

— Време ли е вече да тръгваме, скъпи Арчибалд? — попита тя. — Как лети времето. Изтичай горе за шапката си, дете, и ще се поразходим в парка. Съмнявам се дали това е най-модерният час, но така или иначе каретата е затворена, обаче разходката ще е приятна. Денят е хладен. Или, може би, само на тези стари кости им е студено.

Хариет се изчерви. Изглеждаше нещастна. Не бе ли разбрала, че няма смисъл да се опитва да спори с леля му Софи?

— Хладно е — той потвърди. — Лейди Уингъм, ще ни окажете ли честта, да се поразходите с нас?

— Ще взема шапката си, ваша светлост — отговори тя. Очите ѝ бяха нещастни, когато излезе от стаята.

Разбира се, нямаше почти никой в парка и почти никаква възможност да ги видят през прозорците на затворената карета. Леля му не каза почти нищо. Той и Хариет говореха за времето, за красотата на дърветата в Хайд парк и нуждата от хубав дъжд, който да освежи тревата. Той ѝ се усмихна донякъде весело по едно време, но се усети, че седи срещу леля си и че на очите ѝ им няма нищо, макар тя да

твърдеше, че се нуждаеше от очила за четене. Не искаше да подхранва подозренията ѝ.

Но очевидно те не се нуждаеха от подхранване. Тя въздъхна докато бяха все още в парка и се оплака от студ и скованост в краката, въпреки одеялото, което ги покриваше. След това се оплака и от главоболие.

— Мисля, че е добре да ме закараш вкъщи, Арчибалд, скъпи — каза тя. — Понякога забравям, че съм твърде стара за посещения и разходка в един и същ следобед. Прости ми, скъпа. — Тя потупа ръката на Хариет. — Зная, че домът на сър Клайв е по-близо, но това ще бъде твърде далеч за мен. Не се притеснявай, обаче, Арчибалд ще те придружи до вкъщи, след като ме отведе.

— Разбира се, лейди Уингъм — каза той, навеждайки глава.

Хариет и херцогът помогнаха на лейди София да слезе от каретата и да влезе в къщата на Сейнт Джеймс скуеър. Там старата дама ги увери, че същият здрав лакей, който ѝ бе помогнал по-рано, ще я отведе до стаята ѝ. След час почивка ще се чувства много добре отново. Тя ги освободи с небрежно махване на ръка.

Херцогът подаде ръка на Хариет и я отведе отново в каретата, даде нареждания на кочияша и скочи вътре след нея.

Това не бе обикновената карета, в която се возеха понеделник и четвъртък. Тази бе далеч по-богата и с тъмносиня кадифена тапицировка. На вратите бе нарисован херцогският му герб. Хариет изчака, докато той даде нареждания на кочияша и се зачуди дали за него също е ясно, че лейди София съзнателно ги хвърли един към друг. Но защо? Сигурно разбираше, че дъщерята на обеднял провинциален свещеник не може да се домогва до ръката на херцог. А дори и да не знаеше, тогава трябваше да знае, че той почти е сгоден за друга.

Той дръпна сините завеси на прозорците, както правеше винаги в обикновената карета. След това седна до нея, така че рамото му докосна нейното. Тя гледаше надолу към ръцете си в скута, докато той не покри едната от тях със своята и не сви пръсти около нея.

— Чудя се, че дори се опита да се противопоставиш на леля ми — каза той. — Не знаеш ли, че тя е непобедима...

— Не е въпрос за противопоставяне — каза тя, — а за приличие. Тя не знае, нали?

— Тя знае, че те обожавам — въздъхна глухо той. — Затова ме взе на посещението при теб днес следобед и затова краката ѝ се сковаха и ѝ стана студено на краката. А, да, и затова я заболя главата, убеден съм.

— Тя не разбира — промълви Хариет нещастна, че това наистина му е било известно. — Но не мога да ѝ откажа. Съжалявам.

— Не е необходимо да се извиняваш. — Той вдигна ръката ѝ до устните си. — Хариет, не бих живял дори и седмица, ако не те виждам.

Тя обърна рязко глава настрана, но, разбира се, нямаше прозорец, през който да погледне.

— Добре ли си? — попита той.

— Добре? — тя го погледна с известна изненада. — Да, разбира се, аз...

— Някои жени имат лоши пристъпи на мигрена — каза той.

— О. — Да, тя бе страдала от тях, докато не дойде Сюзън. Раждането изглежда я бе излекувало от тях. — Не, добре съм, благодаря ви.

— Хариет. — Сребърните му очи ѝ се усмихваха. — Ще се изчервяваш ли и когато станеш на деветдесет години, чудя се? Не, не навеждай глава. — Един дълъг пръст повдигна лицето ѝ и той подробно го заразглежда. — Ти имаш много очарователни черти, но изчервяването е това, което най ми харесва.

Тя се смути много от целувката му. Не защото в нея имаше страст, а защото нямаше. Страстта тя разбираше и се чувстваше удобно с нея. Това се очакваше от любовниците. Това бе нещо, идващо повече от тялото, отколкото от съзнанието и емоциите. Тази целувка ѝ напомни за начина, по който я бе любил — в търсене на по-точни думи — по време на техните две последни срещи. Но целувката бе дори по-смущаваща, защото той знаеше, че не може да доведе нещата до техния физически завършек. И все пак той я целуна.

Устата му се движеше върху нейната, галеше нейната, играеше си с нейната. Езикът му докосваше, галеше, възбуждаше. Едната му ръка галеше гърдата ѝ, макар че той не направи опит да смъкне роклята от раменете ѝ и избягваше да докосва зърното ѝ и по този начин да я възбуди. И тогава той плъзна ръка под колената ѝ и я вдигна върху колената си и я прегърна, след като предварително махна шапката ѝ и я захвърли на другата седалка.

— Не трябва — каза тя.

— Не трябва какво? — попита той, намирайки устата ѝ със своята отново. — Да смазваш колената ми ли, о мое перце.

— Да правим това — отговори тя. — Защо не сме пристигнали до къщата на сър Клайв още?

— Защото моят кочияш има инструкции да мине по най-дългия път — отбеляза той. — Не се тревожи, Хариет. Аз не те отвличам. Ще стигнеш до там. Искам да те поддържа за малко. Ще мине цяла вечност, преди да мога да те имам отново.

Тя облегна глава на рамото му.

— Не трябва да съм тук с теб — прошепна тя. — Това не е редно. Той се засмя.

— Страдаш от прекалена скромност, Хариет — каза той. — Няколко пъти ми се отдаде цялата, а сега мърмориш, че не е редно да пътуваш по улиците на Лондон в скута ми. Целуни ме.

— И защото отивам в провинцията с теб и херцогинята и твоята годеница и нейното семейство — каза тя, изправяйки се в скута му — и никой, освен нас двамата не знае, че съм твоя любовница. Не можах да кажа не, Арчи, но ми се искаше да мога. Понякога се плаша от промените в мен.

— Тихо — гласът му бе дрезгав. Той отново придърпа главата ѝ на рамото си и я притисна там с не дотам нежна ръка. — Ти бе поканена заради лейди Софи, Хариет. Това не е много ласкателно, но предвид обстоятелствата можеш да го намериш за утешително. Да забавляваш леля Софи. Да я направиш щастлива. Тя е щастлива дори само като те види.

Да. Тя затвори очи. Щеше да се утешава така. Имаше истина в думите му.

— Арчи — каза тя след кратко мълчание, все още със затворени очи, — годежът ти ще бъде обявен, нали?

— Не зная със сигурност — отговори той. — Но това предстои така или иначе. Изглежда решението е в ръцете на Барторп и баба ми. Няма значение. Целуни ме отново.

Не бе мислила да казва това, което се канеше да каже. Не искаше да го каже. Физически се почувства недобре.

— Арчи — започна тя, — не мисля, че трябва...

Но устните му се притиснаха силно в нейните, спряха я.

— Тихо — изрече той дрезгаво. — Тихо.

— Не е — започна тя отново, но устата му отново я спря.

— Не — каза той, гледайки свирепо в очите ѝ, когато накрая отдели устните си от нейните. — Няма да ти позволя да го кажеш, Хариет. Не още. Не мога без теб. Не още. Не съм ти се наситил. Въобще. Нито пък ти на мен. Кажи ми, че съм ти омръзнал.

— Аз...

— Кажи ми, че съм ти омръзнал — нареди ѝ той отново.

Тя премигна, когато зрението ѝ изведнъж стана неясно.

— Не можеш — каза той. — И няма да прекратиш връзката ни само защото отново имаш угризения на съвестта. По дяволите съвестта! О, Хариет. — Той отново придърпа главата ѝ и допря бузата си до върха на главата ѝ. — По дяволите съвестта! Нуждая се още от тебе. Кажи ми, че се нуждаеш от мен.

Тя бе ужасена. В гласа му имаше нещо повече от физическа нужда. Какво означаваше тя за него? Струваше ѝ се, че между тях има много тънка стена и че тя може с една ръка да я дръпне и да я разруши. Но тази мисъл я ужасяваше. До какво щеше да доведе това? Бъдещето, което вече ѝ се струваше болезнено, щеше да бъде непоносимо.

— Кажи ми — прошепна той настоятелно.

— Нуждая се от теб — каза тя. — Необходими сме си още малко в леглото, Арчи.

Тя не разбра думата, която той промърмори. Помисли, че сигурно е ругатня. Затвори очи и се притисна в него.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Бе почти толкова лошо, колкото херцогът на Тенби се бе опасявал. Но не по-лошо, отколкото бе очаквал. С изключение на баба му, леля му и той самия — и Хариет, разбира се — всички останали, които се бяха събрали в Барторп хол бяха роднини на графа. Една наистина фамилна среща, която очевидно имаше само една цел. Графът, прецени той, бе решителен човек. Поставяше ребром въпроса за брака на дъщеря си.

Виконт Сотби, братът на графа и негов наследник, беше гост също както и лорд и лейди Мингей, братът на графинята и неговата съпруга с техния син, мистър Питър Хорн, и три деца на невръстна възраст.

— Всичко наред ли е, Тенби? — попита баба му, когато той се появи в стаята ѝ преди вечеря, за да я придружи долу. — Това прави нещата доста по-лесни за теб. Не трябва да ти казвам как да се държиш през идващите няколко дни, разбира се.

Не, тя не трябваше да му казва. Той не бе очаквал да има път назад след този уикенд и, разбира се, нямаше път назад. Странно, бе почти успокоително да осъзнае, че е напълно безпомощен. Ще бъде още по-голямо облекчение, когато най-накрая се сгодеше. Освен това...

— Тенби? — сепна го баба му доста остро.

— Ще разменя няколко думи с Барторп тази вечер, бабо — увери я той, — и ще уговоря официална среща с него утре.

Тя се усмихна.

— Дядо ти би се гордял с тебе, ако беше тук сега — погледна го доволна тя. — Следващата седмица ще обявим публично годежа и ще извикаме майка ти в града. Тя мрази да напуска провинцията, но за такъв важен случай ще дойде. Ще планираме разкошен бал за следващата седмица. Дори принц — регентът ще дойде, осмелявам се да кажа. И тогава ще подготвим и венчавката. Мисля, че е добра идея

тя да се състои преди края на сезона, Тенби, така че всички по-значими личности да са в града.

— Бабо — опита се да я спре той, протягайки ръка към нея, — аз дори още не съм сгоден.

— Но има чудесно разбирателство между двете фамилии — прекъсна го тя. — Човек не може да започне да планира твърде рано. Както и да е, това не те касае. Лейди Барторп и аз ще се договорим през следващите няколко дни.

Да, тези планове не го засягаха. Нито един от тях. Единственото му задължение бе да направи предложението, да даде брачния обет и да направи детето си колкото може по-скоро след първата брачна нощ. Бракът наистина не бе трудна работа. Само отвратително досадна работа.

— Само още една дума, Тенби — каза баба му, спирайки го, когато ръката му бе на дръжката на вратата. — Нищо не трябва да развали работата през следващите няколко дни. Нищо. Софи има своята компаньонка. Те може спокойно да бъдат оставени да се забавляват сами.

Той наведе глава.

— Ако имаш нужда от по-голяма красота, отколкото ще бъде жената ти — додаде тя, — или по-голямо удоволствие, тогава може да си ги търсиш въвн от къщи след брака, както правят всички мъже. Твоята бъдеща жена е добре възпитана и ще се прави, че не забелязва. Но тези дни са строго за работа.

Бедната баба! Той я бе видял в нова светлина след краткия си разговор с леля Софи. Някога се е отказала от любовта и оттогава е направила от дълга своя броня и щит. Беше се пазила от унижението да знае, че дядо му е имал любовници.

Херцогът махна ръката си от дръжката на вратата и я сложи върху нейната.

— Бабо — каза той с непривична нежност, — скоро ще ти представя снаха, с която ще можеш да се гордееш. До това време следващата година, доколкото зависи от мен, ти ще държиш моя наследник или дъщеря ми. Няма да те разочаровам.

— Безспорно няма да е дъщеря, Тенби — отсече тя твърдо. — Знаеш моите виждания по този въпрос.

Той наведе глава и я целуна по бузата, преди да отвори вратата и да я придружи към трапезарията.

Харriet се почувства неловко. Беше станало очевидно от снизхождението, с което бе посрещната при пристигането ѝ предния ден, от размерите на спалнята ѝ и нейното разположение, прозорците гледаха към кухненската градина на гърба на къщата, че е била поканена единствено заради хатъра на лейди София. Вярно, че виконт Сотби бе много внимателен с нея по време на вечерята, но почти цялото ѝ внимание бе отделено на лейди София от другата ѝ страна. И много младия и срамежлив мистър Хорн се бе опитал да завърже разговор в гостната след това, но бе отпъден от настояването на лейди София да повтаря всичко, което казва, по два пъти. Бедното момче почти заекваше, когато се отдалечи, за да застане до лейди Филипс, която свиреше на пианото.

Лейди София бе още в леглото, а всички други имаха планове за сутринта. Херцогът и графът на Барторп излязоха рано от трапезарията и бе очевидно от величествения израз на триумф върху лицето на херцогинята и дяволитите бележки на графинята, защо бяха изчезнали заедно. Лейди Филипс, видя Харriet, чоплеше храната в чинията си с наведени очи. Херцогинята, графинята, лейди Мингей и лейди Филипс щяха да направят сутрешно посещение у съседите.

— Колко жалко — каза графинята усмихната, — че няма място за вас в каретата, лейди Уингъм. Но се осмелявам да кажа, че ще предпочетете да бъдете тук, когато лейди София се събуди.

— Да, разбира се, мадам — усмихна се в отговор Харriet.

— Може би, лейди Уингъм — предложи виконт Сотби — ще окаже чест на мен и младия Питър и ще пояди с нас.

— Почти съм сигурна, Марвин — каза графинята, — че лейди Уингъм не се е приготвила за езда. Тя ще може да прекара сутринта в дневната. Там има книги, листи за писма, пера и мастило. Лейди София ще очаква да е на разположение, когато се събуди.

Виконтът се усмихна печално на Харriet и вдигна рамене. Тя осъзна, че много ефективно бе сложена на мястото си. Графинята я третираше, доколкото добрите маниери позволяваха това, почти като прислужничка. Харriet се чудеше дали жената бе обидена от факта, че

херцогът бе танцувал с нея на вечерята си седмица преди това. Може би дори си спомняше, че на бала на лейди Авинглей, когато херцогът за първи път от дълго време се появи в бална зала, той също танцува първия път с Хариет.

Графинята, предположи Хариет, трябва да бе много раздразнена от това, че съпругът ѝ я бе поканил в провинцията на нещо, което бе събиране на двете фамилии, които щяха да бъдат свързани чрез брак. Тя избяга от трапезарията в спалнята си, с намерение да постои там за известно време. Сюзън ужасно ѝ липсваше. Тя не трябваше да се съгласява да я остави за пет дни само защото лейди София толкова патетично бе обяснявала нуждата от компанията ѝ. Сюзън би харесала тукашния парк, помисли си тя с болка в сърцето, когато погледна през кухненската градина към осеяните с дървета поляни отвъд.

Глупаво бе, че ѝ се доплака. Наистина не трябваше да идва. Особено в такъв момент. Арчи бе долу с графа. Не се съмняваше, че те обсъждат брачния договор. Лудост бе, че дойде.

И тогава тя си спомни децата. Трите. Тя само ги бе зърнала предния ден, но бе попитала лейди Мингей за тях. Бяха две момичета и едно момче. По-малкото момиче бе на пет години, малко по-голямо от Сюзън. Зачуди се дали бавачката на децата ще приеме появяването ѝ в детската стая като натрапване, но реши, че все пак трябва да рискува. Нямаше да стои дълго. Но дори видът на децата можеше да я ободри.

Бавачката въобще не изглеждаше да съжалява, че я вижда. Тя им крещеше нещо, когато Хариет почука на вратата, и духаше един болезнено зачервен нос, когато Хариет я отвори. Изглеждаше зле и вбесена. Малкото момиче виеше, по-голямото високо се разправяше, а момчето въртеше пръсти близо до ушите си, в които бе пъхнало палците си.

— О, милейди — изстена бавачката.

— Господи! — промълви Хариет. Безредиците престанаха, когато децата я погледнаха с любопитство и интерес. — Хрема ли имате?

— О, милейди — продължи бавачката, — и ме боли цялото тяло. Бихте помислили, че трябва да имат малко жалост, но те са непослушни деца. Само почакайте, докато кажа на лейди Мингей.

Малкото момче започна да танцува и да върти отново пръстите си. По-голямото момиче го информира, че баща им ще му даде да се

разбере с бастуна, когато научи за всичко това.

— Господи! — каза отново Хариет. — Каква енергия. И понеже я изразходвате толкова добре тук, не искате да излезете навън. Срамота. Навън е такъв прекрасен ден. Аз излизам.

Моментално последва тишина, нарушена само от секненето на бавачката.

— Не им е разрешено да излизат навън сутрин, мадам — каза тя.

— Бавачката им е болна тази сутрин — каза Хариет бързо. — И трябва да се върне в леглото след един горещ чай. Не е обичайна сутрин. Разбира се, децата нямат сили да излязат навън. Ще изпратя един лакей да се грижи за тях. Онзи с дебелите черни вежди, склучени над носа му. Онзи същият, който се мръщи през цялото време. Дето ръцете му са като стебла на дърво. — Тя тръгна към вратата, но бе спряна от хор гласове.

Пет минути по-късно тайфа необуздани и крещящи деца препускаше към задната морава, докато Хариет бързо вървеше след тях. Бавачката, протестираща с половин уста, се бе върнала в леглото. Те не бяха лесни повереници, разбра Хариет през следващите няколко часа. Нито осемгодишният Джордж, нито десетгодишната Сара искаха да играят с малката Лаура, в резултат на което детето често отваряше уста и плачеше нещастно и ядосано. Нито пък по-големите бяха особено склонни да играят заедно. Бедата бе, че всичко, което Джордж предлагаше, бе забранено и водеше до каране и заплахи от страна на Сара. Изглежда на децата не бе разрешено да се катерят по дърветата, или да седат на тревата, или да цапат ръцете си, и дори да тичат. Двете деца най-накрая се разбраха да си подхвърлят топка, макар Джордж да бе пренебрежителен и наричаше Сара глупаво момиче, защото не можеше да хвърля добре.

Повече отвсякога Сюзън липсваше на Хариет. Но поне малката Лаура бе напълно щастлива, когато откри в Хариет другар за своите игри. Хариет разреши на детето да бяга към нея, въпреки протестите на Сара, и след това я въртеше в кръг. Малкото момиче скоро се зачерви и се смееше радостно. Тя прегръщаше шията на Хариет след дузина повторения на играта, които ги замаяха и оставиха без дъх.

— Искам да играеш с нас през цялото време — каза тя.

Хариет се засмя и я прегърна.

— Очарователна — изрече един аристократичен и познат глас и Хариет се обърна, за да види, че е наблюдавана през монокъла на херцога на Тенби. — И доста раздърпана и разчорлена.

Тя пусна Лаура и оправи с длан роклята си. Пред очите ѝ се спускаха кичури коса. Не носеше дори шапка.

— Деца? — каза той. — На Мингей, нали? И ти се грижиш за тях, Хариет?

— Бавачката им е болна, бедната жена — обясни тя. — Изглеждаше доста съсипана, когато надникнах в детската стая. Изпратих я обратно в леглото.

— Надникнала си? — попита той. — Обичаш ли децата?

Тя се изчерви.

— Да — отговори. — Липсва ми... Да, обичам децата.

— Ти си глупаво, много глупаво момиче — извика изведнъж Джордж, — и не ме интересува дали ще кажеш на татко. — Той се впусна в характерния си подигравателен танц, размахвайки пръсти с изплезен език.

— О, Боже — изохка Хариет, обръщайки се и подготвяйки се да се намеси в кавгата.

— Пред мен... ъ... джентълмен ли виждам — гласът на херцога не можеше да бъде по-надменен и студен. Хариет не се изненада, когато обърна глава и видя, че отново бе вдигнал монокъла до окото. Той тръгна към двете по-големи деца. — Или това е някакво пораснало противно насекомо? Като че ли няма достатъчно крака.

Сара се изкикоти.

— Вярвам — продължи херцогът, — че това е млад джентълмен, който само временно е загубил добрите си маниери. Без съмнение, когато той осъзнае, че се е държал неуважително с една дама, ще поиска извинението ѝ.

Джордж го зяпна изумено.

— Тя е моя сестра — каза той.

— Разбира се — съгласи се херцогът. — Вие джентълмен ли сте, сър?

— Разбира се, че съм джентълмен — отговори момчето ядосано. Херцогът повдигна надменно вежди.

— Сестрата на джентълмена не е ли дама? — попита той.

— Татко със сигурност ще те нашиба с бастуна, Джорджи —
включи се Сара злобно.

— О, достатъчно! — Негова светлост я накара да млъкне с
монокъла си. — Имате ли да кажете нещо, сър?

— Вие не сте мой баща — изрече момчето нацупено.

— За което ще съм вечно благодарен на Бога — съгласи се
херцогът. — Баща ви очевидно има бастун, сър. Аз просто имам две
ръце.

Джордж погледна към тях колебливо.

— Съжалявам, Сара — промърмори той, с нотка на
неподчинение в гласа. После погледна херцога. — Ето, доволен ли сте?

— Свикнал съм да се обръщат към мен с ваша светлост — сръза
го херцогът, навеждайки монокъла си към момчето. — Но вие сте
просто един джентълмен в зародиш. Без съмнение няма да забравите
да го добавите следващия път, когато говорите с мен. — Той погледна
към Сара. — Удовлетворена ли сте, млада госпожице?

— Това стана, защото според него не мога да хвърлям добре
глупавата топка — каза тя.

— Да, и аз забелязах това — кимна херцогът. Той се втренчи в
издаващия радостни звуци Джордж. — Но дамите, разбира се, не са
така подготвени в спорта, като джентълмените. Дамите, без съмнение,
са по-подготвени за други неща. Ако желаете, млада госпожице, аз ще
ви дам няколко съвета.

— О — възкликна Сара, очевидно доволна, че се обръщат така
към нея, — наистина ли, ваша светлост?

Негова светлост започна да ѝ обяснява, докато Лаура с
възстановена енергия възобнови играта на бягане и въртене с Хариет.

— Справяте се доста добре с децата — каза Хариет по-късно,
когато децата най-накрая бяха убедени да тръгнат обратно към къщата.
Бе ги убедила ръката на херцога върху дръжката на монокъла.
Предложението на Хариет бе посрещнато с хор от непокорни гласове.

— Противни малки екземпляри, нали? — каза той. — Всички
деца такива ли са, Хариет? До днес почти не съм се сблъсквал с деца.

— Моята дъ... — тя прехапа устни и се облегна на предложената
ѝ ръка. — Не всички деца са толкова непослушни — довърши тя. —
Предполагам, че е невъзможно три деца да не се карат понякога.
Мисля, че тези деца са ограничавани от твърде много забрани и нямат

достатъчно възможности да изразходват енергията си. Те са доста спокойни сега, отколкото когато ги изведох навън.

— Мили Боже! — изохка той. — Сигурно ви е трябвал ремък за водене на кучета. Малката ви се качи на главата. От вас ще стане добра майка. Изчервихте се? А, добре. Извърших едно добро дело тази сутрин.

— Само едно? — попита тя. — Мисля, че се канехте да прекарате сутринта с графа.

— Затворихме се заедно за повече от час в кабинета му — каза той. Помежду им настъпи мълчание за няколко минути. — Всичко мина доста добре.

— О! — възкликна тя. — Трябва да сте доволен. — Изведнъж ветрецът ѝ се стори студен. Прииска ѝ се да бе взела шал и шапка.

— Хариет — промълви той тихо. — Тя не значи нищо за мен. Трябва да знаеш това.

А аз знача ли? Тя навреме успя да се спре да не зададе въпроса на глас. Не искаше да знае отговора. Нямаше значение дали той се интересуваше от нея или не. Това нищо нямаше да промени. Може би само щеше да ѝ причини повече болка, ако знаеше, че я обича.

— Не трябва да говориш така — каза тя. — Ще се жениш за нея. Трябва да има нещо повече от простото желание за съюз и наследник със синя кръв. Тя е личност. Нуждае се от любов и грижи както всеки друг.

— Хариет — каза той. — Не се опитвай да събудиш съвестта ми. Започвам да подозирам, че нямам съвест.

Веднага щом влязоха в къщата, един лакей се приближи към тях, поклони се и каза на Хариет, че лейди София е в трапезарията и е питала за нея.

— По-скоро е изрехала за теб — вметна херцогът. — Заведи децата в детската стая и извикай бавачката им — обърна се той към лакея и след това отново предложи ръката си на Хариет. — Ще те отведе при стария дракон.

— Не трябва да ни виждат заедно — каза тя.

Но той издаде ръмжащ звук и затърси дръжката на монокъла. Тя сложи ръката си върху неговата.

Лейди София, настанена начело на масата, хрупаше препечени филии. Херцогинята на Тенби бе седнала до нея с чаша чай пред себе

си. Графинята на Барторп седеше права с чаша чай в ръка. Когато херцогът пусна ръката ѝ, за да поздрави леля си и другите дами, Хариет се почувства така, сякаш се разхождаше без палто и маншон в януарска утрин. Внезапно се сети, че не се бе качила горе, за да оправи косата си.

Лейди София отвори прегръдките си за Хариет.

— На разходка ли беше, скъпа? Радвам се, че не си пропуснала хубавото време — посрещна я тя. — То е зачервило бузите ти като рози. Нали, скъпи Арчибалд? Ела и ме целуни за добро утро, дете.

Брачният договор бе обсъждан известно време и одобрен от двете страни. Графът на Барторп бе раздрусал сърдечно ръката на бъдещия си зет и това бе всичко. Освен протоколното искане на ръката на лейди Филис, разбира се. Това щеше да стане по някое време следобед, така че да могат да се появят заедно в църквата на следваща сутрин и първото обявяване на годеща да бъде направено по време на вечеря в понеделник. Някои от по-видните съседи на графа бяха поканени да присъстват на събитието.

Херцогът бе тръгнал да се поразходи в градината и да събере мислите си. Бе отишъл зад къщата, за да не среща никого. В началото бе малко раздражен от детските гласове и след това привлечен от момичешкия смях и кикотене и след това очарован от гледката на малко раздърпаната Хариет, която играеше с децата. Бе очарован и от децата, въпреки че по-големите при по-близко запознанство се оказаха истински малки чудовища.

Шокира го мисълта, че на нейната възраст тя трябваше вече да бъде майка, но възрастният ѝ съпруг я бе лишил от майчинството, което без съмнение щеше да бъде за нея истинско удоволствие. Шокира го също така и това, че тя трябваше сериозно да си търси съпруг, който да поправи липсата без по-нататъшно отлагане, вместо да си губи времето с него. Но, разбира се, не можа да устои на изкушението да прекара половин час с нея, макар че рискуваше да навлезе в непознати води. Досега не бе имал никога вземане — даване с деца. Беше време да придобие малко практика.

Когато влязоха в трапезарията баба му така бе стиснала устни, че сигурно трябваше железен лост, за да се отвори устата ѝ. А ако бе

изпънала още малко гърба си, сигурно щеше да падне назад. Тя не направи никакви забележки, макар че той я придружи до стаята ѝ на горния етаж веднага щом тя свърши с чая си. Херцогът не предложи никакви обяснения. Вместо това ѝ каза всичко, което бе уговорил с Барторп и че ще направи предложението си следобед. Трябваше да бъде уредено лейди Филис да излезе на разходка насаме с него. Баба му се отпусна достатъчно, за да му каже студено, че е доволна.

Искаше му се и той да бъде доволен, помисли си херцогът, когато тръгна на разходка с лейди Филис след обяда. Всички останали изглежда бяха предупредени да не се присъединяват към тях, макар той учтиво да ги покани. Момичето до него бе красиво, елегантно и изтънчено. Но той желаше Хариет. Повече от всичко му се искаше да може да се върне в Кю и да промени разговора, който бяха водили оня следобед. Но мисълта за Хариет му напомни урока, който тя му бе дала тази сутрин. Лейди Филис е човешко същество, което иска да бъде уважавано и обичано като всички други, бе казала тя. Той въздъхна вътрешно. В края на краищата може би някъде в него мъждукаше, макар и малко съвест.

— Паркът е много красив — отбеляза той. — Чувал съм, че е един от най-живописните в Англия.

— Градинарите на баща ми са се посветили на работата си — отвърна тя. — Но съм чувала, че вашият парк е разкошен, ваша светлост.

— Той не е толкова добре подреден — сви рамене той. — Но, разбира се, е великолепен за езда. А ловният парк е доста добре зареден.

Разговаряха любезно няколко минути.

— Може би — каза той най-сетне, — ще ми разрешите да насоча разговора към по-лични въпроси.

— Да, разбира се — съгласи се тя.

Те и двамата знаеха защо са излезли на разходка без придружители. Изглежда доста бездушно и пресметливо, помисли си херцогът, гледайки неприветливо към лейди Филис. Тя беше прекрасна. Трябваше да бъде ухажвана с топлина и желание. Зачуди се дали въобще се е надявала на любов. Не мечтаят ли всички жени за любов? А той трябваше да изпитва нетърпение и притеснение, когато предлага ръката си на жената, която е избрал. Трябваше да има нещо

повече от тази уредена, почти делова среща. Целият уикенд бе делови. Тази дума бе употребила баба му. И брачен съюз — думата на Хариет. Договор. Свързване на две къщи, а не брак между две сърца.

— Говорих с баща ви тази сутрин — започна той. — Той ми разреши да ви ухажвам.

— Да — кимна тя.

— Ще ми окажете ли честта да се омъжите за мен?

— Да — отговори тя.

Той отвори уста, за да каже, че тя го е направила най-щастлив сред мъжете, но се отказа. Това си бе бизнес. Защо трябваше да добавя безсмислени лъжи, само защото споразумението го изисква.

Той спря и взе ръката ѝ в своята.

— Това ли е, което желаете? — попита.

Тя го погледна с известен интерес.

— А има ли значение? — попита на свой ред тя, също изненадвайки го в същата степен. Изглежда, че също като него не си падаше по учтивите баналности.

— Бяхте подтикнати към това против волята си, нали? — попита той намръщено.

— А вие? — попита тя. — Въпросът е еднакво уместен, ваша светлост. Вие трябва да се ожените за някоя от моя ранг, а за мен това е отлична възможност да се оженя за някого с вашия ранг.

Донякъде го шокира това, че момичето активно се съпротивлява срещу този брак, макар че когато размисли, той разбра, че само суетата го кара да мисли, че всяко момиче ще бъде радостно да стане негова херцогиня.

— Имате ли някой друг? — попита той тихо.

— Мисля, че въпросът е неуместен, ваша светлост — смръщи се тя. — Приех вашето предложение. Ще се уверите, че знаей дълга си и ще го изпълня.

Също като баба му? Беше ли станал дългът водещ принцип в живота на Филис? И любовта, захвърлена само, защото е имала нещастieto да се роди твърде благородна?

Вдигна ръката ѝ до устните си.

— Ще направя всичко, на което съм способен — увери я той, — за да ви улесня в изпълнението на вашите задължения и да не съжалявате за днешния си отговор.

За момент в очите ѝ се появи някаква топлина.

— Как мога да съжалявам — каза тя, — когато ще ми завижда цялото общество? Вие сте най-голямата награда на брачния пазар от много години, ваша светлост.

Момичето имаше дух и говореше направо — това му харесваше. Може би бракът им нямаше да бъде съвсем нещастен, помисли си той. Всъщност, разбира се, той никога не можеше да бъде пълно нещастие. Те и двамата знаеха как да бъдат цивилизовани до края на живота си, въпреки личните си чувства.

Все пак той не се зарадва, като разбра, че годеницата му е разумна жена. Сърцето му страдаше. Вече бе достигнал и прекосил последната граница. Току-що бе обещал на това момиче да се ожени за него. А вече копнееше да е свободен. Вече живееше за следващия четвъртък. Вече измисляше планове, за да убеди Хариет да продължат връзката си и след края на сезона. Вече знаеше, че никога няма да се съгласи охотно да живее без нея.

И все пак вече знаеше и че съвестта му не е съвсем мъртва. Че нямаше да е лесно нещо да изневерява на жена си.

Хариет!

Той се усмихна на лейди Филис и те подновиха разходката си.

— Така — кимна той. — Моментът, който и двамата знаехме, че приближава, дойде и вече благополучно е в миналото. Останалото, предполагам, може да бъде оставено в ръцете на майка ви и моята баба. Нека да поговорим, искате ли? Да станем по-малко непознати. Разкажете ми за себе си.

— О — каза тя. — Да опитаме. Родена съм през месец май точно преди двадесет години. Достатъчно отдалече ли започнах.

Те се спогледаха и се засмяха.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Не бе направено съобщение. Но бе съвсем очевидно, че предстои да бъде направено всеки момент. В събота херцогът поведе лейди Филис на вечеря и обръщаше страниците, докато тя свиреше на пианото в гостната след това. Те пътуваха в една каляска към църквата в неделя сутринта и седнаха един до друг на тапицираната пейка на графа. Разходиха се непридружавани от никого следобеда и си партнираха на карти вечерта. Понеделник сутринта яздиха заедно.

О, да, това бе напълно очевидно. За понеделник вечерта бе организирана вечеря и танци след това. Бяха поканени и някои съседи. Графинята, херцогинята, безброй прислужнички и лакеи търчаха нагоре — надолу цял ден, заети с приготовления. Купчини цветя бяха донесени в трапезарията и в малката бална зала. Очевидно тези приготовления бяха за по-специален случай.

Хариет посвети цялото си време на лейди София, която изглеждаше необикновено замислена през тези дни и често седеше и просто потупваше ръката на Хариет. Правеше така и в понеделник следобед, докато почиваха в официалната градина. Тя бе завита с топъл шал, а на коленете си имаше одеяло.

— Не мислех, че толкова бързо ще се стигне до това, дете — каза тя, след като в продължение на няколко минути бе гледала цветята. — Забравих колко упорита може да бъде Сади, когато си науми нещо.

Хариет не се направи, че не разбира.

— Те просто са създадени един за друг, мадам.

— Глупости! — Старата дама едва не я плесна по ръката. — Добре ще е да се харесват. До там могат да стигнат чувствата им. Глупаво се жертват на олтара на семейните очаквания.

Хариет замълча.

— И той обича тебе, скъпа моя — изрече лейди София тъжно.

— О, не! — Хариет рязко издърпа ръката си. — Не трябва да говорите така, мадам. Това не е вярно.

— Нима не ти го е казал — погледна я старата дама. — О, младите контета не са това, което бяха по мое време. Или ти не си била достатъчно хитра да измъкнеш истината от него. Ти си много сладка и наивна, детето ми.

— Какъв е смисълът да го карам да прави това? — попита Хариет, навеждайки глава.

Чворестата ръка на старата дама докосна светлата ѝ коса.

— Не те чух, скъпа — каза тя. — Но те притесних. Така, така. Трябваше да те оставя вкъщи с твоята малка дъщеричка, както ти искаше. Аз съм егоистична стара жена и глупаво мислех, че ще мога да направя чудеса, само защото съм възрастна и съм придобила малко мъдрост през живота си.

Хариет погледна нагоре и се усмихна решително.

— Не съжалявам, че дойдох — излъга тя. — Направих ли вашите дни малко по-щастливи, отколкото биха били, ако ме нямаше? Всички изглеждат много заети, за да седнат и поговорят с вас.

— Моите дни винаги са били малко по-слънчеви, когато ти си с мен, дете — усмихна се лейди София. — Сега ми помогни да вляза вътре. Стана ми студено.

Съобщението бе направено от графа на Барторп в края на вечерята, преди дамите да се оттеглят. Имаше поканени двадесет съседни, освен гостите, които бяха отседнали в къщата. Никой не бе изненадан, разбира се, но съобщението бе последвано от високи възклицания на учудване и задоволство. Трапезарията се изпълни с шум от поздравления към новосгодената двойка. Последва тост.

Хариет седеше с весела усмивка на лицето, докато лейди София потупваше ръката ѝ.

Херцогът откри танците с лейди Филис и след това танцува с майка ѝ. Хариет седеше до лейди София и както бе правила през изминалите четири дни, прилежно избягваше да го гледа. Тя разговаряше с една възрастна двойка, която бе дошла да поднесе почитанията си на лейди София. Но тогава виконт Сотби се поклонил пред нея и я попита дали ще танцува с него третия танц.

— Лейди Уингъм — каза той, когато я поведе към танцуващите, — колебаех се дали да приема поканата на брат ми, докато не разбрах,

че вие сте също негов гост. Но тук открих, че времето ви е напълно монополизирано и моята снаха е решена да не променя нещата. Сигурен съм, че тя ревнува, защото вие сте много по-красива от Филис, която би трябвало да бъде център на внимание през тези дни.

Трудно бе да се отговори на тези думи. Хариет избра да пропусне комплимента покрай ушите си.

— Вярно е само, че трябва да е така — отвърна тя. — Всяка жена заслужава да бъде център на внимание, когато се сгодява. Това се случва само веднъж в живота.

— Освен, разбира се — каза той, — когато жената овдовява млада.

Хариет бе разтревожена от неговия тон. Но музиката започна, а стъпките на танца бяха сложни. Нямаше шанс за по-нататъшен разговор. Той изглежда изискан джентълмен, помисли си тя, и е много внимателен към нея през последните няколко седмици в Лондон. Беше може би десетина години по-възрастен от нея. Виконт по рождение, той бе наследник на графство. Бъди разумна, каза си тя изведнъж. *Бъди разумна!*

Той ѝ се усмихна, когато се срещнаха, след като според правилата бяха танцували с други партньори. Тя му се усмихна в отговор. Но след това бяха разделени отново и тя се видя в прегръдките на херцога на Тенби, неговите сребърни очи я наблюдаваха и разтърсваха в нея това, което съзнателно бе потискала през изминалите четири дни. Не бе разбрала, че той и неговата партньорка танцуват и този танц.

Бъди разумна, каза си тя дори по-строго, когато отново се срещнаха с виконта. Той предложи разходка на терасата след танца, тя се усмихна и се съгласи.

— О — въздъхна той, когато излязоха през отворените френски прозорци, — свеж въздух. И на терасата няма никой друг. Надявам се, че не се нуждаете от придружител.

— Не, разбира се, не, милорд — кимна тя. — Трябва ли ми придружител?

Той се изсмя.

— Нищо не навежда на романтични мисли така, както годежът, нали? — попита той. — Трябва да призная, че невинаги се чувствам така.

— Надявам се, че те ще са щастливи заедно — въздъхна тя.

— О, Филис ще е щастлива — отговори той. — Тя изтегли печалбата на десетилетието. Освен това той е красив дявол, нали?

— Херцогът на Тенби? Да, разбира се.

Той спря, след като прекосиха терасата в едната посока и покри с ръка нейната, която тя бе отпуснала на ръкава му.

— Може ли да ви целуна? — попита той.

Тя го погледна доста изненадано. *Бъди разумна* ѝ каза съвсем ясно вътрешният глас.

— Да — прошепна тя.

Когато я целуна, виконтът държеше устните си затворени, както правеше Годфри. Той ги притисна нежно до нейните и сложи ръцете си леко на кръста ѝ. Една съвсем безопасна прегръдка. Беше приятно. Макар че бе сама с виконта вън от къщата, тя имаше онова чувство за сигурност, което винаги бе имала с Годфри.

— Мм — каза той, след като повдигна главата си, но оставяйки ръцете си на кръста ѝ. — Толкова сладко, колкото очаквах. Останалите мъже от вашия многоброен кръг ухажори ще позеленеят от завист, ако разберат, че съм бил сам с вас на лунна светлина.

— Но аз съм сигурна, че вие сте джентълмен, милорд — каза тя.

— Ако някой може да накара мъжа да забрави маниерите си — погледна я той с усмивка, — това със сигурност сте вие, лейди Уингъм. Но ви уверявам, че имам сериозни намерения. Ще ми окажете ли голямата чест да се омъжите за мен?

Това, което ставаше, я изненада. Изненадаха я и думите му. Сякаш ѝ предлагаше картбланш. *Бъди разумна*, предупреди я вътрешният глас. Но въпреки че отвори уста и пое въздух, не можа да изрече нито дума.

— Изненадах ли ви? — попита той, пусна кръста ѝ и взе ръката ѝ.

— Да — отговори тя.

— Може би — прозвуча тревога в гласа му, — ви правя предложение твърде скоро след загубата на съпруга ви? Това сигурно е проява на лош вкус. Ако е така, смирено моля за вашата прошка, мадам.

— Не. — Тя поклати глава. — Обичах съпруга си много, милорд, но вече го оплаках и животът трябва да продължи. Аз имам дъщеря.

— О, да — кимна той, — спомням си, че чух за това. Все пак за мен ще е чест да ви направя моя съпруга.

Кажи да. Кажи да! Едва ли щеше да има по-добро предложение. Той бе мъж с ранг, богатство и чест. Беше готов да приеме детето ѝ. Дойде в Лондон с надеждата да намери подобен мъж. Не, виконтът далеч надхвърляше надеждите ѝ.

— Аз съм очарован от вас — продължи той. — От вашата красота и вашето... вашето — свободната му ръка описа кръг във въздуха. — Как да го кажа? Вашата невинност? Това ли е правилната дума? Каквото и да е то, вие ме очаровахте и сега съм нетърпелив да се откажа от ергенството, което така ревниво пазех в продължение на тридесет и девет години. Дайте ми надежда. Кажете ми, че ще помислите за моето предложение, дори и да не можете да се съгласите веднага.

Нейната невинност. О, Господи, нейната невинност! Представи си спалнята в любовното гнездо на херцога и тя гола заедно с него в леглото.

— Милорд — отрони тя. — Аз... не мога. Аз съм... аз съм недостойна за вас.

Той взе другата ѝ ръка и стисна и двете.

— Носи се слух — каза той, — че някога сте била компаньонка на жената на Фреди Съливан. Предполагам сте наясно, че един ден аз ще стана Барторп, ако надживея брат си. Ако имам син, той със сигурност ще бъде Барторп. Това ли ви притеснява? Защото аз въобще не се притеснявам. Това ли са вашите скрупули?

Тя затвори очи и наведе глава. Той бе толкова... внимателен. Толкова внимателен, колкото беше Годфри. Със сигурно тя щеше да го заобича някой ден, както бе заобичала Годфри. Той бе по-млад, по-представителен.

— Не мога да ви дам цялото си сърце — чу се тя да прошепва. Думите несъзнателно се изплъзнаха от устата ѝ.

Настъпи кратко мълчание.

— О — въздъхна той, — това е препятствие, мадам. — Бих искал сърцето ви или поне надеждата то да стане мое. Има ли някакъв шанс, че след време сърцето ви ще бъде свободно.

Тя реши, че той заслужава честен отговор. Погледна го, наясно, че лунната светлина огрява лицето ѝ.

— То не е било свободно последните шест години — каза тя.

— И все пак — продължи той — вие твърдахте, че сте оплакала съпруга си.

— Не говоря за съпруга си — промълви тя.

— Разбирам. — Той стисна още веднъж ръцете ѝ почти болезнено и ги пусна. — Ще остана един от вашите обожатели, мадам. Ако някога в бъдеще ми разрешите, може би ще поставя отново този въпрос. Сигурно искате да се върнете в балната зала.

Глупачка, обади се вътрешният глас. *Глупачка!*

— Милорд — въздъхна тя, вървейки до него, без да го докосва, — ако моето сърце бе свободно, не бих се поколебала да ви го дам.

Виконтът се засмя.

— За съжаление — спря се за миг той, — сърцата невинаги са под контрола на техните притежатели, нали? Почти неизменно е обратното. Или поне така ни убеждават поетите. Не искам да виждам тези очи пълни с тъга. Оценявам вашата искреност, мадам, и ви уважавам заради нея.

— Благодаря ви — каза тя, натъжена така или иначе. Искаше да докосне ръката му, преди да влязат отново в залата и да го попита дали може да опита, дали могат да опитат да поддържат по-близки връзки, дали би могъл да ѝ даде малко време. Но въпреки че искаше отчаяно да направи точно това, благоприличието я възпираше. Той заслужаваше повече, отколкото тя можеше да му даде. Не я бе разбрал, когато му каза, че е недостойна за него. Тя не бе достойна за него. Изведнъж осъзна, че това чувство за недостойност сигурно ще я възпира при всеки евентуален бъдещ брак.

За това мрачно бъдеще се бе замислила, когато пристъпи през френските прозорци.

Лейди София бе жадна. Хариет стана и предложи да ѝ донесе чаша лимонада от трапезарията. Но старата дама искаше да се поразтъпче. Тя пожела да отиде до трапезарията с помощта на Хариет. Но когато излязоха от балната зала ѝ се стори, че трапезарията е доста далече. Малкото, полутъмно антре отляво бе празно. Реши да изчака Хариет там.

Харriet не се върна бързо, както бе възнамерявала. Мистър Хорн я спря в трапезарията, изказа със заекване почитанията си, направи комплимент за външния ѝ вид и красивото танцуване и ѝ представи един свой млад приятел.

— Никога не мога да си спомня стъпките, ако не се концентрирам върху тях — оплака се той. — Но моите партньорки винаги искат да разговаряме.

— Никога не мога да опазя краката си и винаги ме настъпват — намеси се другият млад мъж, докато Харriet се смееше.

— По-добре така, отколкото вие да настъпвате партньорките си, сър.

— О, по дяволите, да — съгласи се той, като се смееше весело. — Вие сте много остроумна жена, лейди Уингъм. И дяволски красива.

Въпреки потиснатото си настроение, Харriet не можа да не се усмихне, докато вървеше обратно към антрето с чаша лимонада в ръка. Младежът бе най-много на осемнадесет години, но се перчеше и правеше поне с десет години по-възрастен. И може би трепереше от притеснение, горкото момче.

Харriet се усмихваше, когато влезе в преддверието и отвори уста да каже нещо. Но лейди София се намръщи и вдигна пръст до устните си. Харriet замръзна на мястото си и погледна леко отворената врата вдясно от себе си. Там сигурно имаше друга стая. И в нея имаше някой.

— Не, Дейвид. Няма смисъл. Не си справедлив. — Гласът бе висок, на границата на сълзите.

— Всичко това е несправедливо — изрече раздражен мъжки глас. — Това е несправедливо, Фил.

Харriet се замисли дали е възможно да затвори вратата без двойката в другата стая да разбере, че има публика.

— Нищо не мога да направя. — Гласът на лейди Филис бе много нещастен. — Зная, че ти обещах.

Последва дълга тишина, която завърши със звук от целувка.

Лейди София поклати глава и вдигна едната си ръка, когато Харriet направи две предпазливи стъпки по посока на вратата.

— Ти каза, че ще останеш свободна, докато станеш пълнолетна — започна мъжът. — И тогава ще можеш да се омъжиш за мен, дори

ако баща ти все още се противопоставя. Ти обеща, Фил! Аз ти повярвах. Имах доверие в теб. Трябва да мине само още една година.

— Нямах представа — простена тя. — О, недей, Дейв! Някой може да влезе. И това не е редно. Недей, моля те, недей.

Отново последва тишина и се повтори звукът, който я наруши и преди.

— Нямах представа — каза тя отново. — Те бяха разочаровани след първия ми сезон и ядосани след втория. Мислех, че ще мога да издържа още един, но тогава той реши точно тази година да си избира съпруга и за нещастие се спря на мен. Нищо не можех да направя. Нещата се развиваха от само себе си. И мама, и татко бяха толкова решителни. Какво можех да направя?

— Можеше да кажеш не.

— Звучи лесно, нали? — Тя изглеждаше отново много близо до сълзите. — Може би просто съм слаба. Но не можах да кажа не. Всички очакваха да кажа да — мама, татко, херцогинята, той, цялото общество. Не можех да кажа не, Дейвид.

— Значи това е сбогуване — промълви той. Гласът му, подобно на нейния, бе нещастен.

Лейди Филис се разрида и след това последва продължителна тишина. Хариет направи останалите стъпки до вратата и я затвори, колкото може по-безшумно. След това се обърна и постави чашата на една малка масичка и коленичи пред лейди София.

— Колко от това чухте? — попита тя.

— Не толкова много, колкото бих искала, дете — отвърна лейди София. — Беше лейди Филис, нали?

Хариет кимна.

— Моля ви — каза тя. — Не трябва да казваме на никого, за да не вкараме в бяла горкото момиче. Тя се сбогуваше с него.

— С нейния млад приятел — каза лейди София. — Това не бе Арчибалд, нали?

— Дейвид — поклати глава Хариет. — Мисля, че Дейвид е мистър Локхард, синът на барон Рейвън. И двамата ни бяха представени преди вечеря. Моля ви, обещавайте, че няма да кажете на никого.

Лейди София потупа Хариет по бузата.

— Те се целуваха — продължи тя. — Дори аз мога да чуя тишината, дете. И бяха нещастни. Понякога съм радостна, че не можех да имам деца. Нещо прави родителите много глупави същества. Предполагам, че амбицията на Барторп е държала настрана момичето от Дейвид.

Хариет кимна и лейди София изцъка с език.

— Ето на! — Тя потупа отново бузата на Хариет. — Може би, в края на краищата, не всичко е загубено. Не, скъпо дете, не възнамерявам да се върна в балната зала и да започна да викам. Тяхната тайна е на сигурно място, както и твоята. Дай ми питието. И след това ще ми помогнеш да се кача горе и ще извикаме прислужницата, за да ме сложи да легна. На тези стари кости им е достатъчно за тази вечер. Утре трябва да се връщаме в града. Но трябва да свърша нещо, преди да тръгнем. — Тя въздъхна. — Как, когато сме млади, мислим, че вечно ще сме енергични и силни.

Хариет се върна в балната зала, след като отведе лейди София до стаята ѝ и веднага бе поканена на танц от мистър Хорн. Но необходимостта да се усмихва и да се държи така, сякаш се забавлява, бе твърде много за напрегнатите ѝ нерви. Бързо стигна до извода, че това е един от най-лошите дни в живота ѝ. Не си спомняше да се е чувствала по-потисната. Спомни си деня в Ебъри корт, когато лорд Арчибалд Вини бе дошъл да я убеждава за втори път да стане негова любовница и тя за втори път му отказа. О, да, може би онзи ден бе също толкова лош! И все пак тя го бе преживяла. И дори след това бе успяла да намери неочаквано и дълбоко удовлетворение. Предполагаше, че ще преживее и този ден.

Само че тогава честта ѝ бе непокътната.

Не можеше да остане повече в балната зала след този танц. Другият млад мъж от трапезарията сякаш събираше кураж да я покани на танц. Не можеше да се усмихва още половин час. Тя отново се измъкна през френските прозорци и прекоси терасата към най-тъмните, посипани с чакъл алеи, които правеха геометрични фигури по официалната градина. Хладният, почти студен въздух я освежи.

След като направи предложението си на графа и на лейди Филипс и то бе прието, херцогът почти почувства облекчение. Всички

съмнения и цялата нерешителност бяха зад гърба му. Вече нямаше път назад и той можеше да започне да приема новите факти в живота си. Очакваше да се почувства дори още по-облекчен, когато годежът бъдеше публично обявен и така да се каже бъдеше забит и последният гвоздей в ковчега му.

Но не стана така. Когато графът се изправи в трапезарията и направи съобщението, той се почувства ужасен. След това трябваше да се пребори със сляпа паника, когато той пък трябваше да се изправи, да се поклони на лейди Филис и да повдигне ръката ѝ до устните си. Бе се преборил и победил, разбира се, но на мястото на паниката се настани черно отчаяние. Усещаше присъствието на Хариет като с някакво шесто чувство и макар че не поглеждаше към нея, беше наясно с всяко нейно движение, жест или изражение през по-голямата част от вечерта. Беше сладка агония да я докосне за кратко по време на един от танците и да я завърти, преди да я върне на партньора ѝ. Бе готов да убива, когато тя излезе със Сотби на терасата. Броеше всяка секунда, докато се завърна. Беше стояла на терасата твърде дълго.

Когато тя и леля му Софи изчезнаха, той предположи, че двете се бяха оттеглили. Пребори се с подтика да тръгне след Хариет и да се опита да поговори насаме с нея в стаята ѝ. Да се люби с нея там. Страстта му към нея бе като жива рана. Беше изминала седмица — една седмица и няколко часа — откакто я бе имал за последен път. Но вече бе сгоден, припомни си той, огледа се и видя в залата да влиза лейди Филис, щастливо усмихната и облежната на лакътя на младия... Локхард. Трудно бе да запомни имената на всички, на които бе представен тази вечер. Годежът им бе обявен тази вечер. Едва ли можеше да се качи горе и да прави любов с друга жена.

След това Хариет се върна сама, танцува веднъж и изчезна през вратите, тъкмо когато той се бореше с желанието да я покани на танц и премисляше реакцията на баба си и графинята, ако направеше това. Пребори се с желанието да тръгне след нея — и загуби. Едва ли някой бе забелязал, че тя излезе. А и той нямаше да остане навън дълго, за да не привлече внимание с отсъствието си. Измъкна се през френските прозорци, огледа се в двете посоки и прекоси терасата, за да погледне надолу към градината. Хариет вървеше към една плачеща върба. Не би я забелязал, ако не я търсеше. Забърза след нея.

— Аз съм — предупреди я той, когато тя се обърна, стресната от стъпките му по чакъла.

Тя го гледа няколко мига, след това простена тихо и се люшна напред. Той я притисна към себе си, ръцете му я стегнаха като железни обръчи, сякаш се опитваше да се слее с нея. Лицето ѝ бе заровено в гърдите му. И в този нещастен момент той разбра истината, която, предполагаше, е знаел през цялото време. Чувствата ѝ бяха подобни на неговите.

Твърде късно. Заради неговата глупост, твърде късно.

— Не — промълви тя, когато устата му потърси и намери нейната. Но той я целуна, макар тя да се отпусна в прегръдките му и да промълви още веднъж. — Не, Арчи, не.

Той повдигна главата ѝ.

— Хариет — прошепна, — знаеш, че това, което се случи тази вечер, не означава нищо за мен. Просто една формалност.

— Формалност, одобрена от църквата и държавата — промълви тя. — Върни се в залата. Трябва да се върнеш. Аз ще вляза в къщата през друга врата и ще се кача в стаята си. Върви. Моля те!

— Хариет — дори не се помръдна той, — как мога да си отида. Желая те. Имам нужда от теб.

— Не — отказа тя. — Вече не. Ти си сгоден. Принадлежиш ѝ.

— Какво говориш? — попита той дрезгаво. — Не можеш да приключиш сега, Хариет! Няма да ти позволя. Няма да те пусна. — Ръцете му отново се стегнаха около нея.

— Всичко свърши, когато годежът ти бе обявен — продължи тя. — Бях твоя любовница, Арчи, когато това засягаше само нас двамата. Не мога да прелюбодействам с теб. Не мога, каквото и да казваш.

Той я погледна с широко отворени очи.

— Не още — каза той. — Не можем да се сбогуваме сега. Не и по този начин. Само още веднъж. В четвъртък. Трябва да имаме време, за да се сбогуваме както трябва. Не можеш да ми откажеш това, Хариет. Само още веднъж. — Паниката го обхвана отново. — Моля те! Само още веднъж. Моля те.

Тя отново зарови глава в гърдите му. Дълго време мълча. Той се бореше с унижението на напирещите сълзи. Как глупаво се бе оставил да го вкарат в капана! Какъв проклет слабак беше! Но тези въпроси идваха твърде късно. Твърде късно.

— Още веднъж — промълви Хариет. — За да се сбогуваме.

— В четвъртък?

— Да. — Той усети, че тя преглътна трудно.

Херцогът взе лицето ѝ в ръце, повдигна го нежно и я целуна по устните.

— Благодаря ти — прошепна. — Благодаря ти.

Обърна си и забърза по пътя, по който бе дошъл само преди няколко минути.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Бе толкова хубаво да е отново в Лондон. Хариет тръгна сама във вторник сутринта, отклонявайки поканата на херцогинята да пътува с нейната карета. Херцогинята и лейди София щяха да тръгнат следобед. Лейди София прекара един час на терасата, вървейки много бавно под ръка с лейди Филис. Искаше да опознае бъдещата си племенничка, както тя каза. Хариет бе радостна, че е сама и че целият отвратителен уикенд е зад гърба ѝ.

Надникна в салона, за да извести лейди Форбс, че се е върнала и излетя към детската стая. Вдигна Сюзън, завъртя я и я прегърна така, че едва не счупи ребрата ѝ. Никога, никога повече няма да я оставя за по-дълго от няколко часа, закле се тя.

Сюзън се впусна в развълнувано описание на всички места, където лейди Форбс и сър Клайв я бяха водили, и за сладоледите и тортите, които ѝ бяха купували. И за куклата. Тя се втурна в другия край на стаята и донесе чудото от порцелан, коприна и дантели.

— Анабел и Джеймс имат нов брат — обяви тя.

Хариет седна и придърпа Сюзън на коленете си. Значи Джулия беше добре. И сега имаше три деца. Хариет се бе надявала, че след Сюзън ще може да забременее отново. Но това не стана. И сега тя бе на двадесет и осем и бе отказала на две предложения за женитба през последните няколко седмици. Не знаеше дали ще е в състояние да мисли за нов брак. Може би нямаше да има други деца. Но трябваше да благодари на Бога за Сюзън. Навремето бе мислила за дъщеря си като за своето малко чудо. Сега я прегърна отново.

— А аз се страхувах, че ще ти липсвам толкова много, колкото ти ми липсваше — каза тя усмихвайки се.

— Ти ми липсваше, мамо — изчурулика Сюзън, поглеждайки я тъжно. — Плаках една вечер, когато не можех да ти покажа новата си кукла, но само малко. Леля Аманда ми чете приказка.

Хариет целуна бузата ѝ.

— Искаш ли да ти прочета една приказка сега? — попита тя.

— Да, моля те — възкликна Сюзън и слезе от коленете ѝ, за да донесе любимата си книжка. — Леля Аманда не чете правилно вълка, мамо.

Колко е приятно да е отново в Лондон! Може би ще бъде по-добре, ако се върне в Бат? У дома. Изведнъж ѝ домъчня за Бат, за сигурността на собствения ѝ дом. Ако можеше да се завърне и да намери там Годфри... Много ѝ липсваше. Той винаги бе толкова внимателен и всеотдаен... С Годфри нямаше бурни емоции, само спокоен живот, сигурност и дълбока привързаност.

Не, не искаше още да се връща в Бат. Там щеше да чувства много остро самотата си. Но знаеше, че не може и да остане в Лондон. Това означава да го вижда, където ѝ да отидеше, както бе през целия сезон. Но сега той ще бъде в компанията на лейди Филис. Със своята годеница. Хариет не очакваше годежът им толкова да я разстрои. Бе знаела, че този момент приближава и си бе въобразявала, че е готова да го посрещне. Но мисълта, че той бе избрал нея за любовница, а друга жена за съпруга, я изгаряше като жива рана. Макар и да знаеше причината, тя се чувстваше омърсена, обидена, изоставена. Необичана.

Не знаеше дали това е вярно, а и не искаше да знае. В градината, вечерта, когато годежът бе обявен, тя повярва, че това не е вярно. Той не го каза, но тя почувства със сигурност, че я обича така, както тя него. Не, не искаше да знае! Това само би направило болката на безнадеждността по-силна.

Ще отиде в Ебъри корт, реши тя внезапно. Клара я бе поканила, а сякаш бе минала цяла вечност, откакто не бе виждала жената, която бе най-близката ѝ приятелка. Ще бъде добре да прекара няколко дни, може би седмица, в провинцията. Ще бъде успокояващо. И добре за Сюзън.

— Искаш ли да отидем в провинцията за няколко дни? — попита тя Сюзън, след като ѝ прочете приказката. — Ще поиграеш с Том и Кевин. И ще видим леля Клара и чичо Фреди?

— С теб ли, мамо? — оживи се Сюзън.

— Да, с мен — усмихна се Хариет. — Ти и аз, заедно. Ще отидем ли?

Дъщеря ѝ кимна.

— Ще покажа куклата си на леля Клара.

Ще тръгнат утре, реши Хариет, горяща от желание да потегли колкото се може по-бързо. Ще замине и ще изпусне срещата в четвъртък. Мъчителното сбогуване. Самата мисъл за това ѝ причини такава болка, че ѝ се прииска панически да побегне. И ще направи точно това, ако напуснеше града, без да се види с него. Но някак си сбогуването беше необходимо. Знаеше, че ако го избегне, цял живот ще бъде преследвана от чувството, че нещо не е било завършено.

Освен това, ако искаше да бъде честна пред себе си, не можеше да устои на желанието да го види още веднъж, да бъде с него още веднъж. А и между тях не може да има нищо повече от сбогуване. Той е сгоден мъж.

— Ще тръгнем в петък — каза тя. — В блестящата и ранна утрин. Ще изпратя писмо, за да ни очакват.

— Не мога да чакам — засмя се щастливо Сюзън.

— Нито пък аз — каза Хариет и я прегърна.

Херцогът се върна в Лондон с баба си и леля си във вторник следобед. Вечерта той придружи лейди Филис и родителите ѝ в операта. В сряда я заведе на разходка в парка. Вечерта танцува два пъти с нея на бала на Съфтън. Ако обществото все още имаше някакви съмнения, то те бяха разсеяни в четвъртък сутринта, когато съобщението за годежа излезе в Морнинг поуст.

Той усещаше, че Филис е нещастна. Въпреки че в Барторп бяха поставили основите на едно предпазливо приятелство, в Лондон тя бе студена и неразговорлива. Чудеше се дали той самият успява да играе по-добре ролята си. Тъй като от години се оттегляше зад публичната фасада на отчужденост и високомерие, предполагаше, че се справя по-добре. И полагаше всички усилия, за да облекчи момичето и да бъде сговорчив с нея. Нямахше никакво намерение преднамерено да я наказва за бъркотията, която сам бе сътворил в живота си.

Живееше заради четвъртъка и се страхуваше от него. Страхуваше се от непреклонните морални принципи на Хариет. Тя ги бе пристъпила, за да стане негова любовница, но той знаеше, че правейки това, бе подложила на сериозно изпитание съвестта си. Предполагаше, че няма да отиде по-нататък. Ужасяваше се от мисълта, че следобедът няма да предложи нищо друго, освен сбогуване.

Ужасяваше се, че това ще бъде краят, че след този четвъртък няма да я вижда, освен може би случайно и отдалеч на светските прояви, на които и двамата присъстваха.

Поне един от страховете му изчезна, когато я видя да бърза към каретата само три минути след уреченото време. Кочияшът му ѝ помогна да се качи. Тя го погледна и седна колкото се може по-далече от него със скръстени в скута ръце. Ако не носеше ръкавици, той бе сигурен, че щеше да види кокалчетата на ръцете ѝ, побелели от напрежение. Може би това е последния път, помисли си той. Щеше да води битката на живота си, за да я убеди да продължат още известно време връзката си. Бе я помолил за още една среща и тя се бе съгласила — за да се сбогуват. Седеше в своя ъгъл на каретата, гледаше я и мълчеше.

За първи път, откакто започнаха връзката си, тя се поколеба в салона на къщата му. Но ръката му на кръста ѝ твърдо я поведе към спалнята. Нямахше да я изпусне. Не можеше да я загуби сега. Това бе единствената мисъл, която се въртеше в главата му. Когато затвори вратата, той я привлече към себе си и притисна устните си върху нейните. Почувства как устните и тялото ѝ откликнаха веднага.

— Хариет! — Целуваше шията ѝ. — Толкова ми липсваше. Истинска агония е да съм без теб. Каж ми, че и аз съм ти липсвал. Каж ми.

Тялото ѝ се отпусна.

— Недей, Арчи. — Гласът ѝ бе равен и лишен от емоции. — Пусни ме.

Херцогът свали ръцете си и отстъпи крачка назад.

— Ти дойде — каза той. — Ти ми обеща. Хариет, нуждаем се един от друг. Днес. — Отново протегна ръце към нея.

— Днес не може — каза тя. — До днес ние не наранявахме никого, освен себе си. Винаги е било грях, но само нашите морални ценности и нашето чувство за добро и зло бяха замесени и страдаха. Днес ние нараняваме някой друг. Днес твоята вярност е обещана на друга. Ти правиш грях, като се срещаш с мен и аз също, като знам, че принадлежиш на друга.

Лицето ѝ бе бледо и твърдо. Думите ѝ звучаха театрално, сякаш бяха репетирани. Предполагаше, че тя е дошла само, защото наистина е мислила, че това ще е сбогуване.

— Още не съм женен — въздъхна той, стискайки силно ръцете ѝ, когато тя се опита да ги освободи. — Още не е забранено, Хариет.

— Обещанието за женитба е обвързващо също толкова, колкото и брачните обети — остана несъкрушима тя. — Дойдох да се сбогувам, Арчи. — За момент в очите ѝ проблесна болка, но тя бързо се овладя. Владееше се великолепно.

— Можеше да се сбогуваш в Барторп хол — изръмжа той дрезгаво. — Или на бала на лейди Съфтън снощи. Можеше да намериш време да кажеш една — единствена дума. Ти дойде тук, за да сме сами. Нека поне помежду си да признаем това.

Хариет повдигна леко брадичката си.

— Да — съгласи се тя. Очевидно не бе подготвена за този упрек. Очите ѝ за момент се поколебаха. — Да, прав си. Искях да се сбогуваме насаме.

— Една-единствена дума? — попита той. — Нуждаела си се от тази тайна среща, от това място, от целия следобед, само да ми кажеш една — единствена дума?

— Да. — Внезапно очите ѝ се напълниха със сълзи, тя прехапа горната си устна и наведе глава. — Не е лесно, Арчи. Не съм свикнала с *affaires de coeur*. Не мога да ги приема леко.

— Хариет! — Той сложи едната си длан на бузата ѝ. Какво бе направил с нея! Господи, какво бе направил със своя егоизъм! Трябваше да знае, когато тя му се предложи в Кю, че ако я вземе, това ще разкъса съвестта ѝ. И сега бе твърде късно, за да поправи грешката си.

Тя се наклони напред, както бе направила в градината на Барторп хол и зарови лице в гърдите му.

— Не е лесно — повтори тя с треперещ от вълнение глас. — Моля те, нека да свършваме. Отведи ме вкъщи. Моля те, отведи ме вкъщи!

Може би това бе най-святното нещо, което можеше да направи — бързо да се махне от живота ѝ и да ѝ даде единственото нещо, което може да излекува съвестта и сърцето ѝ — време. Време без него. Той принадлежеше на Филис. Трябваше да се обърне, да отвори вратата и да я придружи до каретата. Щеше да го направи — само след минута.

— Хариет! — Той повдигна мокрото ѝ от сълзи лице и сложи устните си върху нейните. Моя любов. Моя любов. Моя любов...

— Арчи! — Ръцете ѝ бяха обвили шията му и тялото ѝ бе притиснато до неговото. — Арчи! Не е лесно. О, моля те, не е лесно...

Да. Това бе единственият начин да си кажат сбогом. С техните тела. Със себе си. Само още веднъж. И може след това ще успее да я убеди да продължат връзката си още малко. До края на сезона. До сватбата. Нямаше да чувства вината на прелюбодеянието върху съвестта си до сватбата. Той още не бе женен. Да, това бе единственият начин.

Едно копче падна на пода, когато дръпна доста грубо гърба на роклята ѝ. Тя ридаеше на гърдите му. Ръцете ѝ бяха обвити около врата му. Наведе се леко и я вдигна на ръце. Разсъблече я, докато лежеше на леглото, дърпайки дрехите надолу по тялото ѝ, хвърляйки ги на пода до леглото. Съблече и своите и легна върху ѝ, между протегнатите ѝ ръце. Намери отново устата ѝ със своята, притисна коленете си между бедрата ѝ и широко ги разтвори, плъзна ръце под тялото ѝ и проникна дълбоко в нея.

Хариет! Любов моя! Не можеше да я загуби. Нямаше да я загуби. Нуждаеше се от нея както от въздуха, който дишаше. Лежеше неподвижно върху ѝ, устата му все още притисната в нейната. Тя бе негова. Те си принадлежаха. Това не бе сбогуване. И тя също трябва да го бе почувствала. Повдигна се на лакти и ѝ се усмихна, устоявайки на желанието да започне да се движи в нея и да доведе и двамата до оргазъм. Лицето ѝ бе мокро и зачервено от сълзи.

— Това все още не трябва да свършва — каза той. — Може да има още много пъти, преди да си кажем сбогом. Така добре ли е? — Той направи един тласък и отново спря. — Каж ми, че ти е хубаво. — Наведе глава и докосна леко устните ѝ със своите.

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Ти дори не си почтен мъж — проплака тя. — Мислех, че поне си почтен мъж.

Удар с камшик през лицето или ведро със студена вода не биха свършили по-добра работа. Той я погледна продължително, след това излезе от нея и се изтърколи към другия край на леглото. Облече се бързо с гръб към нея. Тя не помръдна.

— Облечи се — изръмжа кратко. Усещаше студенината в гласа си. — Облечи се, преди да съм се обърнал. Може да се изкуша да продължа да те изнасилвам.

Той не се обърна, преди да бе сигурен, че тя се е облякла. Когато се обърна, видя, че лицето ѝ отново е бледо и каменно със следи от сълзи по него.

— Това не бе изнасилване, Арчи — каза тя. — Аз бях съгласна.

Внезапно и безпричинно той я намрази. Намрази и себе си. Не, само себе си. Обичаше я. И все пак, когато заговори, сякаш я удари с камшик.

— Да — каза той. — Струва ми се, че бе съгласна, Хариет. Ти дойде тук, за да бъдеш изнасилена, нали? Да получиш последното си забранено удоволствие без чувство на вина. Каза не, после да, после отново не, когато вече бе твърде късно. Радваше ли се, че аз бях непочтен. Беше ли разочарована, че не ти дадох това, което желаше? Ти проговори твърде рано, Хариет. Можеше да имаш своето вълнение и малкия си момент на праведност, ако бе почакала, докато се изпражня в теб.

— Ти не си джентълмен — погледна го открито тя.

Той се засмя.

— Непочтените мъже рядко са джентълмени. Но ти знаеше това отпреди шест години, Хариет. Джентълмените не водят дамите в леглата си преди брачните обети, нали? Не и в твоя прекалено скромнен малък свят, във всеки случай. Надяваше ли се до последния възможен момент, че аз ще ти дам тези обети в края на краищата? Ти си наивна, скъпа моя! Мъжете не се женят за това, което доброволно и с желание им се дава безплатно.

Не можеше да повярва, че той изрича това. Виждаше как очите ѝ се разширяват от шока и объркването и искаше да я нарани още повече. Защото той страдаше. Разбираше какво става, разбираше какъв негодник е и не можеше да направи нищо, за да се спре. Беше ядосан, объркан и страдаше — и изпълнен с отвращение към самия себе си.

— Сбогом, ваша светлост — прекъсна го тя, внезапно тръгвайки към вратата. — Отивам си вкъщи.

— По дяволите! — той я сграби доста грубо за ръката. — Мъжете без чест все пак обичат да показват на публични места, че са джентълмени, мадам. Ще ви придружа до дома ви. Можете да се чувствате спокойна с мен, уверявам ви. Следобед обикновено изнасилвам само по веднъж.

— Вие сте жалък. — Тя почти шепнеше. Големите ѝ великолепни зелени очи гледаха право в неговите. — Радвам се, че накрая разбрах какъв сте. Би трябвало да съм го разбрала. Вие знаехте, че съм невинна, бедна и невинна преди шест години и въпреки това ме преследвахте и щяхте да ме съсипете. Тази година отново ме преследвахте, макар да знаехте, че ще трябва да си намерите годеница, преди да е свършил сезонът. Съжалявам лейди Филис, ваша светлост. Радвам се, че очите ми се отвориха. Изведнъж почувствах, че въобще не ми е трудно да ви кажа сбогом. Дори обратното. И предпочитам да се прибера пеша, отколкото да прекарам още малко време във ваше присъствие.

Той позволи на думите ѝ да го шибат с камшик. Да, може би така бе по-добре. Бе я наранил достатъчно. Тя беше права. Той не беше джентълмен. Беше ѝ предложил начин на живот, който щеше да я убие. И сега ѝ бе позволил да пожертва съвестта си, вместо да ѝ предложи и името си наред с тялото си. Тя бе права. Беше по-добре, че бе видяла истината и го бе намразила. Може би така щеше да страда по-малко.

— Няма да ви натрапвам компанията си, мадам — кимна той, правейки най-елегантния си поклон. — Позволете ми да ви придружа до каретата. Тя ще ви отведе у дома ви.

Мълчаливо слязоха по стълбите, минаха покрай безстрастния слуга, който им отвори вратата и приближиха карета. Той ѝ помогна да се качи, изчака я да оправи роклята си, да скръсти ръце в скута си и да се вторачи напред с бледо, каменно лице. Поколеба се, реши да не казва нищо и тихо затвори вратата. Гледаше след каретата, докато тя изчезна надолу по улицата. След това влезе отново в къщата, качи се в спалнята и се тръшна диагонално върху легло, с лице върху възглавницата, която още пазеше отпечатъка от главата ѝ.

Винаги се бе отнасял с известен присмех към глупавата поетична идея за разбитото от любов сърце. В този момент това въобще не му се струваше смешно.

Клара Съливан бе слаба, бледа и едва ходеше, когато Хариет работеше за нея. Тя страдаше от някаква продължителна и изтощителна болест, започнала през годините, които бе прекарала в Индия с баща си и която бе убила там майка ѝ. Омъжила се бе за

Фредерик Съливан, знаейки, че той е зестрогонец, защото бе самотна, на двадесет и шест години, и защото той бе, така бе казала на Хариет, красив.

Когато слезе по стъпалата на къщата в Ебъри корт, за да поздрави с добре дошла Хариет, веднага щом тя слезе от каретата на сър Клайв, бе невъзможно да се каже, че това е същата Клара. Стройна, но не слаба, елегантна, с обаятели от здраве бузи, с къса и вълниста тъмна коса, с блестящи тъмни очи, тя изглеждаше почти красива и определено щастлива. Прегърна силно Хариет и се наведе, за да възкликва над красотата на Сюзън и да се възхити на новата ѝ кукла.

Фредерик Съливан, който бе излязъл с нея, все още тъмнокож и доста красив, я поздрави с нещо като искрена усмивка. Той изглеждаше като потенциален убиец на жени, който бе решил, че е по-добре да убие само една жена — и то с любов. Фреди, развратният комарджия и нехранимайко, който бе убедил Клара, че ще може отново да върви, който по някакъв начин бе вдъхнал радост в живота на самотната жена. И който, изглежда, се бе влюбил в нея.

Той целуна Хариет по бузата, докато се ръкуваше с нея.

— Хариет — каза ѝ, — изглеждаш забележително красива. — Без съмнение голяма част от мъжкото население в Лондон е било сразено.

— Скромността ме кара да призная, мистър Съливан — засмя се тя, — че става дума само за няколко дузини.

Клара поведе Сюзън към къщата, а мистър Съливан предложи ръката си на Хариет.

— Сега, преди да сме прекрачили прага на къщата — започна той, — нека завинаги да свършим с това глупаво мистър Съливан, а? Името ми е Фреди. Звучи доста скучно, но за това трябва да вините родителите ми.

— Фреди — повтори тя, като се усмихна и се изчерви.

— Трябва да заведем Сюзън горе, за да види момчетата, Фреди — намеси се Клара. Тя се обърна към Хариет, когато влязоха в къщата. — Кевин може би още спи, но обещахме на Пол, че може да слезе, когато пристигне Сюзън. Той си навлече гнева на Фреди, когато решително отказа да слезе от понито си тази сутрин след ездата. Останаха навън повече от час след като бях прибрала Кевин вътре.

— О, един избягал затворник — захили се Фредерик, когато много мургаво, жилаво малко момче се спусна, скачайки по стълбите към тях. — И една обезумяла бавачка, изоставена в детската стая, не се съмнявам.

Хариет почувства, че се отпуска. Беше толкова хубаво, че е оставила Лондон и изминалия месец зад себе си. Толкова хубаво.

Пол искаше веднага да излезе навън. Това искаше и Сюзън. Фредерик въздъхна, засмя се, наведе се и покачи сина си на рамо, погледна изпълненото с копнеж личице на Сюзън, наведе се отново и я покачи на другото си рамо и тръгна обратно надолу по стълбите.

Клара хвана Хариет под ръка.

— Имаш ли нещо против, ако ви оставим за малко сами, Фреди? — извика тя след него. — Искам да чуя всичко за Лондон и за сезона. Имаше ли голям успех, Хариет? Сигурна съм, че си имала. Не си загубила нищо от красотата, откакто те видях за пръв път, а сега си добавила към нея и истинска елегантност. Срещна ли някой поспециален? Надявам се, че си. Зная, че лорд Уингъм значеше много за теб, но както казвах на Фреди, надявам се, че скоро ще намериш някого, с когото ще прекараш щастливо останалата част от живота си. Някой като Фреди. — Тя се засмя.

— Добре — засмя се и Хариет, — имах две предложения за женитба, едното от тях наистина много примамливо. Но все още е много рано. Много скоро след Годфри. Бях доволна просто да се забавлявам. И наистина се забавлявах. — Тя се усмихна жизнерадостно, когато влязоха в гостната и Клара позвъни за чай.

— Наистина ли? — погледна я внимателно Клара. — Радвам се, Хариет. — Тя се поколеба. — Фреди казва, че Тенби е бил в града. — Клара бе напълно в течение на нейното сляпо и болезнено увлечение към лорд Арчибалд Вини преди шест години.

— Да — кимна Хариет, все още усмихвайки се, — виждах го, Клара, и дори танцувах веднъж или два пъти с него. Той току-що се сгоди за лейди Филис Рийдър, дъщерята на графа на Барторп.

— Да, разбира се, че за нея — поначумери се тя. — Той винаги е гледал нависоко. Нямахте ли нещо между вас, Хариет?

— О, Господи, не — засмя се Хариет. — Той е все още много красив. Но за щастие вече съм по-стара и по-умна, а и бракът ми с Годфри ме научи, че в отношенията между хората има много по-важни

неща от добрата външност. — Тя въздъхна. — Иска ми се Годфри да бе живял по-дълго. Той не бе стар мъж.

Клара й се усмихна съчувствено.

— Той ти даде Сюзън — каза тя. — Възхитителна е, Хариет, и така прилича на теб. Понякога ти завиждам за дъщеря ти, въпреки че съм много горда със синовете си и много ги обичам. И двамата ще израснат красиви като Фреди. Знаеш ли, че Джулия и Даниел имат още едно момче? Даниел бе много разстроен, когато разбра, че третото дете е на път.

— Отбих се вчера сутринта у тях — кимна Хариет. — Той определено е шишко, Клара, и е голям сладур. А лорд Биикънсууд въобще не изглежда разстроен. Той има онзи израз — о, помня този израз на лицето на Годфри, когато се роди Сюзън. — Тя с благодарност се впусна в разговора за деца.

В петък херцогът на Тенби стана рано, за да може да поязди в парка и да пришпори коня си, без да застрашава нечий живот, с изключение на своя собствен. Трябваше да съчини някакво извинение, повтаряше си той след вчерашния следобед. Но все още не можеше да го напише. Най-доброто, което можеше да направи, бе да я остави на мира. Беше по-добре, ако тя го мислеше за абсолютен мошеник, който не може дори да се извини за обидите, които й бе нанесъл.

Беше ли това изнасилване? Тази мисъл го измъчваше. Тя бе отказала. Но също така бе казала, че не е лесно и той почувства, че тя вече не можеше да се контролира. Той съзнателно използва това и превърна нейното не в да. Моментно съгласие. Това изнасилване ли е? Едно неохотно дадено съгласие? Едно съгласие, за което дълбоко в сърцето си той знаеше, че е несъгласие? Тя бе снела от него това обвинение, но той не бе сигурен дали може сам да си прости.

Щеше да придружи Фелис, родителите й и баба си на градинско увеселение днес следобед. Преди това трябваше да разреши този въпрос или поне да се скрие зад обичайната си маска. Трябваше. Дължеше го на бъдещата си съпруга — да бъде щастлив в нейната компания. Може би можеше да се откупи в собствените си очи, ако поне се отнасяше към годеницата си с нужното уважение и дори с привързаност.

Той решително изхвърли Хариет от ума си. Поне се опита да го направи.

Баба му и леля му бяха в трапезарията, когато се върна у дома. Баба му често ставаше рано. Леля София твърдеше, че е била събудена от болки в краката.

— Скъпи Арчибалд — започна тя, когато той се наведе да целуне бузата ѝ. — Винаги съм имала слабост към джентълмени в костюми за езда. Винаги изглеждат толкова мъжествени.

— Софи! — възкликна шокирана херцогинята.

Той се засмя. Отвори писмата си — повечето покани и поздравления. Нямаше нищо важно, помисли си той, прехвърляйки ги набързо. Докато не стигна до последното писмо. И разбра, че трябва да прочете това писмо. Погледна подписа. Филис. Повдигна вежди и зачете.

Баба му на висок глас обясняваше нещо на леля Софи, когато той вдигна глава. Тя се обърна и го погледна въпросително.

— Изглеждаш така, сякаш си видял призрак, Арчибалд — обади се леля му.

— Лейди Филис е написала това снощи — каза той. — Оставила е подобно писмо и на баща си, което той би трябвало да е прочел тази сутрин. Снощи е избягала с Локхард. Горкото момиче! Репутацията му никога няма да се възстанови след този скандал.

Баба му се вторачи в него със замръзнало изражение.

— Благослови момичето — каза лейди София. — Тя не се нуждае от обществото, Арчибалд. Всичко, от което се нуждае, е онзи приятен млад мъж и неговото имение в провинцията. Скандалът няма да им навреди там.

Херцогът я погледна проникателно.

— Какво си направила, лельо? — попита той.

— А? — попита тя. — Недей да шепнеш, Арчибалд. Някои хора са склонни да приемат съвети. Някои хора нямат нищо против да се възползват от мъдростта на по-възрастните. Искам да ме заведеш да видя моята малка любимка днес следобед. Цяла седмица ми липсва красивото ѝ лице. Няма с кого да разговарям. Някой ще ми донесе ли още кафе?

Лакеят се забърза към нея.

Херцогът внимателно сгъна писмото и го сложи до чинията си. Беше шокиран. Твърде шокиран, за да почувства облекчение.

— Добре — излезе от шока си баба му. — Очевидно съм сгрешила, Тенби. Очевидно момичето не е добре възпитано. И е непростимо да остави нещата да стигнат толкова надалеч. Предполагам, че си щастлив?

Той не отговори.

— Предполагам, че първата ти мисъл е за онази, другата жена — продължи тя. — Няма да я приема, Тенби.

— Не възнамерявам да дискутирам това сега, бабо — каза той гледайки я твърдо в очите. — Трябва да размисля. Може би ще се консултирам с теб след това. Все още се надявам и имам намерение да изпълня обещанието си.

— Но не и с онази жена — настоя тя.

— Ще се посъветвам с теб, бабо — отговори той, — когато имам време да размисля. — Той се поколеба. — Онази жена е лейди Уингъм. Дама, бабо.

— Предполагам — изрече тя студено, с много изправен гръб, — че и аз трябва да размисля, Тенби. Винаги съм искала да бъдеш щастлив. Трябва да знаеш, че винаги съм искала това.

Гласът му стана малко по-топъл.

— Ще поговорим по-късно, бабо — той повиши глас. — Ще те придружа до сър Клайв Форбс следобед, лельо Софи. И ще се върна там след час и половина, за да те прибера.

Лейди София отпи от кафето си и не каза нищо. Стар демон, помисли си херцогът. Чудесен стар демон!

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Херцогът на Тенби пътуваше с кабриолета си към Ебъри корт в Кент. През целия уикенд бе водил вътрешна борба със самия себе си — борба между това, което дължеше на Хариет, чувствата си, и това, което дължеше на своето положение. Леля му, разбира се, го бе подтикнала да захвърли всякаква предпазливост. Тя дори не изчака да се върнат вкъщи след посещението у сър Клайв Форбс, където разбраха, че Хариет е заминала. Херцогът се съмняваше дали лейди Форбс щеше да му каже къде е заминала Хариет — жената го бе погледнала доста сурово. Но бе информирала леля му.

— Трябва да отидеш при нея, Арчибалд, скъпи — бе заявила леля му, когато те бяха отново в каретата. — Ти си отново свободен и обичаш момичето.

— Само това ли има значение, лельо — попита той. — Любовта?

— За нещастие, не — избоботи тя, след като той повтори въпроса си. — Човек не трябва да бъде толкова безразсъден. Не може да се живее от любов. Но ако се наложи да се избира между любовта и дълга и изборът на любовта не води до катастрофа, тогава трябва да се избере любовта. Ще донесе ли нещастие в живота ти евентуален брак с моята малка лейди Уингъм, Арчибалд?

В никакъв случай! Но може би този брак ще донесе нещастие в нейния живот. Той не беше джентълмен. Той бе непочтен мъж. Тя не искаше да го вижда отново. Освен това, той подозираше, че е дълбоко наранена. Подозираше, че го обича.

— Същият съвет ли даде и на лейди Филис? — попита той високо.

— Тя постъпва глупаво — отговори леля му. — Бягството с любимия е глупаво, дори и да имат намерение да живеят тихо в провинцията. Но може би тя очаква да бъде спряна. След като веднъж ти е писала и е изпратила писмото, това, че ще я спрат, няма да има значение, нали? Вероятно вече е убедила родителите си да й разрешат

да се омъжи за мъжа, когото харесва. Един ден той ще бъде барон, нали знаеш.

Тя се оказа напълно права. Когато графът на Барторп, доста притеснен, се отби скоро след като пристигнаха у дома, той информира херцога, че лейди Филис се е върнала в провинцията заедно с майка си и по всяка вероятност ще се омъжи за мистър Дейвид Локхард на или скоро след двадесет и първия си рожден ден.

Херцогинята запази мълчание до събота следобед. Тя влезе в библиотеката, където внукът ѝ бе прекарал целия ден и седна на един стол срещу него.

— Заминала е в провинцията, така ли? — попита тя.

— С графинята — отвърна той. — Това е по-добре за нея, отколкото бягството. Животът ѝ щеше да бъде труден. Няма да е лесен дори и след един развален годеж.

— Нямах предвид лейди Филис — уточни баба му.

Ръката му си играеше с преспапието на бюрото пред него.

— Заминала е за Кент — обясни той. — Съпругата на Фреди Съливан е нейна приятелка.

— И ти възнамеряваш да я последваш? — попита тя. — Възнамеряваш ли да се ожениш за нея, Тенби?

— Какво те кара да мислиш, че обмислям подобно нещо? — осведоми се той.

— Тя е изключително красива жена — отговори баба му. — Очарователна и скромна. Забелязвах как е гледаш, Тенби. И как тя те гледа, макар че тя е по-въздържаема от тебе.

— Преди шест години — изрече той — възнамерявах да я помоля да се омъжи за мен. Но бях извикан на смъртния одър на дядо.

— Значи дългогодишно увлечение? — попита тя.

— Дългогодишна любов — уточни той тихо, хвърляйки ѝ бърз поглед.

Тя изглеждаше особено сурова и високомерна.

— Съвсем млада научих — започна тя, — че в живота има неща, които са много по-важни от любовта, Тенби. Любовта, както и егоизмът, трябва винаги да бъде поставяна на последно място. Научих много рано да не търся щастие в живота и да презирам тези, които правят щастиято цел на живота си. Питам се вчера и днес какво ми е донесъл животът, какво ми е най-скъпо в живота. Родителите ми,

приятелите, дядо ти, баща ти и ти, Тенби. Може би защото си последен в този списък или единственият, който все още е с мен в моите стари години. Кой знае! Но стигнах до извода, че нищо и никой в моя живот не е означавал повече за мен от теб.

— Бабо — опита се да я прекъсне той нещастно и зачака товара на дълга да легне отново на раменете му.

— Защото те обичам, моето момче — продължи тя, гледайки го по-сурово, откогато и да било. — Не съм мислила за това преди, защото любовта не бе толкова важна за мен. Но когато се замислих вчера и днес, разбрах, че това е така и че това малко разбива сърцето ми. Любовта наранява. Помня това от много дълго време. Искам да умра сигурна, че си щастлив, Тенби, и като знам, че си поставил любовта над другите важни неща в живота си. Бих искала да видя наследника ти, преди да умра. Но по-важно е да те видя щастлив.

Погледна го така, сякаш току-що бе произнесла най-строгата лекция в живота си. Точно така изглеждаше и когато го хвана, дванадесетгодишен, да лудува с тълпа селски момчета. Първо бе нейната лекция за това какво дължи на положението си, а след това бастунът на дядо му.

— Бабо — промълви той отново и ръката му стисна преспапието.

— Ако тя ще те направи щастлив — не го изслуша херцогинята, — ако лейди Уингъм ще те направи щастлив, тогава аз с удоволствие ще стана вдовстваща херцогиня, за да може тя да вземе моята титла. И ще обикна момичето. И ще очаквам следващата пролет да ти роди момче. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Няма да съм вечно до теб. А и майка ти се нуждае от внук.

— Бабо — повтори той. — Тя може да не иска да се омъжи за мен.

Херцогинята се изправи на крака и застана пред него.

— Като херцог на Тенби ти имаш задължение да осигуриш продължение на рода. Ако лейди Уингъм е херцогинята, която искаш, трябва да се погрижиш тя да пожелае да се омъжи за теб. Без глупости и без отлагане.

Нейното внезапно и неочаквано съгласие направи донякъде решението още по-трудно. Баба му и дядо му, без да бяха съвсем наясно с това след единадесетата му година, управляваха живота му чрез строгост и привързаност. Наистина, след като стана пълнолетен,

бе живял доста независим живот и бе вкусил всички удоволствия, които младостта можеше да предложи. Но дядо му и баба му не се мръщеа на това. На мъж с неговото положение и богатство се разрешаваше да се позабавлява бурно на младини. Част от израстването. Но при важни обстоятелства той винаги се бе подчинявал и действал според възпитанието си.

Сега, през тези няколко дни, той почувства, че най-накрая бе истински възмъжал. Истински късмет го бе освободил от начина на живот, за който бе подготвен. И който щеше да мрази и може би щеше да предаде на своите деца. Беше му дадена свободата и шансът да опита отново. Не искаше да се бунтува само заради бунта. Но искаше сам да се погрижи за собствения си живот, да вземе сам решение за бъдещето си, да бъде достоен херцог на Тенби по свой собствен начин.

Фактът, че баба му бе дала благословията си за това, към което той се стремеше, донякъде усложняваше нещата. Ако щеше да търчи след Хариет и да се опитва да я убеждава да се омъжи за него, въпреки лошото му отношение към нея през цялото им познанство, искаше това да стане, защото той го желае. От друга страна, разбира се, ще е добре да знае, че няма да нарани баба си.

В края на краищата разбра, че всъщност няма никакъв избор. Ако не тръгне след Хариет, просто ще бъде нещастен. И то за цял живот. Обичал я бе шест години. Все още я обичаше. Винаги щеше да я обича. Още когато прочете писмото на Филис, бе разбрал, че ще направи предложение на Хариет.

В кабриолета на път за Ебъри корт бе по-нервен от когато и да било в живота си.

Когато зави по алеята, видя, че пред къщата има хора. Мъж и две деца. Трябва да бяха Фреди и синовете му. Това щеше да направи нещата малко по-лесни. Нямахше да се наложи да влиза в къщата сам. Усмихна се на приятеля си, когато скочи от кабриолета и подаде поводите на един коняр, притичал от конюшната. Фреди вървеше към него, облечен само с риза, с развяваща се от вятъра коса. Все още бе странно да се види Фреди като домашар.

Те се ръкуваха сърдечно.

— Арчи — започна с усмивка Фредерик, — както винаги изглеждаш така, сякаш идваш направо от Бонд стрийт. Решил си най-сетне да се отбиеш при стария си приятел. Точно навреме. Чух, че приемаш поздравления.

— Да — усмихна се отново херцогът. Той почувства силно желание да продължи този разговор. — Току-що бях освободен от един отегчителен годеж. Виждаш отново свободен човек, Фреди, момчето ми.

Приятелят му се засмя и го тупна по рамото.

— Двойни поздравления — каза той. — Това е повече от кратка визита тогава, Арч. Добре. Клара ще е радостна да те види. И може да ми помогнеш в уроците по крикет.

Херцогът погледна двете деца, едното — с бухалка за крикет, а другото хвърляше. В същия момент топката разби вратичката, след като батсменът безуспешно разцепи въздуха с бухалката. По-големият син на Фреди нададе триумфален вик и се хвърли по гръб върху тревата. Батсменът избухна в сълзи.

— О, о — възкликна Фреди.

— Сдобил си се малка руса красавица, а аз да не знам, Фреди? — каза херцогът посягайки към монокъла си, докато вървеше заедно с приятеля си към децата.

Тогава малкото момиче се обърна, с нещастна физиономия, гледайки умолително към Фреди.

— Не мога да я улуча — оплака се тя. — Няма смисъл, не мога да я улуча.

Огромни зелени очи. Разрошени златисторуси къдрици. Съвършено малко копие на Хариет. О, Господи! Херцогът пусна дръжката на монокъла си, когато Фреди клекна и поглади косата на детето. Той внезапно се почувства на мили далеч от Хариет. Беше си мислил, че я познава. А не бе знаел нищо за най-важния — наистина най-важния факт в нейния живот. Бракът ѝ е бил плодотворен. Тя имаше това малко дете, което да дава любов и смисъл на живота ѝ.

И тогава той видя с ъгълчето на очите си, че Фреди и тези две деца не са излезли от къщата сами. Обърна се и зачака приближаването на Клара Съливан през моравата с Хариет и бебето на Фреди, щавещо между тях. Сърцето му сякаш щеше да изхвъркне от гърдите. Той се поклони на двете дами и поднесе ръката на Клара до устните си.

— Дойдох да се натрапя на гостоприемството ви за ден или два, мадам — каза той. — Ако ме приемете.

— Ако ви приемем? — попита тя. — Колко глупаво, ваша светлост, след като Фреди непрекъснато ви кани тук. Познавате Хариет, лейди Уингъм, разбира се.

Той я погледна в очите за първи път.

— Как сте, мадам? — запита той. — Имате много красива дъщеря. Не знаех за нейното съществуване.

— Обяснимо е — отговори вместо гостенката си Клара — когато човек е в Лондон и се забавлява през сезона. Децата са затворници в детските стаи.

— Винаги прекарвах сутрините със Сюзън — отрони Хариет тихо. — И час или повече вечерта. Дъщеря ми е по-важна от всеки друг в живота ми. — Лицето ѝ бе бледо, очите и гласът ѝ предизвикателни.

Вниманието им бе отвлечено. Фреди все още мърмореше успокояващи неща на Сюзън и се опитваше да я убеди да вземе отново бухалката. Синът му обаче беше на друго мнение.

— Ти вземи бухалката, тате — предложи той. — Много е весело, когато ти пазиш. Изпрати я вътре да играе с Кевин. Тя е просто момиче. Момичетата са досадни и не разбират нищо.

— О — възкликна Клара, докато херцогът посягаше към монокъла си.

— Ще я поразходя малко — вметна Хариет бързо. — Сигурна съм, че тя наистина разваля играта.

Фредерик се бе изправил.

— Пол, момчето ми — каза той, заканвайки се с пръст, — ти и аз ще се разходим до къщата, преди да се върнем отново да играем — със Сюзън. Ела. — Той протегна ръка, която синът му взе, изглеждайки значително покорен.

Хариет се притесни.

— Какво ще прави Фреди? — попита тя.

— Ще наплеска Пол — обясни Клара. — Сърцето ми се къса всеки път, когато това трябва да стане, но вече не се опитвам да го спра, както правех в началото. Фреди дарява момчетата с тонове любов, но те трябва да се научат да не бъдат изчадия. Не, Хариет, не трябва да се чувстваш виновна. Дори моята длан ме сърби при тази

ужасна неучтивост. Моят син не трябва да говори за другите деца по този начин — дори на петгодишна възраст.

Херцогът се приближи до малкото момиче, което неутешимо удряше с крак тревата.

— Изглежда бухалката не е улучила топката? — попита той.

— Не. Това е глупава игра — каза тя. — Не ми харесва.

— Това, което винаги откривам, когато играя — каза той, — е, че трябва да не мисля за вратичката зад моята бухалка като за обикновени парчета дърво.

Тя му хвърли бърз поглед със зелените си очи, които му изглеждаха много познати.

— Но те са от дърво — каза тя. — Вижте. И непрекъснато падат.

Той клекна до нея. Пред детето, което Хариет бе родила. Детето, което тя обичаше повече от когото и да било на този свят. Сюзън.

— Назови някого, когото обичаш — каза той.

Тя го изгледа с любопитство.

— Мама — каза тя.

— Добре — отвърна той. — Сега някой друг.

Тя се замисли.

— Моята нова кукла — каза тя. — Тази, която леля Аманда и чичо Клайв ми подариха.

— Още някой — каза той.

Тя мисли доста дълго и отговори:

— Чичо Фреди.

— Великолепно. — Той я обърна, ръката му бе върху малкия крехък кръст, и ѝ показа пръчките на вратичката. — Средната е мама, тази от твоята страна е куклата ти, а онази от другата страна е чичо Фреди.

Тя се изкикоти.

— Твоята работа — започна той, — е да ги пазиш с бухалката си, така че топката да не ги удари и събори. На мен това чудесно ми помагаше. Мама и баба и кучето ми рядко биваха удряни. Аз ги защитавах.

Тя се обърна и погледна в лицето му с искрените, доверчиви очи на Хариет.

— Но топката няма да удари бухалката — каза тя и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Мама ще бъде ударена.

— Всичко е въпрос на време — успокои я той. — Ако замахнеш към топката веднага щом боулерът я пусне, бухалката ти е наоколо и безполезна, когато топката долети. От друга страна, ако изчакаш докато топката се изравни с теб и тогава замахнеш, вратичката е съборена, преди още бухалката да е помръднала. Тайната е да замахнеш в най-подходящия момент.

Тя въздъхна, забеляза монокъла му и докосна обсипаната със скъпоценни камъни дръжка с малкия си пръст.

— Красиво е — каза тя.

— Благодаря ти — усмихна се той. — Ще ти позволя да погледнеш през него щом удариш топката. Нека да ти хвърля няколко топки, за да потренираш. За момента вратичката представлява отново само дървени пръчици. Съгласна ли си?

— Не мога да я ударя — предупреди го тя. — Ще се разсърдиш като Пол.

— Нека да опитаме — каза той сериозно, изправяйки се на крака и подавайки ѝ малката бухалка.

Тя въздъхна отново и я взе. Първия път, когато хвърли топката към нея, бавно и леко, тя унищожи малка част от безупречно поддържаната ливада на Фреди и вратата бе разбита.

— Това винаги се случва първия път по време на обучението — насърчи я той. — Следващия път дръж бухалката по-здраво и се наведи към топката. Така ще разбереш кога точно пристига.

Тя улови следващата му топка и вратата зад гърба ѝ остана непокътната. Събори я, когато започна да подскача, пискайки от радост.

— Мамо, мамо — извика тя. — Видя ли?

Херцогът се разсмя.

— Да, разбира се, че видях — отговори Хариет и той разбра, че тя все още стои там. Клара подтичваше след бебето, което бягаше по тревата с широко разтворени крака.

— Идват Пол и чичо Фреди — осведоми херцогът, прикривайки усмивката си при безгрижния израз на лицето на момчето. Този израз му бе добре познат от собственото му детство. Израз, който казваше, че нажиленият му задник въобще не го интересува. — Може би Пол ще хвърля, докато аз ти помогна с бухалката. Тези пръчки са мама, куклата ти и чичо Фреди.

— Не, не, куклата ми — сочейки най-близката пръчка. — Ти. Кой си ти?

— Тенби — отговори той. — Сега наистина трябва да се уверим, че ще направим добра защита.

Пол се приближи.

— Извинявай, Сюзън — каза той. — Аз не улучвам винаги топката, въпреки че татко хвърля бавно, а дори не съм и момиче.

Фреди затвори очи за кратко.

— Ти ще хвърляш — каза тя. — Чичо Фреди ще стои тук. Тенби ще ми помага с бухалката. — Тя повиши глас. — Мамо, гледай. Мамо, лельо Клара.

Херцогът и Фреди размениха усмивки.

— Бъди готов да преследваш след шест, Фреди, момчето ми — каза херцогът, заставайки зад Сюзън и поставяйки ръцете си върху нейните на дръжката на бухалката. — Готово. Хвърляй, Пол, момчето ми.

Всички пиха чай в детската стая. През няколкото дни, които беше тук, Хариет разбра, че това е ежедневен ритуал, нарушаван с неохота само когато имаше посетители, които нямаха деца. Днес бе по-лесно да се избегне несръчността, докато играеше с бебето и му строеше кули от дървените кубчета, а то ги събаряше и тя трябваше да започне отново. Фреди се боричкаше на пода с Пол, докато Клара наливаше чая. Сюзън, притеснено и необяснимо защо, взела под мишница любимата си книжка, се промъкна до стола на херцога и му я подаде. Хариет се зачуди дали ще му е приятно да почете на Сюзън и дали ще прочете добре репликите на вълка за удоволствие на Сюзън. Тя чу дълбоко и заплашително ръмжене, както си бе мислила. С крайчеца на окото си забеляза, че Сюзън държи монокъла пред очите си.

По-късно в стаята си, след като се изми, преоблече и подреди косата си, поразрошена от бриза навън, Хариет се зачуди дали ще е в състояние да слезе за вечеря.

Децата нямаше да ги има. Щяха да бъдат само четиримата. Две двойки. Клара и Фреди и тя и годеникът на лейди Филипс Рийдър. Чудеше се дали е знаел, че тя е тук, когато е решил да посети стария си приятел. Сигурно не. Със сигурност иска да я среща колкото се може

по-рядко, което искаше и тя. Освен ако не я дебнеше и измъчваше. Не бе лесно за човек с неговото положение да се откаже от притежанието си, докато не е напълно готов да го направи.

Не искаше да мисли, че той е дошъл, за да я измъчва. Искеше да вярва, че не е била права, когато го обвини, че е непочтен. Искеше ѝ се да вярва, че караницата извади на бял свят най-лошото и у двамата и по никой начин не представляваше личностите, които те наистина бяха.

Неприятна ѝ бе мисълта, че сега той знаеше за Сюзън. Защо не желаше да знае за дъщеря ѝ? Не беше сигурна. Освен, може би, че криейки част от себе си от него, тя си мислеше, че пази идентичността си да се спаси от потапяне изцяло в любовта си към него. Сега тя се чувстваше абсолютно беззащитна. И той бе играл със Сюзън, проявявайки търпение и хумор, които тя не бе очаквала от него, макар че бе забелязала нещо с децата на Мингей в Барторп.

Той три пъти подред бе прочел приказката на Сюзън, повтаряйки думите на вълка всеки път, когато Сюзън пожелаеше.

Мили Боже, помисли си Хариет, чувствайки болка, той ще стане също толкова добър баща, колкото и Фреди. На нейните деца. Децата на лейди Филис Рийдър. Пребори се със сълзите, които напиреха в очите ѝ. Прехапа устни, когато на вратата се почука и вътре надникна Клара.

— Готова ли си? — попита тя. — Добре. Ще слезем долу заедно.

Хариет поклати глава.

— Аз... аз не се чувствам много добре — въздъхна тя — и не съм гладна. Май чистият въздух ми дойде много. Беше доста ветровито, нали? Бих предпочела да остана тук, ако не възразяваш, Клара.

— Но ти си облечена — отговори Клара. След кратка пауза тя влезе в стаята и затвори тихо вратата зад себе си. — Това не е съвпадение, нали? Казах на Фреди, че това не е съвпадение и той се съгласи.

— Какво не е съвпадение? — престори се, че не разбира Хариет.

— Той каза ли ти? — запита Клара, — че годежът му е развален. Годеницата му избягала с някой друг или се опитала да избяга.

С мистър Дейвид Локхард. О, Господи!...

— Не — отговори. — Не ми е казал. Защо трябва да ми казва?
— Но почувства как издайническа руменина плъзва по бузите ѝ.

— Хариет! — Клара прекоси стаята, коленичи пред нея и сграбчи ръцете ѝ. — О, Хариет, скъпа, не е минало през всичките тези години, нали?

— Аз... — Хариет пое дълбоко дъх. — Не.

— И той те преследва тук? — попита Клара. — Както направи и преди? Правил ли ти е отново неприлични предложения? Да кажа ли на Фреди да го отпрати? Фреди ще го направи, ако му кажа, че той те безпокои, въпреки че Тенби му е приятел. Няма да позволя да бъдеш притеснявана в моя дом, Хариет.

Хариет погледна към ръцете си.

— Може би мен трябва да отпратиш — каза тя. — Бях негова любовница близо месец, Клара. Но вече не съм. Приключих това миналата седмица.

— О, Хариет — Клара стисна ръцете ѝ още по-силно. — О, бедна моя. Той е безскрупулен, що се отнася до жените. Ще накарам Фреди да го помоли да напусне.

— Не — възпря я Хариет. — Не го прави. Аз избягах преди шест години — върнах се в Бат, вместо да дойда с теб и Фреди в Лондон и може би да го видя отново. Избягах и миналата седмица, защото не исках да рискувам да се срещаме на всеки прием и бал. Ще престана да бягам и да го избягвам. Трябва да свикна с факта, че той обитава този свят, който и аз, и че понякога, когато съм в Лондон или другаде, ще се срещаме. Трябва да се науча да го срещам както всеки друг мъж.

— О, Хариет...

— Аз — продължи Хариет — ще го разлюбя, дори ако това отнеме останалата част от живота ми. — Тя се изправи на крака. Клара също стана. — Нека да слизаме долу. Огладнях.

Клара се засмя, въпреки съчувствения поглед в очите ѝ.

— Харесвам духа ти — каза. — Той все пак е джентълмен. Няма да ти навреди в нашия дом. Беше много добър и със Сюзън.

— Не искам да е близо до Сюзън — каза Хариет, вървейки доста войнствено към вратата. — Сюзън е дъщеря на Годфри. И моя. Не искам да му се усмихва и да му носи книгите си, за да ѝ чете. Спря изведнъж и погледна към Клара! За момент трябваше да прехапе отново устната си. — Трябваше да избира нов баща за Сюзън, докато

бях в Лондон. Тя толкова се нуждае от баща, Клара. Това че ѝ разправям как Годфри си играеше с нея, не може да замести нуждата някой да си играе с нея.

Клара поклати глава.

— Сюзън ще има нов баща много скоро — отрони тя. — А ти нов съпруг, Хариет. Ще стане, скъпа. Обещавам ти.

Тя взе Хариет под ръка и двете тръгнаха към стълбището.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Той не бързаше да остане насаме с нея. Може би не беше сигурен как да започне. Или може би се страхуваше от отказ. Нищо не бе сигурно с Хариет. Не можеше да се разчита, че тя ще се вкопчи за шанса да стане херцогиня.

Вечерта той не препираше нещата. Беше доволен да разговаря с Фреди и Клара и да извлича кисело удоволствие от факта, че макар Хариет да не мълчеше, разговаряше изключително с тях и нито веднъж не го погледна в очите. Тя издаваше учтиви звуци, когато се обръщаше към нея, за да потвърди нещо за Лондон и сезона или въобще се правеше, че не го чува.

Беше доволен да я гледа, златна на фона на мургавите Клара и Фреди, нежна, елегантна, фина, красива. Доволен бе да я гледа с копнеж, предпазлива надежда и страх.

Очевидно погледите му бяха толкова прозрачни, каквито бяха на Сейнт Джеймс скуеър и в Барторп хол.

— Е, Арчи — започна Фреди, когато дамите се оттеглиха и ги оставиха сами. Той подаде на приятеля си чаша бренди и се настани удобно в креслото със своята чаша. — На какво дължим това удоволствие?

— От моята компания? — попита херцогът. — Трябва ли да има някаква особена причина? Не е ли достатъчен зовът на старото приятелство?

— Нека да сме откровени — засмя се Фредерик. — Клара е загрижена относно намеренията ти спрямо Хариет. Бяха малко... подли преди няколко години, доколкото си спомням.

— Трябва ли да имам някакви намерения? — попита херцогът. — Не може ли да е обикновено съвпадение, че се сме тук по едно и също време?

— Ти я разсъбличаше с поглед цяла вечер — не се стърпя Фредерик. — И очевидно харесваше това, което виждаш.

Херцогът остави чашата на масата до себе си.

— Не мисля, Фреди — каза той. — Струва ми се, че ти обиждаш дамата, като предполагаш, че тя подканя към такава безочливост.

— Това е интересно — отговори Фредерик, вдигайки крака върху облегалото на креслото. — Предполагам, че трябва да сменим темата, преди да се окаже, че си ме извикал на дуел утре сутринта. На Клара няма да ѝ е забавно. Ще ти кажа все пак, Арчи. Оковите не са чак толкова лоши. Аз например няма да се откажа от моите за нищо на света. Ти също ще си доволен от тях, момчето ми — с подходящата жена, разбира се — засмя се той.

Херцогът не пришпорваше нещата и следващата сутрин. Всички отидоха на езда, заедно с децата. Пол бе покачен на собственото си пони и се изпъчи, когато херцогът вдигна монокъла до окото си и похвали стойката му. Фреди държеше бебето. Сюзън трябваше да язди с майка си. Хариет се качи на коня и след това се наведе, за да поеме от един коняр детето.

— Ще бъде най-добре, ако Сюзън язди с мен, мадам — предложи той, приближавайки коня си до нейния. — Вашето странично седло ще ви пречи да я държите.

Тя се стегна, но не погледна към него.

— Ще се справим някак, благодаря ви, ваша светлост.

— Сюзън — каза той, поглеждайки надолу към детето, особено красиво в зеления си жокейски костюм и веселата малка шапка с пера, — изборът е твой. Къде предпочиташ да яздиш — на тъжната кранта на майка си или на този великолепен жребец? Няма да влияя на решението ти.

Тя погледна от майка си към него, от коня на майка си към неговия и попита:

— Може ли, мамо?

Разбра, че това бе грешка. Хариет се отдалечи от коневръза, без да каже и дума, гърбът ѝ можеше да съперничи на гърба на баба му — толкова изправен беше. Той се наведе и без помощта на коняря вдигна детето на седлото си. То се настани и се огледа важно наоколо. Също като майка си, засмя се тихо той.

— Той е великолепен — каза тя. — Ще имам такъв щом порасна.

— И всички млади мъже ще идват на тълпи, за да видят тази бляскава ездачка.

Но тя бе твърде млада, за да се интересува от тази перспектива.

— Говори като вълка — помоли тя.

Той я прегърна с едната ръка, хвана юздите с другата, подкара коня си след другите и изръмжа страховито.

Тя се заля от смях и помоли:

— Още веднъж.

— Всъщност — каза той, като чувстваше как гневът струи от всяка пора на Хариет, която яздеше пред тях, — сигурен съм, че вълците вият. — Но той изръмжа още веднъж в ухото на детето.

Фреди изглежда бе казал нещо, което бе развеселило бебето. То пицеше от смях.

Яздиха близо час. Хариет през цялото време язди напред, говорейки преднамерено отначало само с Клара, а после с Фреди. Беше направил грешка, помисли си отново херцогът. Трябваше да ѝ позволи да вземе Сюзън, макар да бе опасно на страничното седло.

Когато приключиха с обяда, дъждът, който цяла сутрин се канеше да завали, сега вече ръмеше. Доста мрачно време, за да повдигне въпроса, помисли си херцогът. Би предпочел някой слънчев ден. Но не можеше да отлага повече. Можеше да изпусне нервите си. Или да се почувства задължен да напусне. Сега бе времето. По-късно следобед щяха да играят с децата и да пият чай в тяхната стая.

Но той не можа да намери Хариет, макар че преброди къщата и дори почука на вратата ѝ и надникна в детската стая. Там бе Клара, която приспиваше бебето, чиято главичка лежеше на рамото ѝ, докато другите две деца правеха нещо на масата с бавачката си. От Хариет нямаше и следа.

Фреди бе в библиотеката.

— А, ето те — каза той, когато се появи херцогът. — Какво ще кажеш за една игра бiliarд, Арчи? Изглежда, че периодът на доброто време приключи.

— Търся Хариет — каза херцогът.

— Така ли? — попита Фредерик. — Хариет? Не лейди Уингъм.

— Виждал ли си я?

— Всъщност, да.

Херцогът се намръщи.

— Е?

Фредерик прокара пръсти през косата си.

— Проблемът е там, Арчи — каза той, — че трябва да те попитам какви са намеренията ти.

— Какво, по дяволите, те интересуват моите намерения! — Намръщаното лице на херцога стана заплашително.

— Клара ще ми откъсне главата, ако позволя да притесняваш приятелката ѝ — обясни Фредерик. — Всъщност тя няма да възрази, ако те помоля да напуснеш, стари приятелю. Аз съм домакин на Хариет и трябва да я покровителствам.

— Добре, по дяволите — изръмжа херцогът. — Станал си дяволски почтен, Фреди.

— Признавам се за виновен — отвърна приятелят му. — Доколкото разбрах, Арчи, момчето ми, тя ти е отрязала квитанциите миналата седмица. Не мога да позволя да ѝ правиш предложенията си в моята къща — в къщата на Клара, ако искаме да сме точни.

— По дяволите, Фреди — не се стърпя херцогът. — Търся си оковите, ако това въобще ти влиза в работата. Къде е тя?

Фредерик се усмихна.

— При тези обстоятелства — каза той — Клара ще ме убие, ако не ти кажа. Тръгвай, Арчи. Сигурен ли си, че баба ти няма да сформира наказателен взвод, когато разбере? И престани да стискаш проклетите си юмруци. Знаеш ли къде е беседката?

— Да — кимна херцогът.

— Тя се запъти натам — посочи Фредерик. — За да не се натъкне случайно на теб, Арчи. За да може да има малко мир и спокойствие. Обаче може би няма да има нищо против да бъде смутена с предложение за женитба.

Вратата се затвори с трясък, преди Фреди да успее да завърши последното си изречение. Той се ухили и се запъти към стаята на жена си на горния етаж, за да я чака да се завърне там от детската стая.

Влагата още не бе нахлула в беседката. Или пък студът, въпреки че тя бе взела със себе си шал и го бе наметнала на раменете си. Големите остъклени прозорци на осмоъгълната беседка изглежда бяха хванали в капан топлината на слънцето от последните няколко седмици и отказваха да я пуснат.

Хариет бе донесла със себе си книга, но тя лежеше недокосната до нея на пейката. Седеше със затворени очи и с подпряна на един от прозорците глава. Монотонният шум и полумракът я успокояваха. Отговаряха и на нейното настроение. Сюзън се забавляваше. Харесваше ѝ да играе с Пол, а обичаше и да се суети около Кевин. Фреди, който с типично мъжка енергия предлагаше да играят безкрайни физически игри, бе станал един от нейните любими. А от вчера тя имаше още един любимец.

Хариет преглътна. Мразеше го. Ако идването му бе случайно, той трябваше да напусне веднага щом разбра, че и тя е тук. Ако бе дошъл нарочно, значи бе мръсник. Все пак Сюзън го харесваше.

Искаше ѝ се да можеше да се върне една седмица назад във времето. Седмица и един ден. Виконт Сотби беше внимателен и любезен джентълмен. Той би станал добър баща на Сюзън, а точно от това се нуждаеше Сюзън. Нуждаеше се от баща, който да ѝ внушава чувство на сигурност. Той би бил и добър съпруг. Би могъл да ѝ предложи другарство, привързаност, сигурност — всички неща, които бе загубила заедно с Годфри, и които мечтаеше да намери отново.

— Годфри — изтри тя една сълза.

Виконт Сотби бе казал, че ще остане един от нейните обожатели, че може би, в бъдеще ще направи отново предложението си. Може би ако се върне в Лондон сега, той ще поднови предложението си преди края на сезона. Може би... Но трябваше да се откаже от тези планове дори преди напълно да са се оформили в главата ѝ. Бе успяла да бъде добра съпруга на Годфри, защото можеше да му предложи честта си. Вече не можеше да предложи честта си на никой мъж.

Трябваше да се върне в Бат. Ако той има намерение да остане, трябва да напусне колкото се може по-бързо. Може би още утре. Сюзън ще бъде много натъжена, но ще се наложи да тръгнат.

И тогава вратата на беседката рязко се отвори и някой се втурна вътре. Хариет отвори очи и обърна глава. И отново ги затвори. Разбира се. Фреди бе негов приятел. А тя бе казала на Фреди къде отива, в случай че Сюзън се нуждае от нея. А може би му бе казала поради друга причина? Вече не бе сигурна в мотивите си.

— А! — възкликна херцогът на Тенби. — Току-що погубих чифт от най-добрите ботуши на Хесиан и едно от най-скъпите палта на Уестън. Времето навън напомня на грахова супа.

— Махнете се — изплака тя. — Не ви искам тук. Не ви искам в живота си, ваша светлост.

— Наистина ли, Хариет? — попита той. — Ще ми позволиш ли поне да си поема дъх и малко да се поизсуша?

— Защо дойдохте? — попита тя. — За да ме измъчвате ли?

— Каква странна причина би било това — намръщи се той. — Знаете ли, че годежът ми е развален, Хариет? Изглежда Филис се е опитала да избяга с някакъв съсед, човек толкова скучен и незначителен, че дори не мога да си спомня как изглежда. Падение, нали?

— Може би тя го обича — допусна Хариет.

— Без съмнение трябва да го обича — каза той. — Иначе нямаше да рискува името си, богатството си, за да избяга с него, когато можеше да има мен, нали?

— Радвам се за нея — кимна тя. — Не бих ви пожелала на никого, ваша светлост.

— Каква великолепна реплика — каза той. — Срамота е да се подхвърля просто ей така, без публика.

— И така — погледна го тя, — мотивите ви да дойдете тук са ясни. Няма пречки да подновим нашата връзка. Сега, когато няма прелюбодеяния, няма причина да имам скрупули. Бяхме се уговорили да се срещаме два пъти седмично до края на сезона за час и половина физическо удоволствие. Вие сте дошъл да претендирате за това, което е останало от времето. И може би за по-дълго време, ако не ви омръзна дотогава. По всичко изглежда, че няма да има венчавка през лятото. Освен ако пред погледа ви вече не е попаднала някоя друга подходяща дама.

— Беше истинско удоволствие, Хариет — каза той. Гласът му сякаш я галеше. — Трябва да признаеш това.

Тя отвори отново очи и го погледна. Той седеше доста близо до нея. Очите му изглеждаха съвсем като сребърни на светлината на мрачния следобед.

— Да — кимна рязко тя. — И само това има значение, нали? Удовлетворяването на плътското желание.

— Би ли станала моя любовница отново? — попита той тихо.

Тя отново затвори очи. Макар че очакваше въпроса, не бе очаквала вълната на копнеж, който пристигна с него. Почти повярва на

думите, които бе казала в горчивината си. Можеше да бъде с него. Само една-единствена дума. Илюзия за любов. Можеше да има ръцете, целувките, тялото му. За кратко време. А може би и не толкова кратко.

— Не — отсече тя.

— Защо не, Хариет? — тя почувства, че кокалчетата на ръката му гаят гърба на ръката ѝ, но той се отдръпна, преди да успее да помръдне.

— Защото това не ме прави щастлива — отрони тихо.

— Не си била щастлива в прегръдките ми? — попита той. — Съжалявам.

— Беше грях — каза тя. — Това, което си давахме — и вземахме един от друг — трябва да бъде давано и вземано само в брака. Грешно е, когато се прави заради самото себе си. Не мога да го направя отново, Ар... ваша светлост. Винаги ще ми тежи на съвестта, че поставих удоволствието пред морала.

— Защо го направи? — попита той. — Изненада ме, трябва да призная.

Тя отвори очи още веднъж и го погледна. Той седеше леко извърнат настрана и подпрял лакът на пейката.

— Защото винаги съм ви желала — каза тя. — Помислих, че тази година, щом съм вдовица и вие сте още неженен, бих могла да ви имам и никой няма да бъде наранен. Сгреших. Аз бях наранена. Това бе грях. Онази стая. Какво правехме там? То бе лишено от всичко... Бях много нещастна.

— Наистина ли, Хариет? — Очите му изведнъж станаха дълбоки и това я изплаши. Тя отново затвори очи и подпря глава на стъклото. — Аз също бях нещастен.

— Защото не довършихте това, което започнахте миналия четвъртък — попита тя. — Защото няма да лягам повече с вас? Ще си намерите някоя друга. Сигурно има безброй жени в обществото, които ще са радостни да легнат с вас и тълпи жени от театъра, които ще са доволни да бъдат наети от вас.

— Искаш да ме нараниш ли, като говориш така, Хариет? — попита той. — Ако е така, то успяваш прекрасно.

— Не мисля, че знаете какво е да си наранен — изгледа го прямо тя. — С изключение, може би, на гордостта. Това трябва да е черната ви седмица. Отхвърлен от годеница и любовница.

— Може би — съгласи се той — трябва да отговоря на въпроса, с който започна. Причината да дойда тук. Дойдох да моля за прошката ти, Хариет.

— За какво? — сепна се тя. — Вие не направихте нищо без мое съгласие. В четвъртък бяхте прав. Желаех ви. Исках да ме насилите, така че съвестта ми да е чиста.

— Ти си неизлечимо честна — промълви той. — Но не беше само това, Хариет. Дойдох да моля за прошка за изминалите шест години. — Тя обърна глава, за да го погледне. — Знаех, че освен девствена, ти бе и напълно невинна. Знаех, че като дъщеря на свещеник много цениш моралните си норми. Но аз те желаех и мислех, че мога да те имам и се убеждавах, че нещата, които можех да ти дам — като пари, скъпоценности и сигурност за бъдещето ти — оправдават моето предложение. Не бях прав. Ще можеш ли да ми простиш?

Той я бе изумил. Преглътна.

— Благодаря ви — отрони едва чуто. — О, благодаря ви. Да.

— Едното бreme падна — въздъхна той. — Това бе бreme, Хариет. Аз ти благодаря, скъпа моя. А тази година...

— Тази година аз вече не бях такава, каквато бях преди шест години — прекъсна го тя бързо. — И тази година се съгласих. Тази година не трябва да тежи на съвестта ви.

— Тази година ти ме прелъсти — каза той. — Моля за твоята прошка, задето се оставих да бъда прелъстен, Хариет.

Тя се вторачи в него напълно слисана.

— Ти ме прелъсти — каза той. — В Кю ти ми предложи картбланш.

— Не съм. — Тя не бе сигурна дали успя да изрече на глас думите.

— Внимателно си припомни разговора, който водихме там — настоя той. — Мисля, че ще трябва да си признаеш, Хариет, че ти ми предложи да станеш моя любовница. Аз не съм те молил за нищо толкова.

Можеше ли да е вярно? Не можеше да събере мислите си, за да си припомни онзи следобед, но си спомни, че се бе упреkwала, задето не го остави той да говори първи, за да разбере ясно намеренията му. Но можеше да си спомни, че той започна разговора, като й каза, че я желае.

— Нямах ли да ме помолите да стана ваша любовница? — попита тя.

— Не.

Тя скочи ужасена на крака. Покри с ръце лицето си. Ако пред краката ѝ земята се разтвореше, с радост би скочила вътре.

— Чувстваш ли се унижена? — попита той. — Пред себе си виждаш един прелъстен мъж, Хариет. Или по-точно, ще го видиш, ако се обърнеш и откриеш очите си.

— Махнете се — прошепна тя. — Моля ви, махнете си.

— Трябва отново да поискам прошката ти — произнесе също почти шепнешком той.

Не бе разбрала, че се е изправил, докато не почувства ръцете му на раменете си. Зарови глава в гърдите му, все още държейки лицето си с ръце. Той я галеше нежно по гърба.

— Приех предложението ти, защото то изглеждаше по-лесно, Хариет. Можех да имам каквото исках — или каквото мислех, че искам — без жертви, без ангажименти. Но ти беше права преди няколко минути. Всичко това беше грешно, защото бе лишено от каквото и да било, освен от физическо удоволствие. Е, не съвсем, но никой от нас не допускаше нищо повече. Нямах никакво бъдеще. Само леглото с надеждата, че ще дойде време, когато ще си омръзнем и ще бъдем доволни да се разделим. Това е всичко, което съм правил с жените преди теб.

— Моля ви, вървете си — вече изплака тя.

— Прости ми — настоя той — за страхливостта, Хариет. И за това, че те унижавах и ти причинявах болка.

— Не сте ме унижавал — каза тя. — Аз сама го пожелах. И не сте ме наранявал. Аз, аз... не съм била наранена.

— Надявам се, че лъжеш — промълви той тихо.

Най-сетне тя вдигна глава и опря ръце под раменете му.

— Вие ми казахте, че ме желаете — каза тя. — Ако не сте възнамерявал да ми предложите картбланш, тогава какво?

— Щях да те помоля да се омъжиш за мен.

Стомахът ѝ се преобърна.

— Не ви вярвам — каза тя.

Той цъкна с език.

— Щях да те помоля още преди шест години — каза той. — Тогава щях да те намеря за трети път, Хариет. Но дядо ми се разболя и умря и изведнъж аз станах Тенби, издигнах се няколко стъпала нагоре, получих титлата и всичките отговорности, които вървят заедно с нея. Така че не го направих. И никога не попитах Фреди за теб. Не знаех, че си се омъжила. И че си станала майка.

— Нямаше да ви бъде разрешено да се ожените за мен — каза тя, вторачила очи в диаманта на връзката му.

— Щеше да бъде много трудно — призна той.

— Добре, тогава. — Почувства се необяснимо защо наранена. — Имал сте щастливо избавление. И тази година също, ако казвате истината за Кю. Дадох ви безплатно това, което искахте.

— Като се изключи фактът, че не исках това — възрази ѝ той.

— Съжалявам — въздъхна тя, опитвайки се да се отдръпне от него. — Още в началото ви казах, че не съм много опитна. Познавах само възрастния си и болен съпруг, който ми даде много любов, но не и вашия опит.

— Виждаш ли? — каза той. Гласът му бе толкова тих, че това прозвуча повече като ласка, отколкото като проговорени думи. — Не това исках, Хариет. Исках да ти дам много любов. Вместо това ти дадох сексуален опит. И двамата знаем къде и с кого съм го придобил.

— Не... — Гласът ѝ бе плач, когато зарови лице в гърдите му. — Недей, Арчи. Не знаеш колко съм уязвима. Сърцето ми вече е разбито. Не ме съсипвай.

— Защо е разбито? — попита той. — Кажи. Кажи го с думи.

— Знаеш много добре — каза тя, удряйки леко два пъти с юмруци по гърдите му. — Не ме измъчвай. Знаеш много добре.

— Надявам се да е така — изрече със съчувствие той. — Ще ми позволиш ли да се реабилитирам за двата неуспешни опита, Хариет? Ще се омъжиш ли за мен, любов моя?

Нежността, повече от самото предложение, подкоси колената ѝ.

— Херцогинята... — започна тя.

— ... ме изпрати тук с благословията си — довърши той. — При всички случаи щях да дойда, Хариет, но се зарадвах, когато тя даде благословията си. Тя наистина ще те обича до края на живота си, ако ми подариш момче до една година.

— О, Арчи — дъхът ѝ секна.

— Аз ще те обичам до края на живота си дори и да не го направиш — додаде той. — Или ако ми дариш десет дъщери вместо това. Ще се омъжиш ли за мен?

— Сюзън...

— ... е на път да спечели сърцето ми — пак довърши той. — Тя притежава всички хитрини на майка си. Нямам никакъв шанс. И се надявам, че ако се науча да вия като вълк, вместо да ръмжа като куче, може би също ще спечеля сърцето ѝ. Ще ми позволиш ли да опитам? Ще ми позволиш ли да ѝ бъда баща? Ще се омъжиш ли за мен?

— Арчи — изхлипа тя.

— Да, любов моя.

Но тя можеше само да повтаря името му.

— Стана ужасно нечленоразделна — позасмя се тихо той. — Мога ли да те целуна, докато намислиш какво да кажеш.

— Арчи — пак повтори тя.

— Винаги бърборя, когато съм нервен — каза той. — Макар да не си спомням да съм бил нервен с някой друг, освен с теб, Хариет. Това въобще не е мъжествено или по херцогски. Ще те целуна.

Тя повдигна лице към неговото и затвори очи, когато устните му се притиснаха в нейните. Колената я предадоха и тя остана без дъх. Отпусна се в прегръдките му, с ръце около врата му, с отворена от езика му уста. Накрая всичките ѝ защити бяха превзети, без остатък, изцяло, безвъзвратно.

И тогава сребърните очи се взряха в нейните.

— За един мъж е много ласкателно да види такава празнота в очите на жената, която целува — каза той. — Да бъда ли достатъчно безскрупулен и да използвам предимството? Ще се омъжиш ли за мен?

— Да.

— Да. Трябваше ли да използвам предимството? — повдигна той вежди.

Тя му се усмихна.

— Арчи, понякога оглупяваш...

Той я погледна в очите и тя разбра, че по време на целувката всичките му защити също са срутени. Виждаше в очите му уязвимост, копнеж и нещо друго.

— Обичам те — каза тя. — Винаги съм те обичала.

— А! — възкликна той. — Най-сетне дойде времето на изповедите. Желаех те страстно, Хариет. Винаги съм те желал. Не разбирах това, докато не утолих тази страст и веднага закопнях отново. Ти предизвикваш в мен глад, който само ти можеш да удовлетвориш. Глад за любов. Да получавам. И да давам.

— Арчи — успя да прошепне тя.

— Следващата седмица — продължи той — ще ни е необходимо специално разрешително. Трябва да започнем работа върху това момче без повече отлагане, Хариет. Или за тези десет момичета. Или върху всичките единадесет, ако предпочиташ. О, скъпа, никога ли няма да разбереш какво прави с пулса ми това изчервяване.

— Може би — промълви тя — трябва да се върнем в къщата и да кажем на Сюзън. И на Клара и Фреди.

— И обратно в Лондон, за да кажем на баба и леля Софи — допълни той. — Трябва да сме готови да останем без дъх от прегръдките на леля Софи, а и без здрави кости. Косата ми настръхва при тази перспектива. Но нищо не може да бъде направено в близко бъдеще, Хариет. Палтото и ботушите ми ще бъдат безвъзвратно погубени, ако изляза отново в този дъжд. Изглежда ще спре след около час и нещо, не мислиш ли? Тъкмо за чая? Какво можем да правим по време на това досадно чакане?

Тя се засмя и облегна чело на гърдите му.

— Не мога да си представя — промърмори тя. — Но съм сигурна, че ти ще измислиш нещо, Арчи.

— Искам да разбера как ще бъде, когато се слеем не само заради физическото удоволствие — каза той. — Когато е направено и от любов. Имаш ли нещо против да ми помогнеш? Това е нещо, което не може да се прави от един човек.

— Арчи — прошепна тя.

— Отново нечленоразделна реч? Мога ли да приема тази единствена дума като съгласие? Повдигни лице, скъпа, и да започваме. Един час не е чак толкова много време, нали?

Тя повдигна лице.

— О, моя малка сладка срамежливке — промълви той, гледайки отблизо и с любов лицето ѝ, преди устните им отново да се слоят.

Издание:

Мери Балоу. Съблазнителката Хариет

ИК „Компас“, Варна, 1995

Редактор: Любен Иванов

Коректор: Диана Черногорова

ISBN: 954-8181-67-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.